Debbie Macomber
Alaszkai napsugár

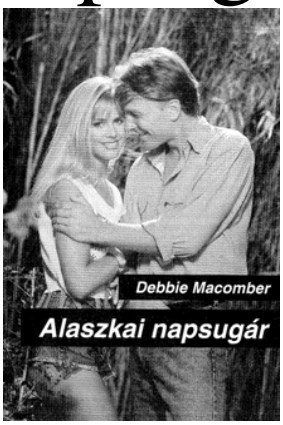

Romana különszám 1996-6 (c)
Eredeti cím: Bride Wanted 1993
Megjelent: 1996. november 28.

Chase feltétlenül meg akar nősülni, mielőtt visszatér szabadságáról Alaszkába, ahol magányosan él. De hogy találja meg ilyen rövid idő alatt a párját? Óriásplakátot bérel. Feleséget keresek! - hirdeti egy óriásplakát Seattle-ben. Chase-nek nincs ideje udvarolni, ezért így akarja megtalálni az igazit. Hirdetésével több száz nőt szabadít magára. Amikor egy véletlen folytán megismerkedik az összetört szívű Mercyvel, nyomban tudja, ki az, aki kell neki. Megkéri a kezét, és meglepetésére a tanítónő igent mond…

ELŐHANG

- Egy pillanat, Mr. Goodman. Nézzük csak, jól értettem-e! - emelte föl a kezét elhárító mozdulattal az íróasztal mögött szivarozó férfi. - Óriásplakátot akar bérelni, hogy így keressen feleséget magának?

Chase Goodmant nem olyan fából faragták, hogy egy sörhasú, dupla tokájú reklámügynök eltántoríthatta volna a szándékától. Csupán három hét állt a rendelkezésére, hogy megnősüljön. Ennyi időt tölthetett Alaszkán kívül, s ezt nem pazarolhatta bizonytalan kimenetelű légyottokra. A harminchárom éves, jóképű, ám magányos férfi az elmúlt telet egyedül töltötte Twin Creeksben.

Belátta ugyan, hogy meglehetősen szokatlan ötlettel állt elő, ő maga sem élt azonban mindennapi körülmények között. Sürgősen meg kellett találnia a magához illő nőt. Bizonyára számtalan vonzó, művelt lány él Seattle-ben, de tisztában volt azzal, hogy nem sokan lennének hajlandóak felcserélni a nagyváros kényelmét egy isten háta mögötti, hideg, északi vidékért. Úgy vélte, az a legcélravezetőbb, ha nyílt lapokkal játszik, megjelenteti a hirdetést, aztán majd kiderül, volt-e értelme.

- Jól értette - mondta határozottan.

- Az legyen a táblára írva, hogy feleséget keresek? - A vastag szivar a testes férfi szájának egyik sarkából a másikba vándorolt, mintegy nyomatékot adva elképedésének.

- Igen, azzal a telefonszámmal együtt, amit odaadtam. Egy telefonszolgálat fogadja majd a hívásokat.

- Belegondolt már, miféle nők fognak jelentkezni a hirdetésére?

A szűkszavú alaszkai csak bólintott. Már régen meghányta-vetette magában a dolgot. Tudta, mire számíthat, de reménykedett benne, lesz a nők között legalább egy, aki már az első pillanatban megtetszik neki, és aki őiránta is hasonlóan érez. Ebben a véletlenben bízott, még ha az akció csekély sikerrel kecsegtetett is.

- Nos, rendben. Az embereim holnap reggel elintézik.

- Helyes - vigyorodott el Chase Goodman.

Most már nincs visszaút, - gondolta. Ezután nincs más dolgom, mint malmozni, és várni, hogy felbukkanjon a jövendőbelim.

1. FEJEZET

Mercy Campbell durcásan pillantott a naptárra, amely június tizenötödikét mutatott. Ma lett volna az esküvője, ám a menyegző elmarad. A ruhásszekrényében leghátul lógó fehér esküvői ruha idővel megsárgul majd, és Seattle párás éghajlatának köszönhetően talán meg is penészedik.

Nem! A lány kihúzta magát. Nem fogok belebetegedni egy felbontott eljegyzésbe! Van elég barátom és barátnőm, valamelyiknek csak eszébe jut, milyen fontos nekem ez a nap, és felhív.

Jo Ann és Lori biztosan nem feledkezett meg róla, hiszen ők lettek volna a koszorúslányok.

Mercy nem is kívánhatott volna magának jobb barátnőket, mint a kolléganőit, akikkel egy iskolában tanított. Bizonyára terveznek valami jó kis bolondságot, hogy elűzzék a szomorúságát,és megnevettessék...

A gyomra görcsösen összehúzódott, s a szemét behunyva mélyeket lélegzett, míg a szorítás valamelyest enyhült. Nem követelt elégtételt Tonytól, nem adott rá alkalmat, hogy a férfi még nagyobb fájdalmat okozzon neki. Elég kínos az is, hogy együtt kell dolgoznia vele! Hála az égnek, a tanév véget ért, és három hónap szabadság áll előtte, hogy kipihenje magát, és erőt gyűjtsön.

Kinyitotta a hűtőszekrényt, reménykedve, hogy rábukkan valami étvágygerjesztő falatra, de csak egy fej saláta fonnyadozott benne két meglágyult paradicsom és egy összeaszalódott cukkini társaságában. Végül is olyan mindegy, - gondolta, úgysem tudnék enni.

Férfiak... ugyan kinek van szüksége rájuk?! - gondolta, miközben becsukta a hűtőszekrény ajtaját. Nekem ugyan nincs. Soha többé!

Néhány férfi ismerőse megkísérelt a barátinál mélyebb kapcsolatot kialakítani vele, ő azonban közömbösen visszautasított minden közeledési kísérletet.

Az a férfi, akit szeretett, akinek odaajándékozott az életéből három évet, hat hónappal a tervezett esküvő előtt kijelentette: úgy érzi, még nem jött el az ideje, hogy lekösse magát. Mercy nem értette a dolgot, hiszen már az egyetem utolsó két évében is együtt jártak, és egyszerre fejezték be a tanulmányaikat.

Ráadásul ugyanabban az általános iskolában tanítottak, és így rendszeresen találkoztak. Aztán egy szép napon Tony váratlanul közölte, hogy időre van még szüksége.

Alig telt el egy hét, a fiatal tanítónő keserűen vette tudomásul, mire is kellett ez az idő. Tony fülig beleszeretett egyik kolléganőjükbe. A férfi három hete járt April Paekarddal, amikor végül felbontotta az eljegyzését Mercyvel. S hogy az üröm még keserűbb legyen, egy hónappal később feleségül is vette új barátnőjét. Mivel Mercyt munkaszerződés kötötte, s csak kevés megtakarított pénze volt, nem hagyhatta ott hirtelen az iskolát, és így nap nap után végig kellett néznie az újdonsült pár boldog turbékolását.

Óriási erőfeszítésébe került, hogy ne keseredjen meg, s hogy úgy tegyen, mintha mindez számára is így lenne a legjobb. Ha már egyszer Tony beleszeretett valakibe, szerencsésebb, hogy ez most történt, és nem a házasságkötésünk után, - győzködte magát. Ugyanezzel vigasztalták a barátai is.

Ám Mercy vigasztalan maradt.

Annyira fájlalta kedvese elvesztését, hogy éjszakákon át hánykolódott az emlékeivel küszködve. Néha úgy érezte, megfojtja a magány.

Utoljára hatéves korában érezte magát ilyen elhagyatottnak és csalódottnak. A család éppen egy disneylandi nyaralásra készült, s Mercy úszott a boldogságban, amikor az apja váratlanul összecsomagolta a holmiját, és se szó, se beszéd, faképnél hagyta őket. A nyaralásra félretett pénzt természetesen magával vitte.

Anyja lelkileg összeomlott, s elkeseredésében képtelen volt megvigasztalni a kislányt, akit bűntudat gyötört, maga sem tudta, miért.

Miután délig sem Jo Ann, sem Lori nem jelentkezett, Mercy hangulata a mélypontra zuhant. Biztos van valami okuk rá, hogy nem hívtak, - gondolta. Talán azt hiszik, elfelejtettem, milyen nap van ma, és nem akarják felszakítani a nehezen gyógyuló sebet.

Odament a telefonhoz, és tárcsázott. Jo Ann nem volt otthon, de Lorit el tudta érni. Úgy tűnt, ő is elfelejtette a nap jelentőségét.

- Nincs kedved este moziba jönni? - kérdezte tőle Mercy.

Lori habozott.

- Ma este nem tudok elmenni. Paul az utóbbi napokban távol volt, és ma este érkezik haza. - Lori néhány hete ismerkedett meg a férfival, és fülig beleszeretett. - Nem tudnánk máskorra halasztani?

- Dehogynem - válaszolta Mercy olyan könnyedén, mintha semmi gondja nem lenne. - Jó szórakozást!

- Mercy, jól vagy? - Lorinak feltűnt a barátnője hangjában bujkáló csalódottság.

- Persze - nyugtatta meg gyorsan a lány. - Majd máskor találkozunk.

Miután letelte a kagylót, keserűen állapította meg, hogy kizárólag magára számíthat.

Egy ilyen szörnyű napot, mint a mai, - gondolta, csak hathatós intézkedésekkel lehet átvészelni. És semmi nem lehet eredményesebb, mint egy tejszínhabos jégkrémtorta, amit az ember kényelmesen elkanalazgat a tévé előtt. Kikeresek valami régi, érzelmes Doris Day-filmet, amelyben szintén szívek törnek össze, de a végén garantáltan jóra fordul minden.

Mercy kedve e gondolatra valamelyest földerült. Nincs szükségem férfiakra! Majd én kényeztetem magam. Azért előbb be kellene szerezni azt a jégkrémtortát...

Fogta a táskáját, és durcásan kilépett az ajtón.

A bevásárlóközpont előtti kereszteződésben megállt a piros lámpánál, és a tekintete egy óriásplakátra esett:

FELESÉGET KERESEK. TELEFON: 555-1213.

Mercy hangosan felkacagott. Valaki így akar megnősülni? Ez az ember vagy ostoba, vagy őrült. Valószínűleg mindkettő. A véleményét persze erősen befolyásolta, hogy az utóbbi időben nem sok jót írhatott a férfinem javára.

Még mindig a hirdetésen derülve leállította autóját a bevásárlóközpont parkolójában, és a bejárathoz sétált, ahol rózsatövek, rododendronok és színpompás balkonvirágok kellették magukat. Egy darabig eljátszott a gondolattal, hogy néhány piros muskátlival lepje meg magát.

Közben egy férfira lett figyelmes, aki idegesen ide-oda járkált a bejárai előtt, és folyton az óráját nézegette. Mercy azonban rögtön el is felejtette őt, amikor tekintete visszatért a virágokra, és elképzelte, milyen jól mutatna egykét rózsaszín fukszia a verandán.

- Bocsásson meg! - lépett oda hozzá kisvártatva az imént látott ideges ember. - Meg tudná mondani, mennyi az idő?

- Hogyne - felelte Mercy, és fölemelte a karját, hogy az órájára nézzen.

A férfi ebben a pillanatban megragadta a táskáját, és olyan erővel rántotta ki a kezéből, hogy Mercy lába egy pillanatra a földbe gyökerezett a rémülettől.

Ez nem lehet igaz! Kiraboltak! Mire felocsúdott, támadója már túljutott a parkoló közepén.

- Segítség! Tolvaj! - kiáltotta, bár tudta, hogy semmi értelme segítségre várni, s a férfi után iramodott. Rohant, ahogy csak a lába bírta.

A gazfickó gyors volt, de Mercy fölvette vele a versenyt. Nemhiába vett részt számtalan aerobic tanfolyamon.

A rabló már majdnem elérte az utcát, és szaladt, hogy eltűnjön a legközelebbi sarok mögött, amikor Mercy mellett elfutott egy másik férfi. A tanítónő nem sokat látott belőle azonkívül, hogy magas és karcsú, s hogy tarka inget meg farmert visel.

- Elvette a táskámat! - kiáltotta a férfi után. Amikor rájött, hogy soha nem érné utol a tolvajt, lelassított, hogy lélegzethez jusson.

Megkönnyebbülve látta, hogy a magas férfi megállítja és a földre teperi a rablót. Majd elállt a szívverése, amikor a két férfi a földön hemperegve birkózni kezdett. Szerencsére megmentője sokkal erősebb volt. Egykettőre harcképtelenné tette a nyakon csípett alakot, és elvette tőle a táskát.

- Ez bizonyára az öné - mondta, amikor a tanítónő odaért hozzájuk.

Átnyújtotta jogos tulajdonosának a táskát, miközben továbbra is fogva tartotta a gazembert, aki rúgkapált, és teli torokból káromkodott.

- Hé, így kell viselkedni egy hölgy jelenlétében? - kérdezte a nap hőse. A hasára fordította a bűnözőt, s rá térdelt a hátára.

A közelben felvijjogott egy sziréna, majd járőrkocsi kanyarodott be a parkolóba. Megállt mellettük, és kiszállt belőle egy rendőr.

- Megmondanák, mi folyik itt? - kérdezte.

- Ez az ember - lihegte Mercy felháborodva, s a földön fekvő férfira mutatott - kitépte a kezemből a táskámat, és elszaladt vele. Ő pedig - tette hozzá megmentője felé intve - utolérte, és elfogta.

- Chase Goodman - mutatkozott be a magas idegen.

Mercy magához szorította a táskáját, és megborzongott arra a gondolatra, milyen közel állt hozzá, hogy mindenét elveszítse. A táskájában volt az autókulcs, a ház kulcsa, a vezetői engedélye, a csekkfüzete, a pénze és a hitelkártyái. Felérne egy rémálommal, ha mindezt pótolnia kellene. Arról nem is beszélve, mi történhet, ha valaki megkaparintja az autókulcsot és a lakás kulcsát, a címmel együtt.

Úgy tűnt, mintha kérdések százaira kellett volna válaszolnia, mire a rendőr végre a járőrkocsiba tuszkolta a rablót, és elhajtott vele.

- Nagyon hálás vagyok önnek - mondta Mercy a legalább egy méter kilencvenes, széles vállú, izmos férfinak, aki a segítségére sietett. Első pillantásra úgy vélte, egy testépítővel akadt össze, de alaposabban szemügyre véve megállapította, hogy nem az a fajta ember, aki edzőtermekben tölti az idejét. Szemlátomást sokat tartózkodott a szabadban; a szabadság és a kalandok levegője lengte körül. Erős, szelíd medvére emlékeztetett, s ezt a benyomást csak megerősítette meleg, barna szeme és barátságos mosolya.

- Szívesen tettem, Miss...

- Mercy Campbell. Honnan tudja, hogy nem vagyok férjnél?

- Nem hord jegygyűrűt.

A tanítónő önkéntelenül végigsimította az ujját, amelyen valamikor a Tonytól kapott gyűrűt hordta. Közben észrevette, hogy a férfi sem visel gyűrűt.

- Ebből él? - kérdezte a megmentőjét.

- Hogy érti ezt? - bizonytalanodott el a férfi.

- Tolvajokat üldöz? Maga rendőr, vagy valami hasonló?

- Nem. Az alaszkai olajmezőkön dolgozom. Csak rövid időt töltök Seattle-ben.

- Ez megmagyaráz néhány dolgot.

- Megmagyaráz? Mit?

- Rögtön gondoltam, hogy sokat tartózkodik a szabadban.

A férfi elmosolyodott.

- Megmondhatom, én mit gondolok magáról?

- Ki vele!

- Olyan kecsesen fut, mint egy gazella, és hosszú ideje maga az első nő, akinek nem kell kitörnie a nyakát, ha a szemembe akar nézni.

- Ez igaz. - Mercy nagyon jól tudta, mit jelent, ha egy nő átlagon felüli termetű. Százhetvennyolc centiméteres magasságával a középiskolában ő volt a legmagasabb lány az osztályban. A természet ezen adománya valóságos átok volt a számára, de ugyanakkor nagy kincs is.

Termete azt sugallta, hogy érettebb, mint az osztálytársai, tanárai ezért magasabb követelményeket támasztottak vele szemben, és több felelősséget vártak el tőle. Ám nehezen talált az alkatához illő ruhákat, és azt is nyúlánksága rovására írta, hogy csak szerény sikerei voltak a fiúknál.

Csupán húszévesen békélt meg a méreteivel, sőt sudár alakja ekkor már büszkeséggel töltötte el. Amikor végre leküzdötte a gátlásait, vonzódni kezdett a másik nemhez, s hamarosan belépett az életébe Tony. Mercyt soha nem izgatta, hogy a fiatalember három centivel alacsonyabb nála, akit ez szintén nem zavart.

- Maga atléta? - kérdezte Chase, miközben bementek az áruházba.

- Ó, dehogy! - mosolyodott el a tanítónő, akinek hízelgett ez a feltételezés.

Éppen a mennyezetről csüngő fuksziacserepek alatt álltak, amikor Mercy hirtelen ráébredt, hogy már semmi értelme a további beszélgetésnek.

- Szívesen meghálálnám a segítségét - mondta, és elővette a pénztárcáját.

A férfi könnyedén, de határozottan a karjára tette a kezét.

- Csak nem képzeli, hogy pénzt fogadok el magától?

- Egyedül soha nem tudtam volna elfogni azt a gazembert. Ez a legkevesebb, amivel megköszönhetem...

- Csak azt tettem, amit bárki más is megtett volna.

- Aligha - vetette ellen a tanítónő. A bevásárlóközpont előtt sokan jöttek-mentek, de a legtöbben szándékosan félrenéztek, vagy legfeljebb sajnálkozó arckifejezéssel szemlélték az előttük lejátszódó bűncselekményt. Csak ez a férfi volt hajlandó a segítségére sietni.

- Ha annyira ragaszkodik a hálához, mi lenne, ha meginnánk együtt egy csésze kávét?

Mercy tekintete a közeli kávézóra vándorolt. A rablási kísérlet után nem találta szerencsésnek az ötletet, hogy egy idegennel kávézzon.

A férfi kitalálta a gondolatát.

- Megértem a vonakodását, de biztosíthatom, hogy teljesen ártalmatlan vagyok.

- Rendben - egyezett bele végül a lány.

Chase barátságosan rámosolygott. Mercy még soha nem látott ilyen kifejező, meleg szempárt.

Miután leültek egy asztalhoz az ablaknál, megjelent a felszolgálólány az étlappal, és felsorolta az aznapi különlegességeket.

- Én csak egy kávét iszom - közölte a tanítónő.

- Milyen süteményük van? - érdeklődött a férfi.

A felszolgáló unottan elhadarta a kínálatot.

- Nekem hozzon, kérem, egy almás lepényt és egy csésze kávét.

- Én is kérek almás lepényt - változtatta meg az elhatározását Mercy, és gyorsan kinézett az ablakon, mert könnyek szöktek a szemébe. Eszébe jutott, miért akarja vigasztalni magát a süteménnyel, mintegy a jégkrémtorta előételeként. Bár sikerült lenyelnie a könnyeit, Chase észrevette szomorúságát.

- Valami baj van?

- Csak az ijedség utóhatása - felelte a tanítónő, remélve, hogy elfogadható választ adott. Különös, hogy heteken át el tudta fojtani a fájdalmát, és épp most támad sírhatnékja, amikor vége a tanításnak, amikor nem kell nap, mint nap végigszenvednie April és Tony enyelgését. - Azért vagyok szomorú, mert ma lett volna az esküvőm - tört ki belőle hirtelen, és képtelen volt magyarázatot találni rá, miért éppen egy vadidegen ember előtt önti ki a szívét.

- Mi történt? - tudakolta a férfi, és vigasztalón megfogta a kezét.

- Ó, csak a szokásos história. Tony más nőt talált. Azonnal egymásba szerettek, és hamarosan össze is házasodtak. Úgy látszik, mindketten nagyon boldogok. Az a helyzet, hogy... - Mercy hangja elcsuklott, és a mondat befejezetlen maradt.

A pincérlány kihozta a süteményt meg a kávét, és a tanítónő megkönnyebbülten előhalászott egy zsebkendőt a táskájából.

- A legjobb barátnőim megfeledkeztek róla, hogy ma lett volna az esküvőm. Már mindent elterveztem, még az asztal díszítését is. Azt hiszem, annyit foglalkoztam a tervezgetéssel, hogy nem vettem észre, Tony milyen boldogtalanná vált. Amikor aztán arra kért, hogy még egyszer gondoljuk át a dolgot, megijedtem. Észre kellett volna vennem, hogy valami nyomasztja. Mint nem sokkal később kiderült, bűntudat kínozta. Összejött azzal a nővel. Mindhárman ugyanabban az általános iskolában tanítunk.

- Maga tanítónő?

Mercy bólintott.

- Szóval, vonzódtak egymáshoz, és egyszer csak nem bírták tovább. Érti, mire gondolok...

- Igen, és rögtön meg kell mondanom, hogy tökkélütöttnek tartom a volt vőlegényét.

A tanítónő keserűen fölnevetett.

- Még mindig barátok vagyunk. Legalábbis ő megpróbál barátként viselkedni. Nem is tudom pontosan, mit kellene éreznem iránta. Mindez hónapokkal ezelőtt történt, de még mindig fáj. Nem tudom magam túltenni rajta.

- Tökéletesen érthető, hogy úgy érzi, elárulták és becsapták, különösen a mai napon.

- Tudom, de nem ilyen egyszerű á dolog. Tonyt is kényelmetlenül érintették a történtek, és csak rontott a helyzeten, hogy egymás mellett kellett dolgoznunk. Szerződés kötött, mégis megpróbáltam elintézni az áthelyezésemet egy másik iskolába, ám amikor Tony meghallotta, odajött hozzám, és közölte, hogy bűnösnek érezné magát, ha elmennék.

- Erre meg is van az oka.

- Bár sejtettem, hogy hibát követek el, visszavontam a kérelmemet. - Mercy nem tudta, mi készteti arra, hogy egy idegennek mondja el felbontott eljegyzése részleteit, de jólesett neki, hogy beszélhet a bánatáról.

Lesütötte a szemét, és mély lélegzetet vett.

- Sajnálom, hogy ezzel terhelem magát - szólalt meg végül.

- Ugyan, dehogy! Beszélnie kell róla. És nagyon hízelgő, hogy épp rám bízza ezt a fájdalmas titkot. Volt azóta valakije?

- Nem. - Mercy a villájára tűzött egy darab süteményt. - Ami a férfiakat illeti, meglehetősen visszahúzódó lettem. Lassan azt gondolom, a szerelem és a házasság nem éri meg a fáradságot, bár, be kell vallanom, örülnék, ha egyszer gyermekeim lehetnének - fűzte hozzá mélabúsan.

- Visszahúzódó? Azt akarja mondani, hogy soha többé nem akar férfiakkal szóba állni?

- Azóta nem találkoztam senkivel, és belátható időn belül nem is akarok. Mostanában nem vagyok túl jó véleménnyel az erősebbik nemről. Az előbb láttam életem legnevetségesebb hirdetését. Egy fickó óri-

ásplakáton tudatja a világgal, hogy feleséget keres. Biztosan maga is látta. Nevetségesnek találom, ahelyett hogy részvétet éreznék iránta.

- Részvétet? - kérdezte Chase, aki már megette a süteményét, és most kortyolt egyet a gőzölgő kávéból.

- Gondolkozzon csak! Miféle ember kereshet ilyen módon feleséget? Csak valami öreg, ronda és kétségbeesett alak, nem igaz?

- Ezt honnan veszi?

- Mert ha nem tud másképp feleséget találni, akkor valami nincs rendben vele. Mi volna ez, ha nem szánalomra méltó?

Chase összeráncolta a homlokát.

- Gondolja, hogy azok a nők, akik erre a hirdetésre jelentkeznek, szintén öregek és csúnyák?

- Ezt igazán nem tudhatom, és nem nagyon értek a férfiakhoz sem. Tony volt az egyetlen ember, akihez valaha hozzámentem volna... A többit meg már tudja.

- Más szóval, soha nem jutna eszébe válaszolni egy olyan férfinak, aki hirdetés útján keres magának társat?

- Soha! Feltételezem azonban, hogy sok nő fog nála jelentkezni.

- Az a férfi valószínűleg magányos, és hölgy társaságra vágyik - jegyezte meg Chase.

- Úgy van - helyeselt a tanítónő. - Tehát részvétet kellene éreznem iránta, én pedig kinevetem.

- Gondolja, hogy más nők is nevetségesnek találják?

Mercy megvonta a vállát.

- Honnan tudjam? Lehet. - Talán az olyan nők, mint én, akik csalódtak a szerelemben és az életben, gondolta. - Meddig marad a városban? - kérdezte aztán, hogy a beszélgetést más irányba terelje.

- Pontosan három hétig. Hosszabb ideig nem bírom ki a városi életet. A zaj és a nyüzsgés az idegeimre megy.

- Járt már korábban is Seattle-ben?

- Minden évben idelátogatok, nagyjából ugyanabban az időben. Innen rendszerint hosszabb-rövidebb utazásokat teszek az északnyugati partvidéken, de voltam már San Franciscóban is. A szabadságom végén rendszerint alig várom, hogy visszatérhessek Alaszkába.

- Alaszka nagyon szép lehet - töprengett el hangosan a lány.

- Mindig megragad az érintetlen természet szépsége s az a nyugalom, ami a világnak ezen a táján honol. Egész életemben ott éltem, de még mindig megindít ez az élmény.

Mercyt elbűvölték a férfi szavai és az a csöndes öröm, amelyet kihallott belőlük.

- Melyik városban él?

- Egy kis helyen, Twin Creeksben. Kétlem, hogy valaha is hallott róla. A tél ott nagyon zord, és alig akad alkalom egy kis szórakozásra. December közepén a nappali világosság nem is órákban, csak percekben mérhető. Nyáron azonban szinte egész éjszaka világos van.

- Eltekintve a munkájától, mivel tölti az idejét a magányos téli napokon? - A tanítónő elcsodálkozott, hogy valaki önként vállal ilyen kemény életfeltételeket.

- Olvasással és tanulással. Néha írogatok is.

- Nyugalmas élete lehet.

- Valóban az. Olykor túlságosan is.

Biztosan ez az oka annak, hogy minden évben Seattle-be jön, - tűnődött Mercy. Valószínűleg beleveti magát az élvezetekbe, nem hagy ki egyetlen összejövetelt sem. Bár nem látszik olyannak, aki jól érzi magát a zajos társaságban. Talán egy pohár sör jelenti számára a szórakozást, miközben forró fürdőt vesz. E gondolatra önkéntelenül elmosolyodott.

- Mintha mulatna valamin...

Mercyt azonnal bűntudat fogta el. Chase igazi úriember, gyöngéd óriás, aki segített rajta, amikor mindenki más eleresztette a füle mellett a segélykiáltását. Nem szabad ilyeneket gondolnia róla.

- Még egyszer nagyon köszönöm! - mondta, és a számláért nyúlt, amelyet a felszolgálólány közben az asztalra tett.

- Nem! - tiltakozott a férfi, és kivette a cédulát a kezéből. - Én tartozom köszönettel azért, hogy velem tartott, és elbeszélgettünk.

- Kérem, engedje meg, hogy én fizessek! Ez a legkevesebb, amit a segítségéért cserébe felkínálhatok.

Chase egy pillanatig habozott, majd bólintott, és visszaadta a számlát.

- Egy feltétellel...

Mercy a férfi kíséretében a kasszához ment, és gyorsan fizetett, mielőtt a lovagja meggondolhatta volna magát.

- És mi lenne az? - érdeklődött, miután átvette a visszajáró pénzt.

- Hogy velem vacsorázik.

A tanítónő ösztönösen el akarta utasítani a meghívást. Nem érdeklik a férfiak, s ezt kellőképpen hangsúlyozta is az imént. Nincs olyan lelkiállapotban, hogy kapcsolatot teremtsen valakivel, különösen nem egy turistával, aki rövidesen örökre eltűnne az életéből, egy idegennel, akiről a nevén és néhány apró részleten kívül semmit sem tud.

A férfi bizonyára észrevette a szemében tükröződő kételyt.

- Maga választja ki a helyet és az időpontot. Ott várok majd - javasolta. -Tudom, hogy óvatosnak kell lennie, és egyetértek ezzel.

Mercy még mindig tétovázott.

- Ígérem, nem fogok magának csalódást okozni, mint Todd.

- Tony - javította ki gyorsan a tanítónő. Mulatott magán, de egyúttal bosszankodott is, amiért mindjárt kész lett volna a védelmébe venni Tonyt.

- Csak egy vacsora - győzködte Chase. - Ez minden, amire kérem.

Mercy felsóhajtott, és érezte, mint gyöngül az ellenállása. A vacsorameghívással szemben ott állt a másik lehetőség, a Doris Day-film - forró érzelmek jégkrémtortával hűtve.

- Rendben - hallotta a saját hangját, mintha nem is ő lett volna. - Hatkor a Saltynál.

- Foglaltatok asztalt.

- Nem! - gondolta meg magát gyorsan a lány, ugyanis ebbe az étterembe járt Tonyval. - Ne a Saltyba menjünk. Mi lenne, ha hatkor találkoznánk az akvárium előtt, aztán keresnénk a parton egy kisvendéglőt?

- Ott leszek! - felelte az alaszkai férfi fülig érő szájjal.

1. FEJEZET

Chase Goodman kilépetr a zuhany alól, és magára terítette a vastag, bolyhos szállodai fürdőlepedőt. Bekapcsolta a televíziót, s miközben szárazra törülte a haját, meghallgatta a híreket.

Aztán halványszürke nadrágot és világoskék inget vett fel. Remélte, Mercy nem várja el tőle, hogy nyakkendőt kössön. Úgy érezte, a nyakkendő megfosztja igazi egyéniségétől. Rendszerint nem törődött vele, mit gondolnak róla a nők, ám ezúttal másként volt. Mercy tetszett neki.

Nagyon is tetszett. Amióta elváltak egymástól, a gyomra környékén szüntelenül érezte azt az enyhe izgalmat, amely akkor fogja el az embert, amikor jelentős esemény előtt áll. Jelentős és szép esemény előtt.

Kedvére való volt, hogy a tanítónő magas, és büszke a termetére. Chase-ből kellemes érzéseket váltott ki az alacsony, törékeny nők látványa, de jobban szerette azokat a hölgyeket, akiknél nem kell attól tartania, hogy fájdalmat okoz nekik, ha hozzájuk ér. A férfi magassága sok nőt elriasztott, ellentétben Mercyvel, aki nyilván nem ijed meg a saját árnyékától. Kevés nőnek lett volna mersze egy tolvaj után futni.

Nem lehetett elmondani Mercyről, hogy káprázatosan szép, még a vonásai sem voltak szabályosak. Kissé szögletes arcát szőke haj keretezte, amely az éjféli nap bágyadt ragyogására emlékeztette Chase-t, s valósággal elbűvölte a kék szempár, amelyben apró csillagok szikráztak.

Hallatlanul vonzódott Mercyhez, s ez meglepte és zavarba hozta. Azért jött Seattle-be, hogy hirdetés útján keressen magának feleséget, s alighogy megjelent az óriásplakát, a sors összehozta egy fiatal nővel, akivel meg tudná osztani az életét. Legalábbis így érezte.

Arra vágyott, hogy kapcsolatuk elmélyüljön, de félt a következményektől, hiszen Mercy sebei még nem gyógyultak be. Attól tartott, ha kitartó udvarlással rá is tudná venni, hogy feleségül jöjjön hozzá, talán csak kihasználná a tanítónő szorult helyzetét. Még rosszabb lenne, ha maga Mercy gondolná, hogy ezt teszi.

Aggodalma azonban nem tudta elrontani az örömét, hogy ezt a mai estét együtt töltik. Egyelőre nem is kívánhatott ennél többet. Aztán majd meglátja, mit kell tennie.

A tanítónő tíz perccel hat előtt érkezett a tengeri akváriumhoz, és percenként az órájára nézett, míg végül megpillantotta a sietős léptekkel közeledő Chase-t. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Kétségei szertefoszlottak, és az üresség érzése, amely egész nap nyomasztotta, rögtön elviselhetőbbé vált.

- Sajnálom, hogy elkéstem - mentegetőzött a férfi, miután átkelt a forgalmas útkereszteződésen. - Alig találtam parkolóhelyet.

- Semmi baj - nyugtatta meg Mercy, aki a várakozás után örült, hogy a férfi egyáltalán eljött.

- Csodálatosan néz ki - bókolt Chase mély, érzéki hangon.

- Köszönöm! Maga is.

- Éhes?

- Egy kicsit.

A kora esti időponthoz képest sok járókelő nyüzsgött körülöttük. Hallgatólagos egyetértéssel a szökőkúthoz sétáltak, és leültek egy padra.

- Az ott micsoda? - kérdezte Chase, egy, az ajándékboltok mögött hosszan elnyúló épületre mutatva.

- Washington állam révkikötője. Államunknak van a legnagyobb komphajórendszere az egész világon. Gyakran kelek át komppal egy-egy szigetre. Egyedülálló érzés a tengeren hajózni, és élvezni az arcomba fújó friss szelet.

- Magával vinne egyszer? Boldog lennék, ha megosztaná velem ezt az élménvt.

- Örömmel.

A lány az elmúlt hetekben számtalan alkalommal ült kompra, hogy egy kávé mellett üldögélve bámulja a tengert. Nem tudta, miért, de a hatalmas vízfelület látványa mindig megnyugtatta, és minden másnál jobban enyhítette a fájdalmát.

Egy darabig a mólón sétáltak, közben benyitottak egy-egy ajándékboltba, és a legkülönbözőbb dolgokról beszélgettek. A tanítónő pezsdítő társasága annyira felajzotta a férfit, annyi szellemes, szikrázó ötletet csiholt ki belőle, hogy ez őt magát is meglepte. Mercy már régóta nem nevetett ilyen felszabadultan, és nem is emlékezett rá, mikor érezte magát utoljára ilyen jól.

Vacsorázni egy olasz étterembe tértek be, és csodálatos hangulatban fogyasztották el a finomabbnál finomabb ételeket.

Amikor vacsora után ismét végigsétáltak a mólón, Chase megfogta a lány karját.

- Mit szólna hozzá, ha most tennénk egy utat valamelyik komppal?

- Miért ne? - Mercy mindenre kész lett volna, hogy ez az este minél tovább tartson. Nem akart ilyen korán búcsút venni a férfitól, hiszen rengeteg kérdésre várt még választ Alaszkával kapcsolatban.

A sors úgy hozta, hogy a Wilson komphajó indulásra készen állt a kikötőben, így rögtön beszállhattak. Miközben Mercy szabad asztalt keresett, Chase hozott két kávét, majd leült útitársnőjével szemben, és átnyújtotta neki az egyik papírpoharat.

- Nem akar Alaszkáról mesélni? - kérdezte a tanítónő, és hátradőlt a székén.

- Nagyon szívesen. Tudta, hogy Alaszkában van az ország legnyugatibb és legkeletibb része?

- Nem - felelte Mercy, és azon morfondírozott, hogy is lehetséges ez. Feltételezte, hogy ennek azokhoz a szigetekhez lehet valami köze, amelyek csaknem az ázsiai tengerpartig, a világ keleti féléig nyúlva sorakoznak Alaszka partjai előtt.

- A hegyeink egyedülállóak. Az Egyesült Államok húsz legmagasabb hegye közül tizenhét Alaszkában található.

- Szeretem a hegyeket. Ha megittuk a kávét, menjünk ki a fedélzetre! Szerelném megmutatni az Olympic-hegységet. Lenyűgöző, különösen így napnyugtakor.

Felmentek a szélfútta fedélzetre, és a korláthoz állva gyönyörködtek az esti színjátékban. A lenyugvó nap utolsó sugarai vérvörös fényt csorgattak a töredezett, hófödte csúcsokra, s az ég alján végigömlő arany izzást hűvös, lila felhőfoszlányok függönyözték.

- Csodálatos este - suttogta Mercy, és a korlátnak támaszkodott. Megborzongott, amikor ruháját és haját megcibálta egy-egy goromba széllökés.

Chase a háta mögé állt, átölelte a vállát, állával pedig könnyedén a feje búbjára támaszkodott, így védve a leghevesebb légrohamoktól.

A tanítónőt átmelegítette a férfi testének közelsége, és jóleső biztonságban érezte magát a karjában. Csodálatos nyugalom szállta meg. Ez az idegen néhány óra alatt többet segített rajta, mint családjának és barátainak minden bölcsessége és jó tanácsa.

- Hagyja, hogy végre eltűnjön az életéből! - suttogta a fülébe a férfi.

Mercy ezt már ezerszer és ezerszer megkísérelte. Sokkal többször, mint szerette volna. Csakhogy az egész életét, egész jövőjét Tonyra építette. Minden gondolata körülötte forgott. Még a saját lakásába sem tudott belépni úgy, hogy ne szembesült volna állandóan a Tonyval töltött három év emlékeivel. Valamennyi közösen vásárolt bútordarab, ruha, könyv, hanglemez rá emlékeztette.

- Szeretnék visszamenni a fedélközbe -mondta mereven. -Nagyon lehűlt a levegő.

Mercy érezte, hogy a férfi vonakodva engedi el. Más körülmények között ennek biztosan örült volna. Most azonban megint erősen kínozni kezdte a Tony elvesztése fölött érzett fájdalom, amelyet nem tudott elfojtani.

- Ne haragudjon! - szólt, amikor visszaültek a helyükre.

- Nekem kell bocsánatot kérnem. Nem kellett volna ilyen tolakodó megjegyzést tennem.

A visszaúton egyiküknek sem volt kedve beszélgetni, hallgatásuk azonban egyáltalán nem volt ellenséges. A tanítónő nem látta értelmét, hogy közömbös dolgokról fecsegjen, csak azért, hogy megtörje a csendet, és szemmel láthatóan a férfi is hasonlóan vélekedett.

Amikor a komp ismét kikötött Seattle-ben, a nap már lenyugodott. Mielőtt a mólóra léptek, Chase odanyújtotta kezét a tanítónőnek. Erős lelkifurdalás gyötörte. Nem lett volna szabad Mercyt arra kérnie, hogy felejtse el a szerelmét. Nem volt joga hozzá, hogy ilyesmit követeljen tőle.

- Hova megyünk? - kérdezte a lány, miután leereszkedtek a kikötőhídon a mólóra, ahol még most is sokan sétálgattak.

- Oda! - mutatott egy kihalt rakodópartra a férfi.

- Hiszen ott nincs egy teremtett lélek sem!

- Én azonban tudom, hogy rögtön meg fogom csókolni, és semmi kedvem hozzá, hogy fél Seattle megbámuljon bennünket!

- Nagyon magabiztosnak látszik - állapította meg Mercy inkább mulatva, mint bosszankodva.

- Lehet.

Chase nem adott alkalmat a további szópárbajra, hanem megfogta a lány karját, és magával húzta oda, ahol rajtuk kívül senki sem tartózkodott. Szótlanul maga felé fordította, hogy Mercy kénytelen legyen a szemébe nézni. Aztán megfogta a kezét, és a saját nyakszírtjére helyezte. Csak egy pillanatig érzett némi ellenállást.

Átölelte a tanítónő derekát, és magához vonta. Felsóhajtott, amikor a karcsú test hozzásimult. Mercy ajkát is halk sóhaj hagyta el, mintha nem tudná eldönteni, helyes-e vagy sem, amit csinál.

Egy ideig csak némán ölelték egymást. Chase beszívta a felé áradó, részegítő illatot, mellkasán érezte Mercy lágy kebleit. Még soha nem tartott a karjában ilyen nőt. Nemcsak a testi vágy késztette arra, hogy átkarolja, hanem valamilyen sokkal mélyebb érzés, amelyet nem tudott szavakba önteni.

Arra vágyott, hogy védelmezze Mercyt, hogy felvértezze őt a további fájdalmak ellen. Szerette volna elűzni a magányát és kétségbeesését.

Mercy ugyan nem sírt, de a férfi érezte, hogy bármelyik pillanatban kibuggyanhatnak a könnyei, és tépelődött, hogy valóban megcsókolja-e, vagy csak tartsa még egy kicsit a karjában.

Ám képtelen volt elengedni őt anélkül, hogy megcsókolja, amikor ilyen szorosan hozzásimul.

Lehajtotta a fejét, habozva, lassan, hogy a lánynak legyen ideje visszakozni. Szíve a torkában dobogott, amikor Mercy behunyta a szemét, és odatartotta az ajkát.

Chase a világon mindennél jobban kívánta ezt a csókot. A vágy erőssége szinte megrémítette, és csupán gyöngéden érintette a csábító ajkat.

Pedig tudnia kellett, hogy ez sem őt, sem Mercyt nem elégíti ki. Még egyszer a nő fölé hajolt, és ezúttal finoman beleharapott az alsó ajkába.

De még ez sem volt elég. Ellenkezőleg, csak még jobban feltüzelte őket. Harmadszor, amikor már a nyelvük is találkozott, Chase tudta, hogy elveszett. Legyűrték az érzelmek, és sóhaja nyögéssé erősödött. Úgy érezte, mintha egy szikláról a sötét mélységbe vetné magát anélkül, hogy tudná, hová érkezik.

Mercy is felnyögött, és még szorosabban ölelte a férfit. Nyilván ő is hasonló érzésekkel küszködött.

Ajkuk végül szétvált, mintha megsejtették volna, hol a határ, amelyet túllépve egyikük sem tudna ellenállni a kísértésnek.

- Mercy... - Chase a tanítónő homlokához érintette a homlokát, és nem talált szavakat érzelmei kifejezésére. - Szeretnék újra találkozni veled - nyögte ki végül rekedten.

- Rendben van - felelte a lány nehezen lélegezve.

- Menjünk moziba? - Chase-nek hirtelen nem jutott eszébe jobb ötlet.
- Mikor?
- Holnap. - Nem tudott volna hosszabb időt elviselni a következő találkozásig.
- Hánykor?
Az alaszkai tétovázott. Kissé szemérmetlen dolog lett volna rögtön a reggelt javasolni, de tudta, hogy délnél tovább biztosan nem bírná ki.
- Megadom a telefonszámomat - mondta a tanítónő, és nyomban fel is írta egy papírra.
- Mindjárt reggel hívlak.
- Jó.
- Menjünk a kocsidhoz!
Chase nem merte megfogni Mercy kezét, egyáltalán nem mert hozzáérni. Nő még sohasem zaklatta föl ennyire. Egyetlen leheletfinom csók elég volt ahhoz, hogy minden önuralmát elveszítse.
Nem kellett messzire menniük. Mercy kocsija az akváriummal szemben várakozott. Miután a lány beszállt, Chase tétován álldogált az autó mellett.
- Köszönöm! -suttogta Mercy, anélkül hogy a férfira nézett volna. - Nem tudom, hogy éltem volna túl ezt a napot nélküled.
Chase a legszívesebben ellentmondott volna neki. Mercy erős, sokkal erősebb, mint ahogy gondolja magáról!
- Boldog vagyok, hogy segíthettem - felelte végül.
Alig tudta féken tartani a nyelvét, hogy megmondja, mekkora bolond ez a Tony, hogy otthagyta őt, de tudta, Mercy ezt nem hallaná szívesen. Bizonyára folyton ezt ismételgetik a barátai és családjának tagjai is.
- Várom a hívásodat. Még egyszer köszönök mindent! - A tanítónő beindította a motort, és Chase ellépett a kocsi mellől.
Csak akkor kereste meg a terepjáróját, amikor Mercy autójának fényei elvesztek az éjszakában.

3. FEJEZET

Nyolc óra sem volt még, amikor Chase telefonja másnap reggel megcsörrent. Már régen fölkelt, megreggelizett, és elolvasta a reggeli lapokat. Mindig hatkor ébredt.
Miközben a telefonhoz sietett, azon töprengett, ki hívhatja. Mercy nem lehet, mert nem mondta meg neki, hol lakik. Ennek ellenére abban reménykedett, hogy az ő hangját fogja hallani.
- Tessék! - szólt bele a kagylóba.
- Itt a telefonszolgálat. Mr. Goodman. - A vonal túlsó végén beszélő nő hangja türelmetlenül és fáradtan csengett.
- Hívott valaki a hirdetésem miatt? - kérdezte Chase, aki teljesen megfeledkezett az óriásplakátról.
- Valaki? - kiáltotta a nő felháborodottan. - Az elmúlt huszonnégy órában majdnem ötszáz hívás érkezett, és úgy látszik, még nincs vége. Érdeklődött ezenkívül két televízióállomás, a Seattle Times és négy rádióadó is.
- Ötszáz hívás... - Chase megszédült. Álmában sem gondolta, hogy a hirdetése ilyen óriási visszhangra talál.
- A telefonkezelőink lélegzethez sem jutnak, Mr. Goodman.
- Hogy tudok ennyi megkeresésre válaszolni? - Chase hátán már a gondolattól is végigfutott a hideg, hogy ennyi nővel kell beszélnie.
- Kérjen valamelyik munkaközvetítő irodától egy titkárnőt, Mr. Goodman! Senki nem gondolta, hogy ilyen sok pályázó jelentkezik majd.
- Azt hiszi, én sejtettem? Mihamarább munkába állítok valakit.
- Hálásak lennénk, ha mindjárt átvenné tőlünk a hívások jegyzékét.
- Máris indulok - ígérte Chase.
Ötszáz válasz! - kapott a fejéhez, miután letette a kagylót. Hihetetlen! Felfoghatatlan. Képtelenség. És a hívások egyre csak jönnek…
Éppen a kocsikulcsért nyúlt, amikor kopogtattak. Útra készen az ajtóhoz lépett, és kinyitotta. A küszöbről csínos, karcsú nő mosolygott rá, mögötte unott arcú férfi állt, kezében kamerával, a vállán hatalmas oldaltáskával.

- Ön Chase Goodman? - kérdezte a hölgy.

Chase azonnal fölismerte. Tévériporter volt egy helyi adónál. Éppen tegnap este látta a hírekben.

- Az vagyok - felelte, és bizalmatlanul méregette az operatőrt. - Miben állhatok a rendelkezésükre?

- Maga az a Chase Goodman, aki nem messze a bevásárlóközponttól, a Denny Wayn óriásplakátot bérelt?

- Igen.

A riporternő elmosolyodott.

- Beeky Bright vagyok a KYGN televíziótól, ő pedig Steve Dalton az operatőröm. Megengedi, hogy feltegyünk néhány kérdést? Ígérem, nem fogjuk sokáig rabolni az idejét.

Chase-nek tulajdonképpen nem volt a kérdések ellen semmi kifogása, csak a filmfelvétel miatt berzenkedett.

- Felőlem - mondta némi habozás után.

- Nagyszerű!

A riporternő bevonult a szobába, kihúzott egy széket, és felszólította Chase-t, hogy üljön le rá. Miután a férfi helyet foglalt, a kamera azonnal célba vette, és vakító fény kápráztatta el.

- Bocsásson meg, Mr. Goodman! - szólt Becky. - Figyelmeztetnem kellett volna az erős fényre. Kérem, mondja el, mi indította arra, hogy óriásplakát segítségével keressen magának feleséget!

Chase beárnyékolta a szemét.

- Alaszkából jöttem...

- Alaszkából - bólintott a nő, és megfogta Chase kezét, hogy elhúzza a szeme elől.

- Csak néhány hétig tartózkodom a városban - folytatta hunyorogva a férfi és biztosra akarok menni. Feleséggel szeretnék hazatérni, de nincs időm a hagyományos társkeresésre. Ezzel a plakáttal az volt a célom, hogy, amennyire csak lehetséges, kezdettől fogva egyenesen és őszintén felfedjem a szándékaimat.

- Jelentkezett már valaki a hirdetésére?

- Ne is kérdezze! Közel ötszázan.

- Úgy látom, csodálkozik rajta.

- Hogyne csodálkoznék! Legfeljebb tíz-tizenkét olyan nőre számítottam, aki hajlandó lenne kiköltözni hozzám arra az isten háta mögötti vidékre.

- Azok a nők, akik meg akarják ismerni, tudják, hová kellene menniük?

- Igen. A telefonszolgálatnál mindenkinek elmondják, mire számíthat a házasság után, és csak azokat jegyzik fel, akik elfogadják a feltételeket.

- Hogy akarja az összes nőt meghallgatni?

Chase megvakarta az állát. Bosszantotta, hogy nem ura a helyzetnek.

- Szeretnék minél előbb fölvenni egy titkárnőt.

- Ha valamit ezúton közölhetne azokkal, akik jelentkeztek, mit mondana nekik?

Chase soha nem volt a szavak embere, a fogalmazás pedig különösen nehezére esett egy pergő nyelvű ríporternő és egy operatőr jelenlétében, aki feltehetően meg akarja vakítani.

- Személyesen hallgatja majd meg őket?

A férfinak még nem volt ideje mérlegelni, miként oldja meg a váratlanul felmerült gondokat. Eredetileg úgy tervezte, valamennyi pályázót meghívja egy vacsorára, hogy kellemes helyen ismerje meg őket. Időközben azonban minden a feje tetejére állt.

- Feltételezem, hogy személyesen fogok találkozni velük - válaszolta kelletlenül.

Becky felállt, mire az operatőr azonnal leengedte a kameráját.

- Örülök, hogy megismerhettem, Mr. Goodman. Ezt a riportot a déli és az ötórai hírekben fogjuk leadni, amennyiben hozzájárul.

- Ilyen hamar?

- Talán készítünk később egy folytatást is, ha sikerült megtalálnia a menyasszonyát, de ezt még meg kell beszélnem a gyártásvezetőmmel. Megtisztelne, ha mi kapnánk erre jogot öntől. Lehet róla szó?

- Hát... biztosan.

- Nagyszerű! - Becky sugárzó arccal búcsúzott.

- Szeretnék megtudni valamit, mielőtt elmennek - jegyezte meg Chase. - Ki mondta meg maguknak, hol lakom? Éppen ezt akartam elkerülni a telefonszolgálattal.

- Nem volt nehéz - felelte a riporternő. - Felhívtam azt a céget, amelyiktől a plakátot bérli, ők adták meg a címét.

A férfi kinyitotta a tévések előtt az ajtót. Ostobának érezte magát. Nem lett volna szabad beleegyeznem ebbe a riportba, - dühöngött némán. Lerohantak, mielőtt végiggondolhattam volna, mibe is megyek bele. Ez az interjú csak még több hívást zúdít majd a nyakamba.

Miután hívatlan vendégei távoztak, Chase lerogyott az ágy szélére. Megkísérelt őszintén és tisztességesen eljárni. Feleségre vágyott, mert hiányzott életéből az asszonyi szeretet és gyöngédség. Harminchárom éves koráig egyedül élt, és robotolt, hogy biztonságos otthont teremtsen majdani családjának. Ezt a célt most érte el.

Mercy...

A tanítónő emléke hirtelen megdobogtatta a szívét. Gondterhelten beletúrt a hajába. Már tegnap meg kellett volna neki mondania, hogy ő az a szánalmas alak, aki hirdetés útján akar feleséget szerezni. Mercy lesújtó véleménye azonban elbátortalanította, és nem merte bevallani az igazságot.

Felvette a telefont, és már tárcsázta az első négy számot, amikor hirtelen visszatette a kagylót. Nem lenne szerencsés telefonon keresztül tisztázni a helyzetet. Ezt csak szemtől szemben lehet elintézni.

Korán van még, várhatok egy darabig a hívással, - gondolta, és abban reménykedett, hogy Mercy nem nézi meg a déli híreket. Mert ez azzal a veszéllyel járna, hogy örökre elveszíti őt.

Mercy régóta nem ébredt ilyen elégedetten és jókedvűen. Átaludta az egész éjszakát, és hirtelen felszabadalt a hónapok óta a lelkére nehezedő nyomás alól.

Nem szeretett bele Chase-be, ó dehogy! Szó sincs róla. A férfi azonban segített szétoszlatni a feje fölött tornyosuló felhőket, melyek résein most ráragyogott a napsugár. Chase mellett ismét megtanult nevetni, s már csak ezért is hálás volt neki.

Lezuhanyozott, majd a haját hátul egyetlen vastag varkocsba fonta, s főzött magának egy kávét. Miközben a reggeli újságot lapozgatta, elhatározta, hogy csokoládés kekszet süt. A két szomszéd fiú, Eric és Kevin biztosan örülni fog a finomságnak. És talán Chase-nek is ízlik majd.

Chase...

Mercy elmosolyodott. Semmi értelme áltatnom magam, - gondolta. Neki készítem ezt a süteményt. Eric és Kevin tényleg imádja, de valójában Chase-nek akarok vele kedveskedni.

A sütemény már kihűlt, amikor Mercy csinált magának egy szendvicset, és bekapcsolta a tévét, hogy megnézze a déli híreket. Éppen limonádét töltött a poharába, amikor a képernyőn feltűnt az a hirdetés, amelyet tegnap oly nevetségesnek talált.

Visszaült a karosszékbe, és érdeklődéssel várta a fejleményeket. A tábla előtt megjelent Becky Bright.

- Reggel beszéltem azzal az emberrel, aki ilyen szokatlan módon keres feleséget. Chase Goodman beleegyezését adta egy beszélgetéshez, és...

Chase Goodman!

Mercy a mondat második felét már nem is hallotta. Aztán a képernyőn megjelent az ő alaszkai hőse, és hunyorogva eldadogta, hogy csak korlátozott ideig tartózkodhat Seattle-ben, és olyan egyenes és őszinte akar lenni, amennyire csak lehetséges.

Őszinte! Az orromnál fogva vezetett, nyilallt Mercybe a fájdalmas gondolat. Átölelt, megcsókolt és...

A lány megalázva arca elé kapta a kezét. Kétségbeesetten akart hinni Chase-ben, de ő is csak olyan, mint minden férfi, akit eddig ismeri. Pontosan olyan, mint az apja, akiben mélységesen csalódott, olyan mint Tony, aki összetörte a szívét.

Soha többé nem hagyom, hogy valaki ennyire megsebezzen! Soha többé nem bízom a saját ítéletemben, fogadkozott. Soha többé!

- A következő pályázó! - jelentette a negyvenes évei közepén járó, vonzó Sandra Ziegler, akit Chase délelőtt állított munkába. A férfi egész délután a jelentkezők meghallgatásával foglalkozott.

Az első nőt rokonszenvesnek találta. Néhány évvel idősebb volt nála, titkárnőként dolgozott egy nagyvállalatnál. Szívélyesnek, műveltnek és talpraesettnek tűnt.

Amikor Chase megkérdezte, miért akarja feladni eddigi életét, azt válaszolta, hogy torkig van a hétköznapi taposómalommal, és szeretné megismerni az élet egy új oldalát. Kétszer elvált, de nincsenek gyermekei. Chase tíz perc múlva már tudta, hogy ez a nő nem hozzá való. Még véletlenül sem érezte magát olyan jól a közelében, mint Mercy mellett.

A második jelölt éppen állást keresett. A legelső kérdése az volt, hogy Chase nem akar-e lefeküdni vele. Utóvégre, - mondta, a jövendőbelije nem vásárolhat zsákbamacskát. Amikor a blúzát is elkezdte kigombolni, a férfi dühösen elkergette.

Chase nem tudhatta, mire számíthat a hirdetés feladása után, de ilyesmit biztosan nem akart. Melegszívű, jóindulatú nőt keresett... Bátor, értelmes asszonyt, aki képes mély érzelmekre. Aki... olyan, mint Mercy.

Becsukta a szemét, megdörzsölte a tarkóját, és felsóhajtott.

Órákon át próbálta hívni a tanítónőt, de az nem volt otthon. Nem beszélt az üzenetrögzítőre, mert ezt a megoldást csak végső esetben szokta igénybe venni.

Délután négyre már olyan sok nőt hallgatott meg, hogy teljesen összekeveredett a fejében a nevük, a külsejük és az élettörténetük. Egyikük sem keltette fel igazán az érdeklődését. Minden jelöltet akaratlanul is Mercyvel hasonlított össze, és hozzá képest unalmasnak, felületesnek vagy éppen ledérnek tűntek.

Rápillantott a karórájára, és úgy döntött, nem fogad több jelentkezőt. A lakosztályban, amelyet a beszélgetésekhez kibérelt, még számtalan hölgy várakozott. Chase elszántan kilépett a szobájából, és a másnapi meghallgatással vigasztalva hazaküldte őket.

- El sem tudtam képzelni ilyesmit - jegyezte meg Sandra, és fáradtan végigsimította az arcát.

A férfi becsukta a szemét és felsóhajtott.

- Hány nővel beszéltem?

- Hússzal.

- Csak? - Chase megrémült. Az egész napját mindössze húsz nő meghallgatásával töltötte?

- Valóban be akarja fejezni mára? - kérdezte Sandra.

A férfi bólintott. Lélegzethez kell jutnia, időre van szüksége, hogy átgondolhassa a helyzetét. Aztán rádöbbent, mire is van szüksége valójában... Mercyre. A gondolatai egész nap körülötte forogtak. Egy percre sem tudta elfelejteni a csókját és teste melegét.

Az ajtóhoz lépett, de Sandra hangja visszatartotta.

- Csak nem akar máris távozni?

- Azt akarja mondani, hogy nem mehetek?

- Nos, ez nem tartozik rám, csupán szeretném figyelmeztetni, hogy még válaszolnia kell néhány fontos telefonhívásra.

- Kiknek?

- Egy rádióadónak és egy televíziós társaságnak.

- Felejtse el őket! Semmi szükségem még nagyobb nyilvánosságra.

Sandra elmosolyodott.

- Volt már néhány érdekes munkám, de az összes közül ez a legszokatlanabb. Sok szerencsét, Mr. Goodman!

Mercyn, attól a pitlanattól kezdve, hogy Chase nevét meghallotta a televízióban, felindultság lett úrrá. Sem a bevásárlás, sem a kiadós meleg fürdő, sem az aerobic nem szüntette meg a testében vibráló, elviselhetetlen feszültséget.

Végül elhatározta, hogy beleveti magát a kerti munkába, bár tudta, hogy haragját ez sem fogja csillapítani.

Már kigyomlálta az egész kertet, és éppen a muskátlikat öntözte, amikor Daisy, a szomszédnője, kijött a házból. A legrövidebb forrónadrág és a legkisebb felsőrész feszült rajta, amit Mercy valaha látott.

- Bosszankodsz valamin? - kiáltott át a nő a telküket elválasztó fehér kerítésen.

- Miből gondolod? - kérdezett vissza Mercy. Dühét még inkább fokozta, hogy Daisy észrevette, menynyire feldúlt.

- Szegény virágok megfulladnak ennyi vízben. Elég lenne nekik egy kis permetezés, e helyett a vízözön helyett.

- Igazad van - dünnyögte a lány, amikor belátta, hogy barátnője jogosan figyelmezteti.

- A srácok egyébként köszönik a sütit.

- Mondd meg nekik, hogy van még egy egész dobozzal!

- Rosszkedvűnek látszol. Tegnap nem azt mondtad, hogy este randid lesz? A szavaidból úgy tűnt, hogy az az ember... Hogy is hívják? Chase? Szóval úgy vettem ki, hogy igazán rendes fickó.

- Tévedés volt. Ugyanolyan, mint a többiek - felelte Mercy, és a pázsitot kezdte locsolni.

- Mi történt?
- Láttad azt az óriásplakátot, amiről annyit beszélnek?
- A házassági hirdetést? - Daisy azonnal kapcsolt. - Chase lenne az?
- Pontosan.
- És mi a rossz ebben?
- Ez az ember bolond.
- Tegnap még nem így gondoltad. Sőt úgy láttam, hogy hosszú idő után végre megint boldog vagy.
- Az akkor volt, amikor még nem tudtam, hogy ő hirdet az óriásplakáton. Annyira pimasz, hogy a tévében kijelentette, egyenes és őszinte akar lenni, amennyire csak lehetséges. Velem mindenesetre másképp viselkedett.
- Bíznod kell az ösztöneidben! - jegyezte meg Daisy. - Az első benyomásod nagyon kedvező volt.
- Bíznom kell az ösztöneimben? - fortyant fel a tanítónő. - Hiszen egy olyan ember menyasszonya voltam, aki még csak nem is szeretett, és ezt csupán akkor vettem észre, amikor már az egész tantestület rajtam röhögött.
- Ne vádold magad emiatt! - tette csípőre a kezét Daisy. - Hidd el, hogy szerencséd volt! Tony két-három éven belül megint más nőre vet szemet, és kezdődik az egész elölről. Sok férfi egyszerűen képtelen a hűségre.
- Tony nem olyan - védelmezte őt Mercy. Még ennyi idő után is a pártját fogta, még most is úgy érezte, szereti. Chase volt az első reménysugara, és most újból keserűen csalódnia kellett a férfiakban.
- Az az érzésem, Chase-ben sokkal több értékes tulajdonság rejlik, mint amennyit hajlandó vagy elismerni - folytatta elgondolkozva Daisy. - Legalább annyit vegyél észre, hogy milyen ötletes.
- Ez az ember óriásplakátot bérelt, hogy így keressen feleséget magának! - kiabálta Mercy. - Ez nem találékonyság, hanem ostobaság!
- Sok pénze lehet - merengett a barátnője. - Erre gondoltál már? Óriásplakátot bérelni nem olcsó mulatság.
- A pénz soha nem érdekelt.
- Addig nem is fog, amíg nincs szükséged rá - replikázott Daisy, enyhe gúnnyal a hangjában. - Emellett nagyon bátornak tartom a fickót. Nem te mesélted, hogy nyakon csípte a táskatolvajt? Pisztoly is lehetett volna annál az alaknál.
Mercynek ez eszébe sem jutott, amikor a rabló nyomába eredt. Nyilván Chase sem gondolt rá.
- Nem mindenki tenné kockára az életét azért, hogy egy másik emberen segítsen - fűzte hozzá Daisy. - Fogadj el tőlem egy jó tanácsot!
- Égek a vágytól, hogy hallhassam!
- Ne ítélj elhamarkodottan! - eresztette el Daisy a füle mellett a megjegyzést. - Chase Goodman olyan embernek tűnik, akiben meg lehet bízni, ráadásul sokkal bátrabb, mint egy bizonyos másik illető...
- Azt hittem, nem beszélünk többé Tonyról.
Daisy megrázta a fejét, mintha elszomorítaná Mercy csekély emberismerete, legalábbis ami a férfiakat illeti. A következő pillanatban élénk érdeklődéssel nyújtogatta a nyakát az utca felé.
- Mit mondtál, milyen kocsija van az alaszkaidnak?
- Semmit nem mondtam. Miért?
- Mert éppen most állt meg egy piros terepjáró a kapud előtt.
Mercy megpördült, és látta, amint Chase kikászálódik a kocsiból. A férfi észrevette őt, és rámosolygott.
- Remélem, nem jöttem rosszkor! - kiáltotta oda a tanítónőnek.

4. FEJEZET

- Hé - suttogta Daisy, miközben Chase feléjük igyekezett - ez a fickó őrületesen jól néz ki! Nem emlékszel véletlenül a telefonszámára a plakáton? Azt hiszem, én is jelentkezni fogok.
Mercy válaszképp lesújtó pillantást vetett a barátnőjére.
- Szóval nem... - Daisy fölnevetett.
- Értem - mondta Chase óvatosan, amikor odaért Mercyhez. - Láttad a déli híreket.
- A plakátodról készült ostoba riportra gondolsz? Igen, láttam.
A férfi bizalmatlanul hátrált egy lépést.

- El akarsz kergetni ezzel a locsolótömlővel?
- El akartalak. - Mercyt csak a jólneveltség tartotta vissza attól, hogy valóban megtegye.
A szomszédból ekkor dühös ordítás hangzott fel, majd egy másodperccel később Kevin és Eric rontott ki a házból. Daisy rájuk kiáltott, hogy azonnal hagyják abba a veszekedést, de a két kiskakas ekkor már a füvön hempergett.
- Az ördögbe! - mérgelődött a nő. - Azt reméltem, tanúja lehetek a nagyjelenetnek. - A kerítésen át kezet nyújtott Chase-nek. - Mercy szomszédja vagyok. Legyen türelmes hozzá! Hamarosan lehiggad.
- Daisy! - Mercyt bosszantotta, hogy a barátnője Chase pártjára áll, és ami még rosszabb, tanácsokat is osztogat a férfinak.
- Később jelentkezem! -búcsúzott Mercy-től a fiatalasszony, és odasietett a gyerekekhez.
- Már tegnap el akartam mondani... - kezdte Chase, miután a szomszéd hallótávolságon kívülre került. - Csakhogy te a kezdet kezdetén értésemre adtad, mi a véleményed a hirdetésről. Emlékszel?
A tanítónő lesütötte a szemét. Persze hogy emlékezett rá. Nemcsak megemlítette a plakátot, hanem részletesen kifejtette, mit tart arról az emberről, aki az egészet kiagyalta. Honnan tudhatta volna, hogy éppen Chase az?
- Legalább vacsora után megmondhattad volna - korholta a férfit.
Chase közelebb lépett a lányhoz.
- Igazad van, de hidd el, teljesen megfeledkeztem róla... Annyira élveztem a társaságodat, hogy minden más kiment a fejemből. Tudom, hogy ez szánalmas mentegetőzés, de ez az igazság.
Mercy érezte, mint párolog el a haragja. Ő is élvezte az együtt töltött estét. Hiszen éppen ezért fájt neki annyira a dolog.
- Reméltem, hogy még egyszer szóba állsz velem - dörmögte a férfi. - Egész nap a jelentkezőkkel beszélgettem, és egyetlenegy sem akadt közöttük, aki a nyomodba érhetne.
- Még szép, hogy én tetszem a legjobban! - háborodott fel Mercy. - Ugyan miféle nők jelentkezhettek egy ilyen hirdetésre?
Chase zsebre vágta a kezét.
- Ezt már akkor is kifejtetted, amikor megláttad a plakátot, de hidd el, nem így van. Azok a nők, akikkel beszéltem, többnyire rokonszenvesek és teljesen normálisak voltak.
- Akkor hozzájuk fordulj!
- Lehet, hogy igazad van. Jobban kellene igyekeznem, hogy közelebbről megismerjem őket, de veled valahogy sokkal szívesebben töltöm a szabadidőmet. Nos, meghívhatlak vacsorázni?
A kísértés nagy volt, Mercy azonban hajthatatlan maradt.
- Azt hiszem... nem.
- Miért nem?
- Váratlanul közbejölt valami.
- Mi?
- Egészen megfeledkeztem róla, hogy estére találkozót beszéltem meg egy barátommal.
- Ez nem túl eredeti, Mercy, próbálkozz mással!
- Kértek, hagyj békén!
- Hol szeretnél vacsorázni? - kérdezte Chase, mintha meg sem hallotta volna a lány tiltakozását.
- Mondtam, hogy nem érek rá.
- Nekem bármelyik étterem megfelel. Mondd meg, melyik legyen az!
Mercy nem gondolta, hogy a férfi ilyen makacs, de ha kellett, ő is tudott konok lenni. Ismét el akarta utasítani a meghívást, ám mielőtt megszólalhatott volna, az alaszkai kivette a kezéből a locsolótömlőt, megfogta a vállát, és maga felé fordította őt. Abban a pillanatban, amikor Chase hozzáért, a lány tudta, hogy elveszítette a játszmát.
A férfi a tenyerébe fogta az arcát, és olyan gyöngéden csókolta meg, hogy Mercy minden ellenállása megtört. Nemcsak hogy eltűrte a csókot, hanem viszonozta is, ugyanolyan éhesen és szenvedélyesen, mint ahogy kapta.
- Hiszel a végzetben? - suttogta Chase, miközben szájával izgatóan végigsiklott a lány ajkán.
- Nem... nem hiszek.
- Én sem hittem... míg rád nem találtam.
- Chase, kérlek, hagyd abba! - Mercy megpróbált erőt gyűjteni, hogy kibontakozzon az ölelésből, de minél tovább tartotta a férfi a karjában, annál inkább csökkent az esélye a szabadulásra.

- Gyere el velem vacsorázni! Ez minden, amit kérek. Szeretnék még egy estét veled tölteni. Ha utána mégsem akarsz látni többé, nem foglak zaklatni.
- Megígéred?
- Megígérem.
Bár Mercynek még mindig voltak kételyei, elnevette magát.
- Akkor eljössz? - kérdezte a férfi megkönnyebbülten.
- Hát...
- A Space Needle? Esetleg a Canlis? Vagy netán az Il Bistro?
Chase nyilván el akarta őt kápráztatni, Mercy azonban tudott alkalmasabb helyet is a férfi jellemének alaposabb megismerésére, mint egy előkelő éttermet.
- Szívesen ennék egy hamburgert, aztán golfoznék egy kicsit.
Chase szeme elkerekedett.
- Golfoznál?
- Jól értetted.
- Mercy, kedvesem, nem tudom, tisztában vagy-e azzal, hogy Twin Creeks környékén közel s távol egyetlen golfpálya sincs. Még sohasem golfoztam.
- Ezek a feltételeim. Vagy elfogadod, vagy ég veled!
A férfi felnyögött, és megvakarta az állát.
- Ha mindenképpen bolondot akarsz csinálni belőlem, hát legyen.

Mercy minigolfra gondolt, de Chase-t mindvégig meghagyta tévhitében. Miután megették a hamburgert, a golfpályához hajtottak, és a férfi csak ott tudta meg az igazságot. Ez a büntetés a mulasztásomért, - gondolta.
Meglepetésére Mercy ügyesen golfozott. Annyira, hogy legyőzte őt az első kilenc fordulóban.
- Nem is emlékszem, mikor nevettem ennyit utoljára - vallotta be később Chase egy jeges tea mellett. Körülöttük csupa gyermekes szülő üldögélt a porontyaival a csíkos napernyők alatt.
- Élvezem az együttlétet veled, Chase. Talán azért, mert tudsz veszíteni - ugratta a férfit Mercy.
- Meglep?
A tanítónő habozott.
- Egy kicsit. A férfiak nem szívesen veszítenek, különösen nem egy nővel szemben.
- Ez nem mindig igaz, csak bizonyos helyzetekben.
- Rajta, mondj egyet!
- Például nem szívesen veszítek, ha egy nő kegyeiért kell megküzdenem egy másik férfival.
Mercy hallgatott, és Chase remélte, hogy nem bántotta meg az őszinteségével. Egyébként sem kért volna bocsánatot azért, mert igazat mondott.
- Mesélj azokról a jelentkezőkről, akikkel ma találkoztál! - szólalt meg váratlanul a lány.
Chase a kék szempár villanásából látta, hogy Mercy rémtörténetekre számít.
- Néhányuk komoly meglepetést okozott.
- Igen? Olyan szörnyűek voltak?
- Éppen ellenkezőleg. Mindannyian jól öltözött, művelt nők. Egy Mary nevű még főiskolai végzettséggel is dicsekedhetett.
- Mi vitte rá, hogy válaszoljon a hirdetésedre? - tudakolta Mercy, s mindeddig önelégült arcvonásai most őszinte érdeklődést fejeztek ki.
Ezt a kérdést már Chase is föltette magának.
- Kertelés nélkül megkérdeztem az indítékait. Ne érts félre, Twin Creeks igazán szép kis város, de nincs benne bevásárlóközpont, nincsenek ott hatalmas könyvtárak vagy kiemelkedő kulturális rendezvények. Twin Creeksben soha nem fognak egy Broadway-darabot bemutatni. Mindezt elmondtam Marynek.
- És ennek ellenére hozzád menne?
Chase bólintott.
- Legalábbis így nyilatkozott. Túl van a harmincon, kétszer elvált, és végre igazi családot szeretne.
- Mi a véleményed a gyerekekről? - érdeklődött Mercy, és fürkésző tekintettel nézett a férfira.
- Családra vágyom, de csak akkor gondolhatok utódokra, ha tökéletesen megbízom a feleségemben.
- Okos felfogás.
A tanítónő ismét elhallgatott. Chase észrevette a szemében bujkáló szomorúságot.

- És a többiek?
- Az egyik hölgy úgy gondolta, ki kell próbálnom őt az ágyban. Elvégre, mint mondta, nem vásárolhatok zsákbamacskát.
- Értem - bólintott Mercy.
- És ott volt például Bunny, akinek négy gyereke van. Mind hat éven aluli.
- Jóságos ég!
- Bunny őszinte volt. Keres valakit, aki segít fölnevelni a kicsiket. A férje néhány hónappal ezelőtt otthagyta őket.
- A gazember!
- Nem tudom megérteni - mondta szomorúan Chase egy férfi hogy bújhat ki ilyen galád módon a felelősség alól. Már az is gonosz dolog, hogy összetörte Bunny szívét. De miként tudja a lelkére venni, hogy elhagyja a gyermekeit?
- Az asszony elvitte hozzád őket?
- Nem. Csak a fényképeiket mutatta meg. Elragadó gyerekek. Igazán sajnáltam őt. - Chase egy szóval sem említette, hogy pénzt adott Bunnynak egy tankolásra, különben az nem tudott volna hazamenni az autójával. Nem a nő kérte erre, de a szavaiból kiérződött, hogy szörnyű pénzzavarban van.
- Olyan asszony persze nem érdekel, aki a pereputtyat is hozná, ugye? -kérdezte a tanítónő ridegen.
A férfi ugyan csak rövid ideje ismerte Mercyt, nem kerülte el azonban a figyelmét, hogy a lányt nyomasztja valami.
- Bunny rendes nő, ám nem tudnám elképzelni, hogy vele éljek. De hogy a kérdésedre válaszoljak, semmi kifogásom egy gyermekes asszony ellen.
A tanítónő hallgatott egy darabig.
- Az én apám is elhagyott bennünket - bökte ki végül.
A férfi meglepődve fölkapta a fejét.
- Szörnyű lehetett.
- Még csak hatéves voltam, és a szabadságot Disneylandben akartuk eltölteni. Anyám másodállást vállalt, hogy összegyűjtse a nyaralásravalót. Apám pedig zsebre vágta a pénzt, és faképnél hagyott bennünket.
- Ó, Mercy, annyira sajnálom!
A tanítónő valahova a távolba nézett, s újra átélte azt a borzalmat, amit a hatéves kislány érzett, amikor az apja elhagyta.
- Viszontláttad azóta?
Mercy bólintott.
- Tizenöt éves koromban. Fölhívott telefonon, és megkért, hogy találkozzunk. Valószínűleg azt akarta, hogy bocsássak meg neki. Elmondta, milyen kemény élete volt az anyám mellett, s hogy mennyi gondot és felelősséget jelent a család. Mint mondta, mindig arról álmodott, hogy autóversenyző lesz, de ez egy feleség és egy gyerek mellett lehetetlen. Soha nem volt annyi pénze, hogy azt tegye, amit szeretett volna. Akkor nem tudtam neki megbocsátani, csak évekkel később, amikor elmúltam húsz.
- Hogy is bocsáthatna meg egy tizenöt éves kamasz annak, aki olyan mélyen megsebezte? - Chase megfogta a tanítónő kezét, aki váratlanul viszonozta a kézszorítást, s ebből a férfi rögtön tudta, hogy Mercy nem osztja meg másokkal gyakran a gyermekkori élményeit. - Édesanyád újból férjhez ment?
- Igen. Egy csodálatos emberhez, akivel kitűnően összeillenek. Ahhoz azonban sok idő kellett, hogy újabb kapcsolatot tudjon teremteni. Anya és a mostohaapám most egy farmon élnek Montanában.
- Ezek szerint boldogok.
- Már csak az unokák hiányoznak a boldogságukhoz, akiket kényeztethetnek, de... - Merev félbehagyta a mondatot, és elpirult.
- De?
- Ó, semmi. - A tanítónő megvonta a vállát, és látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát. - Holnap még újabb jelentkezőkkel is találkozol? - kérdezte, hogy másra terelje a szót.
Chase sután bólintott.
- Soha nem lett volna szabad belemennem ebbe a tévériportba. Azóta egyfolytában csörög a telefon. Hogy az ördögbe beszéljek nyolcszáz nővel?
- Nyolcszázzal?! - kiáltott föl Mercy.
- Kétlem, hogy akad köztük valaki, aki jobban tetszene, mint te.

A lány nagyot kacagott.
- Már ismered a válaszomat erre.
- Kevesebb, mint három hét áll rendelkezésemre. Hamarosan döntenem kell. Ha hajlandó vagy hozzám jönni, ígérem, mindig jó férjed leszek.
- Ne olyan gyorsan, kedvesem! - emelte föl kezét a tanítónő. - Ne álmodozz, maradj csak a földön! Én nem keresek férjet. Sem most, sem máskor. Elég fájdalmat okoztak már nekem a férfiak. Nem akarok több kalandot az életemben.
- Elhiszem, hogy nem akarsz, de azért csak vágysz egy férfira?
Mercy tétovázott.
- Nem tudom.
- Nem gondolod, hogy egyszer el kellene töprengened ezen?
- Ráérek még - hangzott a határozott válasz. - Ezen a nyáron csak szórakozni akarok, végérvényesen elfelejteni a múltat, és új, járható utat szeretnék találni a jövőmhöz.
- Én is ezt akarom - biztosította a férfi.
- Reggel kekszet sütöttem - jelentette ki a lány váratlanul. - Hónapok óta ez volt az első eset, hogy kedvem támadt sütni valamit.
- Nem is remélem, hogy hagytál belőle...
Mercy elmosolyodott.
- Egy egész dobozzal tettem félre neked - vallotta be.
Chase vissza sem tudott emlékezni rá, mikor evett utoljára házi sütésű kekszet.
- Nem gondolod, hogy ez kitűnő útravaló lenne egy kiránduláshoz?
- Egy kiránduláshoz a paradicsomba.
A férfi összevonta a szemöldökét.
- Olyan sokáig kell várnom, hogy megkóstolhassam a süteményedet?
Mercy felkacagott.
- A Paradise a Mount Rainier Nemzeti Park egy része. Van ott egy menedékház. és olyan hatalmas, vadvirágos rétek pompáznak arrafelé, hogy elakad tőlük az ember lélegzete.
- Mintha Alaszkáról beszélnél.
- Ez a kedvenc kirándulóhelyem.
- Akkor holnap reggel rögtön odamegyünk.
- Nem jöhetsz - mondta a lány fölényes pillantással.
- Ugyan miért nem?
- Mert nyolcszáz nőt kell meghallgatnod.
Chase halkan elkáromkodta magát. Mercy szívből fölnevetett, s a nevetése végül a férfira is átragadt.

Másnap kora este, amikor elindultak hazafelé, Mercy kimerülten rogyott a terepjáró ülésére. Rég nem volt ilyen boldog, mint ma. Úgy érezte, még soha nem gazdagodott ennyi élménnyel egyetlen nap alatt.
A Chase-szel töltött idő minden pillanatát élvezte. Az elmúlt évek során gyakran meglátogatta a Paradise-t, és mindig jól érezte magát, de olyan jól még soha, mint az alaszkai férfival. Mellette az az érzése támadt, hogy eggyé válik a természettel, s hogy sokkal fogékonyabb az érintetlen táj szépsége iránt. Minderre nem tudott magyarázatot találni, mint ahogy arra sem, miért kavarták fel olyan mélyen a férfi csókjai.
Még szinte meg sem álltak a lány háza előtt, Eric és Kevin máris megrohanta őket.
- Szia Mercy! - kiabálták kórusban, és kíváncsian tekingettek Chase-re.
- Szervusztok! Ő Chase - mutatta be a férfit a tanítónő.
Chase kezet rázott a két lurkóval.
- Maradt még a kekszből? - tért azonnal a lényegre Eric, a nagyobbik fiúcska.
- Anya azt mondta, biztosan hagytatok belőle - vágott a szavába Kevin.
- Azt hiszem, van még.
- Hohó, Mercy ezt nekem sütötte! - tiltakozott Chase. - Tőlem kell megkérdeznetek, kaphattok-e.
- Mercy eddig mindig nekünk csinálta - duzzogott Eric.
- Adsz belőle, vagy sem? - kérdezte a kisebbik, csípőre tett kézzel.
Chase megdörzsölte az állát, mintha komolyan mérlegelné a választ.
- Bosszantanak benneteket a fiúk? - kiáltott át a teraszról Daisy.

- Csak a részünket akarjuk, mielőtt Chase mindet megeszi - kiáltotta vissza Kevin.
- Majd veszek nektek - ígérte Daisy, és bocsánatkérő pillantást küldött a barátnője felé.
Mercy élvezte a helyzetet, különösen azt, ahogy Chase bánt a gyerekekkel. Tony állandóan azt hajtogatta, hogy kész csapás ez a két kölyök, és minden alkalommal elhessegette őket, ha a közelébe merészkedtek. Hiába volt tanár, az iskola falain kívül nem sok megértést mutatott a kicsik iránt.
- Nem akarunk bolti kekszet - ellenkezett Eric.
Kevin taktikát változtatott.
- Kapunk a sütidből? - kérdezte könyörgő hangon.
Chase csak nehezen tudta megőrizni komolyságát.
- Azt hiszem, nincs más választásom. Kétségtelen, hogy előjogokat élveztek velem szemben. Ezt minden bíró figyelembe venné, ha döntenie kellene.
- Azt akarja mondani, hogy ad belőle? - kérdezte halkan a bátyjától Kevin.
- Azt - jelentette ki fennhangon Eric. - Legalábbis remélem - súgta aztán az öccse fülébe.
- De csak akkor, ha segítetek kirámolni a kocsit - közölte Chase a feltételt, és a kezükbe nyomott egy-egy könnyebb csomagot, hogy vigyék be a házba.
Mercy a konyhában kiürítette a kekszes dobozt, és odaadta a két rosszcsontnak a kiérdemelt jutalmat. Miközben Chase még mindig az elemózsiás kosárral és a gyerekekkel foglalkozott, a tanítónő meghallgatta a telefonüzeneteket.
- Mercy, itt Tony. Az utóbbi időben sokat gondolkoztam, és azt hiszem, beszélnünk kellene. April egy hétre elutazott az anyjához. Kérlek, hívj fel!
Mercy nagyot nyelt, és kezét önkéntelenül a szívére szorította. Kábultan megfordult, és beleütközött Chase-be, aki mögötte állt, s az üzenetrögzítőt bámulta.
A férfi kérdőn nézett rá.
- Válaszolsz a hívására?
- Nem.
- Biztos?
A tanítónőt zavarta, hogy Chase kételkedik benne. Valószínűleg azért, mert a kétkedés jogos volt. A lelke mélyén arra vágyott, hogy beszéljen Tonyval, ám fájdalmas lett volna beismernie saját gyöngeségét. Utóvégre Tony nős.
- Nagyon is biztos vagyok benne - felelte nyersen. - De ez az én ügyem!
A férfi bólintott, látszott rajta azonban, hogy nehezen hisz Mercynek.
- Megkínálsz egy kávéval? - kérdezte, hogy másra terelje a szót.
A tanítónő hirtelen nem tudta, mit is válaszoljon. Időre volt szüksége, hogy tisztázza az érzéseit, ám azt sem akarta, hogy Chase elmenjen. Félt, hogy nem tud ellenállni a kísértésnek, és felhívja Tonyt.
Míg várták, hogy megfőjön a kávé, Eric ismét bejött a konyhába, és elemelt egy kekszet.
- Mercy a legjobb szakácsnő - mondta Chase-nek teli szájjal.
- Jobb, mint anya - lette hozzá Kevin, és a kézfejével letörölte a morzsát a szájáról.
- Mondjátok csak, voltatok már horgászni? - kérdezte váratlanul Chase.
- Nem. - A két gyerek kíváncsian várta a folytatást.
- Úgy tervezem, hogy holnap horgászni megyek Mercyvel. Szívesen elvinnélek benneteket is. Mit gondoltok, anyátok beleegyezik?
- Megkérdem! - kiáltotta Eric, és elviharzott.
- Én is! - rikoltotta a kicsi, és a bátyja után rohant.
A lány odament a kávéfőzőhöz. Chase nem tudta őt becsapni. Nyilván csak azért hívta meg a fiúkat, mert meg akarja akadályozni, hogy ő nemet mondhasson. A férfi pontosan tudja, hogy sosem okozna csalódást a gyerekeknek.
- Mit mondanál, ha nem tudnék veletek menni? - érdeklődött, miközben az asztalra tette a teli kávéscsészéket.
Tony hívása felkavarta azt a gyógyító nyugalmat, amelyet Chase mellett érzett a Mount Rainieren. Mercy nem is sejtette, milyen ingatag az újra megtalált lelki egyensúly. Megrémítette, hogy Tony még mindig ekkora hatalommal bír fölötte.
- Hiányoznál. Nekem is, a gyerekeknek is - közölte a férfi egy idő múlva - de semmiképp nem okoznék csalódást nekik. Legalább egyszer az életben minden srácnak el kell mennie horgászni. Nagyon örül-

nék, ha velünk jönnél, megértem azonban, ha szívesebben maradsz itthon. - Chase a szájához emelte a csészét, jelezve, hogy válaszra vár.

- Nem haragszol, ha csak reggel felelek?

- Nem haragszom.

Az ajtó kivágódott, és lélekszakadva berontott rajta a két vadőc.

- Anya azt mondta, mehetünk! - lihegte Eric izgatottan. - Azt kérdezi, mennyi pénzre lesz szükségünk, és mit vigyünk magunkkal.

- Mondjátok meg neki, hogy egy centre sincs szükségetek, de legyen nálatok egy váltás ruha.

- Hánykor indulunk?

- Mit szólnátok a hat órához?

- Olyan korán? - kerekedett el Kevin szeme.

- Pisztrángot akartok fogni, nem?

- Igen, de...

- Kész leszünk - vágott Eric az öccse szavába, és oldalba bökte őt a könyökével.

- Rendben, akkor reggel hatkor kipihenten és jókedvűen találkozunk. - Chase kitessékelte őket az ajtón. Mercy nem tudott elfojtani egy mosolyt.

A férfi kiitta az utolsó korty kávét, és a csészét beletette a mosogatóba. Aztán visszament az asztalhoz, szeretettel átölelte a lány vállát, és csókot lehelt az arcára.

- Majd jelentkezem.

- Menni akarsz? - Mercy hirtelen ráébredt, milyen fontos a számára Chase jelenléte. Hirtelen fölállt, átkarolta a férfit, és a szemébe nézett.

- Szeretnéd, hogy maradjak? - kérdezte Chase.

A tanítónő megvonta a vállát. Nem volt könnyű bevallania az igazságot.

- Szeretném, ha segítenél megérteni, Tony miért hívott fel ilyen váratlanul. Szükségem van valakire, aki megmondja, mekkora hiba lenne, ha újra fölvenném a kapcsolatot vele. Értsd meg, nem akarom... nem szabad hűtlenné válnom az elveimhez!

- Ne haragudj - sajnálkozott a férfi -, ezek olyan dolgok, amelyekkel egyedül kell megbirkóznod.

- De... – Mercy-nek ezer ellenérv kavargott az agyában.

- Holnap reggel fölhívlak.

- Nem csókolsz meg?

Chase habozott, és a lány látta a fellobbanó vágyat a szemében.

- Semmit sem szeretnék jobban, ám nem hiszem, hogy ebben a helyzetben megtehetem.

- Miért nem? - A tanítónő közelebb húzódott a férfihoz, olyan közel, hogy az arcán érezte a leheletét.

- Nem hiszem, hogy ez most okos dolog lenne.

- Szükségem van a csókodra - suttogta Mercy, s a melle Chase felsőtestéhez ért. Aztán a férfi mellkasára tette a tenyerét, és várt. - Kívánom... -folytatta.

Chase lélegzete szabálytalanná vált, akárcsak a lányé.

- Mit kívánsz tőlem? - A férfi végigsimította ajkával Mercy nyakát, s a nő megborzongott. Hátrahajtotta a fejét, mintegy felszólítva ezzel Chase-t, hogy megcsókolja a melle fölött is.

- Jól tndod, mit kívánok...

A férfi apró csókokkal borította el Mercy nyakát, és nyelve hegyével végigsiklott bársonyos bőrén, egészen a ruha kivágásáig. A lány testén izgatott borzongás futott végig, s öntudatlanul a férfi nyaka köré fonva a karját rádöbbent, hogy szenvedélyesen kívánja a becéző érintéseket, ilyesmit nem élt át egyetlen férfival, még Tonyval sem.

- Chase - súgta rekedten. - Chase...

A férfi fölemelte a fejét, és megpuszilta Mercy szemöldökét.

- Minden férfi megőrül, ha egy nő így ejti ki a nevét.

- Ó... - A tanítónő csak sóhajtani tudott.

- Gyere hozzám feleségül, Mercy!

A lány torka összeszorult. Gyorsan pislogni kezdett, hogy visszafojtsa a könnyeit.

- Jó, jó! - dörmögte Chase. - Csináljuk úgy, ahogy te akarod! De holnap elkísérsz minket, ugye?

Mercy bólintott.

- Reméltem, hogy beleegyezel. - A férfi gyöngéden megcsókolta a lány orra hegyét. - Mennem kell. Hidd el, szívesen maradnék, de nem lehet! Te is tudod, miért nem.

Mercy valóban tudta. Nem tisztességes dolog, hogy Chase-t védőpajzsként használja Tony ellen. Gyávaság. Szörnyű gyávaság. Most egyedül kell dűlőre jutnia, és egyedül kell döntenie, még ha kívánja is újdonsült ismerősét.

- Akkor holnap látjuk egymást - búcsúzott a férfi. Még egyszer megcsókolta Mercyt, aztán elfordult.

Másodpercekkel később becsukta maga mögött az ajtót, és a lány egyedül maradt... a kétségeivel.

Másnap reggel Chase a gyerekekkel jó néhány pisztrángot fogott. Odavitték a zsákmányt Mercynek, aki éppen egy műanyag terítőt igazgatott el a kempingasztalon.

- Ezek a nők! - jegyezte meg Eric koravén nagyképűséggel. - Állandóan ki kell csinosítaniuk mindent. Az igazi férfiaknak nem kell asztalterítő. Kevinnek meg nekem legalábbis nem kell.

- Csak ne szapuld a nőket! - felelte Chase, mintha magához hasonlóval beszélne. - Egyedül élek Alaszkában egy nagy faházban, és télen nagyon magányosnak érzem magam. Januárban mindent megadtam volna azért, hogy egy kedves arcot lássak az ebédlőasztal másik oldalán. Ha tíz asztalterítőt felrak az illető hölgy, azt is eltűrtem volna a társaságáért.

- Úgy érted, szeretnéd, ha együtt lehetnél egy nővel? - Ez olyasmi volt, amit Eric sehogy sem tudott megérteni.

- A férfiak szívesen látnak nőket maguk körül - okította Chase.

- Apa nem így gondolja. Azt mondja, boldog, hogy megszabadult tőlünk. Durva dolgokat mondott anyának, és kétszer meg is verte.

A férfi letérdelt a gyerekek elé, és egy darabig beszélt hozzájuk. Halkan dörmögött, Mercy csak félmondatokat tudott elcsípni, de bármit mondott is Chase, nagy hatást gyakorolhatott a kicsikre, mert ismét vidám mosoly ragyogott az arcukon.

A férfi tüzet gyújtott, s a kibelezett, megtisztított halakat illatos levelekbe göngyölte, majd egy réteg földet terített rájuk. Amikor a tűz leégett, izzó faszenet kapart az előkészített csemegére.

- Amíg a halak megpuhulnak, teszünk egy felfedezőutat az erdőben - javasolta.

- Hurrá! - üvöltötték a fiúk kórusban, és eltűntek Chase-szel a fák közt, miután Mercy kijelentette, hogy ő inkább pihen egy kicsit a nyugágyban.

A pihenés olyan jól sikerült, hogy valószínűleg elszenderedett, mert amikor fölnézett, két gyermekszempár meredt rá, mintha valami különös lényt vizsgálnának mikroszkóp alatt.

- Fölébredt! - kiáltotta Eric.

- Akkor együnk! - követelte Kevin türelmetlenül. - Mindjárt éhen halok!

Mercy tányérokat és műanyag evőeszközöket rakott az asztalra, majd középre helyezte a burgonyaszirmot, kenyeret és salátát, melyet már előző este elkészített.

Chase megtisztította a puhára párolt halakat, és rövid ideig még a felszított parázs fölött sütötte őket, hogy a külsejük megpiruljon. Mercy csak akkor döbbent rá, milyen éhes, amikor megérezte a sülő pisztráng ínycsiklandó illatát.

Mindannyian degeszre ették magukat, aztán Chase összeszedte a gyerekekkel a hulladékot, miközben Mercy a megmaradt ételt csomagolta el.

Hazafelé Eric és Kevin elaludt a hátsó ülésen.

- Örömet szereztél nekik - suttogta Mercy. - Ezt a napot soha életükben nem fogják elfelejteni.

Chase egy pillantást vetett a tükörből a gyerekekre.

- Szívesen találkoznék egyszer az apjukkal egy sötét, kihalt utcában. Nemigen tudok együtt érezni az olyan emberrel, aki megüt egy nőt.

- Állandóan iszik - mondta Mercy.

- És ez mentség?

- Nem, csak magyarázat.

- Meg kellene büntetni, amiért azt mondta a fiainak, boldog, hogy megszabadult tőlük. Miféle apa az, aki ilyeneket mond?

Amikor hazaértek, Daisy már otthon volt. Chase leállította a motort, s a két gyerek azonnal fölébredt. Kiugrottak a kocsiból, és berohantak a házba. Alig tudták kivárni, hogy elmesélhessék az anyjuknak csodálatos kalandjaikat.

Daisy nemsokára megjelent a verandán a fiúkkal, és a kocsihoz küldte őket, hogy segítsenek behordani a csomagokat. Egyikük sem ellenkezett.

A talpraesett Daisy már évek óta élt Mercy szomszédságában, és ez alatt az idő alatt nemegyszer kellett súlyos nehézségekkel szembenéznie, de barátnője még soha nem látta sírni őt.

Most azonban könnyek csillogtak Daisy szemében.

- Köszönöm - mondta halkan Chase-nek.

- Nincs mit. Élveztem, hogy együtt lehettem a fiaival. Igazán klassz, srácok. Büszke lehet rájuk.

- Ó, az ördögbe! - suttogta a fiatalasszony, és alig tudta visszatartani a könnyeit. - A végén még elbőgöm magam. Mindkettőtöknek köszönöm...

- Daisy, jól vagy? - kérdezte Mercy szeretettel.

- Persze hogy jól vagyok. Néha minden nőnek joga van sírni, nem?

- Az biztos, de...

- Tudom. Bolondot csinálok magamból. Olyan hálás vagyok azonban azért, amit ma a gyerekeknek nyújtottatok. Már régen nem láttam őket ilyen vidámnak és boldognak. - Daisy e szavakkal átölelte a tanítónőt, és hevesen magához szorította. Mercynek elakadt a lélegzete. - Hálás vagyok, hogy a barátnőd lehetek - mormolta az asszony, és visszasietett a házba.

Eric és Kevin időközben eltűnt, hogy elújságolják hőstetteiket a szomszéd srácoknak.

Chase bement Mercy után a nappalival egybenyitott konyhába. Éppen ki akarta üríteni az elemózsiás kosarat, amikor hirtelen megtorpant, és a tanítónőre nézett.

- Valami baj van? - kérdezte Mercy.

- Villog az üzenetrögzítőd.

Mercy jeges szorítást érzett a szíve körül. Erőlködnie kellett, hogy könnyednek tűnjön, amikor odament a készülékhez, és megnyomta a visszajátszás gombját. Ezúttal jobban ura volt az érzéseinek, amikor meghallotta Tony hangját.

- Mercy, itt Tony! Mivel nem válaszoltál a hívásomra, elmentem hozzád. Sajnos nem voltál otthon. Feltétlenül beszélnem kell veled. Kérlek, hívj föl!

A nő ránézett Chase-re; szeretett volna olvasni a gondolataiban. A férfi komoran nézett vissza rá.

- Fölhívod?

- Nem tudom. - Mercyt ugyanolyan kétségek kínozták, mint egy nappal korábban.

- Értem.

- Azt akarod mondani, hogy nős ember, igaz? - csattant fel a tanítónő. - Tisztában vagyok vele. Nem tudom, miért hív, és azt sem tudom, mit akar tőlem.

- Légy őszinte, Mercy! Pontosan tudod, mit akar tőled. Nem azt mondta, hogy April nincs idehaza?

- Tony nem olyan. - A lány most sem tudta, miért védi hűtlen vőlegényét. Talán azért, mert olyan gyakran kellett a pártját fognia, hogy végül a szokásává vált. Mercy azonban ez esetben tényleg nem akarta azzal vádolni, hogy szívesen megcsalná Aprilt, csupán azért, mert őt is megcsalta.

- Te jobban ismered, mint én - szólt kelletlenül Chase. - Mennem kell - fűzte hozzá mereven, mintha hirtelen sürgőssé vált volna a búcsúzás.

- Beszélsz még a többi pályázóval is? - kérdezte a tanítónő, miközben az ajtóhoz kísérte vendégét.

- Igen - felelte Chase ridegen.

A válasz meglepte Mercyt.

- Mikor?

- Azt hiszem, a titkárnőm estére bekérette néhányukat.

- Fölhívsz? - A lány pillantása Chase széles mellkasára esett. Az ő mellkasa volt a legférfiasabb, amit Mercy valaha látott. Szeretett volna hozzásimulni, és érezni meztelen bőrét...

Chase habozott, és kerülte a nő pillantását. Mercy úgy érezte, egy örökkévalóság telik el, mire a másik végre bólintott.

- Rendben van. - Szemmel láthatóan Chase-nek komoly erőfeszítésébe került, hogy kimondja a határozott választ.

Mercy szívesen megígérte volna, hogy nem telefonál Tonynak, de képtelen volt rá.

- Várom a hívásodat - suttogta, és Chase után nézett, míg az el nem tűnt az ajtó mögött. Hirtelen az a furcsa érzése támadt, mintha a férfi magával vitte volna a szíve egy darabját is.

Csak akkor lélegzett föl, amikor a terepjáró hangja végleg elhalt. Még csupán rövid ideje ismerte Chase-t, így nem tudta tisztázni magában az iránta való érzelmeit. Egyet azonban biztosan tudott: nagyon vonzódik hozzá. És nem a széles mellkasa miatt.

De hát itt van Tony... Olyan régóta szereti, hogy már nem tudja, miként is törölhetné ki szívéből ezt az érzést. A férfi az élete részévé vált, nélküle minden sivárnak és értelmetlennek tűnik...

Mercy még egyszer meghallgatta Tony üzenetét. Arra gondolt, hogy fölhívja Lorit, és tanácsot kér tőle, de végül másképp halározott. Daisy mellett, döntött, bár tudta, neki mi a véleménye Tonyról.

A kertben talált rá, egy nyugágyban feküdt, tenyérnyi bikiniben.

- Hol van Chase? - kérdezte Daisy, amikor megpillanlotta barátnőjét.

- El kellett mennie. Mondtam már, hogy nyolcszáz nő jelentkezett a hirdetésére?

- Szégyen, hogy nem vagy köztük. Mi van veled, Mercy? Méltóságodon alulinak tartod?

- Igen!

Daisy felsóhajtott.

- Tényleg kár, mert ez az ember tíz Tonyval is felér.

- Ha márTonyt említetted... fölhívott.

- Mit akar tőled az a szélhámos?

- Azt mondja, feltétlenül beszélnie kell velem.

- Ez egyáltalán nem lep meg.

- Kétszer is hagyott üzenetet, és Chase mindkét alkalommal végighallgatta. Nem tudom, mit tegyek. - Mercy beharapta az alsó ajkát.

- Chase meg a nyolcszáz nő miatt?

- Nem. Tonyról van szó....

- Olyan boldogtalan voltál, amikor ez a gazfickó otthagyott. Kész röhej, hogy ez a kétszínű alak éppen akkor tűnik fel újra, amikor végre egy értelmes ember van a közeledben. Antennája van ennek a pasasnak?

Merev elmosolyodott.

- Nem hiszem.

- Nem tudná elviselni, hogy boldog legyél egy másik férfi oldalán. Erre mérget vennék.

- Ne legyél nevetséges! Nem kellek neki, Daisy. Úgy látszik, már elfelejtetted...

- Dehogynem kellesz! Hízeleg az önző lelkének, hogy két nő szerelmes belé. Ne áltasd magad!

- Hiszen nős.

A fiatalasszony megvetően fölhorkant.

- Mikor tartott ez vissza egy olyan frátert, mint Tony?

- Igazságtalan vagy - duzzogott Mercy, holott egyáltalán nem volt ebben olyan biztos.

- Ide hallgass! Igaz, hogy felsőfokú végzettséged van, de ha férfiakról van szó, ijesztően tudatlan vagy. Mit gondolsz, miért nem akarta Tony, hogy átmenj egy másik iskolába? Mert szeretne szemmel tartani. Hidd el, ha megtudná, hogy másik férfi iránt érdeklődsz, tüstént nyüzsögni kezdene körülötted. Érted?

Mercy az ajkát rágta.

- Azt hiszem, igen...

Daisy habozott egy pillanatig, mielőtt folytatta volna, s közben a barátnőjét figyelte.

- Félsz, nem igaz? Félsz, hogy mi történik majd, ha felhívod Tonyt.

A lány bólintott.

- Még mindig szereted azt a semmirekellőt?

A tanítónő ismét bólintott.

- Ó, te csacsi! Semmi szükséged erre az alakra... Semmi szükséged, ha ilyen férfit mondhatsz a magadénak, mint Chase. Bolondul érted, de nem esett a fejére. Azonnal visszavonulót fúj, mihelyt rájön, hogy Tony még mindig uralkodik fölötted.

- Alig ismerem Chase-t.

- Mit akarsz még tudni róla?

- Daisy, ő feleséget keres magának.

- Na és?

- Nem vagyok szerelmes belé.

- Kedveled?

- Természetesen, különben nem találkoznék vele.

- Mire vársz? Ez az ember a sors ajándéka. Ha egész életedben Tony után akarsz bánkódni, rajta! Amennyire meg tudom ítélni, ez a szélhámos mindent elkövet, hogy boldogtalanná tegyen, amíg csak alkalma nyílik rá.

- Chase Alaszkában él - dünnyögte Mercy.
- Igen? Neked itt nincs családod. Tonyn kívül ki tart vissza? Megér ennyi bánatot egy nős ember?
- Nem - felelte halkan a tanítónő.
- El akarod veszíteni Chase-t?
- Nem tudom...
- Nem tudod? Néha legszívesebben lekennék neked egy frászt, hogy észhez térj! El sem tudom képzelni, hol találnál még egy ilyen rendes embert, mint Chase Goodman. Ha ez téged egyáltalán nem izgat, én többet nem figyelmeztetlek rá. - Daisy átlendítette lábát a nyugágy szélén, és fölállt. - Adok neked egy jó tanácsot. Menj hozzá feleségül! Nem hiszem, hogy valaha is megbánnád.

Mercy azt kívánta, bárcsak ő is ilyen biztos lenne a dolgában. Ám még abban sem volt biztos, hogy még egy éjszakát kibír anélkül, hogy fölhívja Tonyt.

5. FEJEZET

Chase megdörzsölte az arcát, és megpróbált ellazulni. Nem bánt méltányosan a meghallgatott nőkkel. Megpróbált ugyan odafigyelni rájuk, de egyetlen alkalommal sem sikerült.

Föltett egy kérdést, a válasz néhány szava eljutott a tudatáig, azután a gondolatai visszakalandoztak oda, ahol az utóbbi napokban állandóan időztek... Mercyhez. Bosszantotta a dolog. A tanítónő még mindig szerelmes ebbe a Tony nevű csirkefogóba, - gondolta Chase, noha megpróbálja titkolni. Nem előttem, hanem önmaga előtt. Ha több időm lenne, nagyobb eséllyel küzdhetnék Mercyért. Bár ki tudja? Ha két hónap állna a rendelkezésemre, akkor sem lehetnék biztos a sikerben.

A legjobb, ha beletörődöm, hogy Mercyt elveszítettem, és igyekszem behozni a kárba veszett időt.

- Ez volt mára az utolsó - mondta Sandra, amikor belépett az irodába.
- Hála az égnek! - Chase teljesen kimerült.
- Reggelre újabbak jelentkeztek. Biztos benne, hogy folytatni akarja?

A férfi bólintott, noha egyáltalán nem bízott vállalkozása eredményességében. Olyan sok arcot látott, és olyan sok történetet hallott már, hogy lassan mindet egyformának találta.

- Még egyik sem tetszett meg igazán? - érdeklődött Sandra tétován.

Chase keserűen fölnevetett. Éppen az a nő nem lehet az övé, aki tetszik neki,

- Az, akit szívesen feleségül vennék, mást szeret, nem akar velem élni.
- Sajnos ez gyakran megesik - vigasztalta a titkárnő.
- Igen, valószínűleg - felelte halkan a férfi, és kinyújtotta a lábát. Nem szokott hozzá a sok üléshez, és nyugtalanná vált. A város fárasztani kezdte, és napról napra jobban csábította a tundrára való visszatérés gondolata.

Mercy hitetlenkedve tette le a telefonkagylót. A barátnője Lori, éppen most közölte vele, hogy férjhez megy. Méghozzá egy olyan férfihoz, akit csak néhány hete ismer! Nem bírta felfogni.

Milyen örömteli volt Lori hangja, - tűnődött, és hirtelen ráébredt, mi bántja. Féltékeny. Féltékeny a legjobb barátnőjére. Nem mintha nem kívánna neki sok boldogságot, dehogy! Éppen ellenkezőleg.

A féltékenységet és irigységet a múltban kapott mély sebek okozták. Azok a sebek, amelyek még mindig nem gyógyultak be. Mercy szenvedett az elhagyatottságtól és a magánytól. Újból fölvette a telefont, és rendelt egy hatalmas virágcsokrot, amelyet elküldött Lorinak és Paulnak.

Házimunka! - parancsolt magára végül. Az mindig segít elűzni a kínzó gondolatokat. Lehúzta az ágyat, az ágyneműt berakta a mosógépbe, és félórával később kiterítette a szárítókötélre. Eric és Kevin a kertben játszott.

- Chase eljön ma? - kíváncsiskodott a nagyobbik fiú.
- Nem említette - felelt Mercy olyan könnyedén, ahogy csak tudott. Mi mást mondhatott volna a kicsiknek? Nem akart csalódást okozni nekik, de nem is akart bennük indokolatlan reményt ébreszteni.
- Nem hívnád föl, hogy megkérdezd?

Mercy két ruhacsipesszel felakasztotta a párnahuzatot.

- Nem tudom a telefonszámát. - Ez még igaz is volt.
- De ő felhív majd, ugye?
- Nem... nem tudom. - Valóban megkérte rá a férfit, és az meg is ígérte, ám Mercy nem tudhatta, csakugyan megteszi-e. Chase dühösen vált el tőle, mert biztosra vette, hogy telefonálni fog Tonynak.

Chase okos és érzékeny ember, nem menne bele egy kilátástalan kapcsolatba. A tanítónő nem csodálkozott volna, ha soha többé nem jelentkezik.

Ez a gondolat tőrként hasított a szívébe. Csak a férfi távolléte döbbentette rá, mennyire élvezte a társaságát, s hogy mennyire hiányzik most neki.

- Jó lenne, ha fölhívna - mondta Eric. - Írtunk neki egy levelet Kevinnel. Megköszöntük benne, hogy elvitt horgászni.

- Anya mondta, hogy írjunk pár sort - vallotta be Kevin.

- És megírtátok a levelet? - szólalt meg a hátuk mögött Daisy, aki éppen akkor lépett ki a házból.

- Igen - válaszolta Eric. - Mit csináljunk vele?

Daisy megvonta a vállát.

- Adjátok oda Mercynek, ő majd eljuttatja Chase-hez - jegyezte meg, és eltűnt a kert végében.

Mercy nem mondta el a gyerekeknek a teljes igazságot. Hiszen még azt sem tudta, Chase melyik szállodában lakik. De még mindig hozzájuthat az óriásplakáton feltüntetett telefonszámhoz... Ha estig nem jelentkezik, üzenetet hagyok neki a telefonszolgálaton keresztül, - határozta el.

Sandra kopogtatott, majd belépett Chase szobájába. Az alaszkai férfi már tizenöt nőt meghallgatott, és még ugyanennyien vártak rá.

Két napja nem látta Mercyt, és nem is beszélt vele. Pillanatról pillanatra erősödött benne a kísértés, hogy felhívja őt, vagy kocsiba üljön, és meglátogassa. Tényleg megtett mindent, hogy a jelentkezők között megtalálja azt, aki legalább megközelítően annyira tetszik neki, mint a tanítónő, ám minden fáradozása hiábavalónak bizonyult.

- Mond önnek valamit a Mercy Campbell név? - kérdezte Sandra váratlanul.

Chase felegyenesedett.

- Miért?

- Üzenetet hagyott a telefonszolgálatnál. Nehezen tudta elhitetni a telefonkezelővel, hogy nem a hirdetés miatt keresi, hanem már ismerik egymást.

- Üzenetet hagyott?

- Igen. - Sandra átadott a férfinak egy cédulát. - Úgy véltem, ez is csak valamilyen trükk, hogy a hölgy felkeltse az érdeklődését.

Chase ránézett a papírra, és azon töprengett, mit is tegyen ezek után. Nem tudta, vajon a tanítónő beszélt-e Tonyval, s ha igen, mire jutottak. Abban a másodpercben, amikor rájön, hogy ismét viszonyt kezdett azzal a fickóval - ami talán már meg is történt a kapcsolatuknak örökre vége...

Dühöngött, ha arra gondolt, hogy Mercy korábbi vőlegénye merő hiúságból visszaél a nő érzelmeivel. Nem hitte, hogy Tonyt az önzésen kívül más is vezérli.

Megvárta, amíg Sandra kimegy a szobából, és tárcsázta Mercy számát, aki már a második csöngetés után fölvette a kagylót. Amikor meghallotta a lány hangját, Chase szíve majd kiugrott a helyéből.

- Itt Chase.

- Chase... - Mercy hangja elfúlt. - Köszönöm, hogy fölhívtál. Nem tudtam, megkapod-e az üzenetemet.

- Hogy vagy? - A férfi soha nem volt ügyes társalkodó.

- Jól. És te?

- Sok a dolgom.

- Nekem is.

Csönd, Chase nem tudta, miként törje meg a hallgatást, s hogy egyáltalán mondjon-e valamit. Amikor elváltak egymástól, nem veszekedtek. Még csak azt sem állíthatja, hogy ingerültek voltak, mégis olyan mély szakadék tátong közöttük, mint a Grand Canyon.

- Eric és Kevin érdeklődött felőled - szólalt meg Mercy, amikor a hallgatás már-már elviselhetetlenné vált. - Fogalmam sem volt, mit mondjak nekik.

- Értem...

- Írtak neked egy levelet. Szívesen odaadnám.

- Nagyon kedves tőlük. Igazán rendes gyerekek - válaszolta a férfi óvatosan.

Most Mercyn a sor, - gondolta. Ha látni akar, meg kell kérdeznie, mikor találkozhatnánk.

- Elküldhetem, ha úgy gondolod...

Chase kiegyenesedett.

- Rendben. - Gyorsan elhadarta a címét, és már éppen valami ürügyet keresett, hogy letehesse a kagylót, amikor a tanítónő ismét megszólalt.
- Jobban szeretném, ha te jönnél el érte.
Végre! A férfi remélte, hogy a megkönnyebbülés sóhaja nem hallatszott a vonal túlsó végén.
- Mikor?
- Amikor neked megfelel... - Mercy hangja ismét bizonytalanul csengett; mintha megbánta volna a meghívást.
- Ha akarod, a teraszon is hagyhatod, és valamikor a nap folyamán elhozom.
- Nem! - A nő ellenvetése elég sietve hangzott el ahhoz, hogy Chase-ben új remény ébredjen. - Gyere holnap! - javasolta Mercy. - Vagy ma este. Amikor csak akarsz.
- Meg kell néznem a határidőnaplómat. - Az alaszkai nem tudta, miért folytatja még mindig ezt az értelmetlen játékot, de a következetesség erre kényszerítette.
- Tudok várni.
Chase a mellkasára szorította a kagylót, és tízig számolt magában. Nem kétséges, - gondolta, én vagyok a legnagyobb idióta a világon!
- Úgy néz ki, hogy a ma este jó lenne. Mondjuk, hétkor.
- Remek.
A férfi megvárta a kattanást a vonal túlsó végén, aztán ujjongva a levegőbe dobta a kagylót, és ügyesen elkapta.
- Sikerült! - kiáltotta olyan hangosan, hogy Sandra bedugta a fejét az ajtón.
- Minden rendben, Mr. Goodman?
- Minden, kedves Mrs. Ziegler. Egyszerűen minden a legnagyobb rendben van!
Megragadta a titkárnő karját, és körbetáncolta vele a szobát. Aztán arcon csókolta, és elviharzott.

Mercy már másodszor rázta fel a kispárnát a kanapén. Aztán a hasára szorította a kezét, és mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon. Remélte, hogy helyes, amit tesz.
Amikor megszólalt a csengő, összerezzent. Ez nem lehet Chase, - gondolta. Ahhoz még korán van... túl korán. Kinyitotta az ajtót, és Daisy lépett az előszobába.
- Eljön?
- Igen. Honnan tudod?
Daisy fölnevetett.
- Biztosan nem miattam csípted így ki magad.
- Túlzásba vittem? - Mercy sokáig tépelődött, mit is vegyen föl, míg végül egy fehér selyemnadrágot és hozzá halványlila blúzt választott. Szintén fehér kiskabáttal és apró, arany fülbevalóval egészítette ki csinos öltözékét.
- Káprázatosan nézel ki, kedvesem! - jegyezte meg Daisy, majd odament a nappaliban álló asztalhoz, és szemügyre vette a szépen feldíszített, sajtos rúddal megrakott tálat.
- Mit szólsz hozzá? - kérdezte Mercy aggódva.
Barátnője megvonta a vállát.
- Takaroos.
- Behűtöttem egy üveg bort is.
- Valami lóg a levegőben - jegyezte meg Daisy, és egy sajtos rudért nyúlt, Mercy azonban rá legyintett a kezére.
- Azt hagyd! Chase-nek sütöttem.
- Ugye azt mondtad, Lori férjhez megy?
- Igen.
Daisy befészkelte magát a kanapé sarkába, és kinyújtotta a lábát.
- Soha nem találod el, ki hívott fel ma!
- No, ki?
- Charlie Glenn, és találkára hívott. Charlie és én? Ez az elképzelés annyira feldobott, hogy gondolkodás nélkül beleegyeztem. Nem is tudom, mikor volt már, hogy egy értelmes ember meghívott valahová. Alig bírtam megszólalni a meglepetéstől.
- Már hetekkel ezelőtt mondtam, hogy Charlie szemet vetett rád.
Daisy égnek emelte a tekintetét.

- A legkomolyabban - erősködött Mercy.
- Ezért gondolom, hogy valami lóg a levegőben. Először is találkozol Chase-szel, aztán Lori férjhez megy, és a jó hírek megkoronázásaként Charlie megkérdi, hajlandó vagyok-e találkozni vele.
Mercy elmosolyodott. Daisy a válása óta hallani sem akart a férfiakról. Feltehetőleg évek óta nem találkozott senkivel,
- Hová mész Charlie-val?
- Nem megyek, megyünk. Magunkkal visszük a gyerekeket is, mégpedig Wild Wavesbe. Tudtad, hogy Charlie egyszer már nős volt? Én nem, és alaposan meghökkentem, amikor megtudtam. Neki is van gyereke... Egy kislány. Valamivel idősebb, mint Eric, és Charlie azt akarja, hogy töltsük együtt a napot.
- Nagyon rendes tőle.
- Igen. Charlie-nak a helyén van a szíve - állt föl Daisy. - Később meséld el, hogy zajlottak a dolgok! - kérte a barátnőjét, és az ajtóhoz ment. Azután még egyszer visszafordult. - Biztos vagy benne, hogy helyesen cselekszel?
- Nem! - kiáltotta Mercy kétségbeesetten.
- A gyerekeket igyekszem majd távol tartani a házadtól, de nem biztos, hogy sikerül. Alig váljak, hogy viszontláthassák Chase-t. - Daisy elmosolyodott, és kilépett az ajtón.
Megcsörrent a telefon, és Mercy bosszúsan pillantott a készülékre. Nem vette föl a kagylót, hagyta, hogy az üzenetrögzítő válaszoljon a hívásra. Még mindig fennállt annak a veszélye, hogy Tony jelentkezik, ő pedig semmi szín alatt nem akart most beszélni vele.
Alighogy leállt az üzenetrögzítő, megszólalt a csengő. Chase! A tanítónő mély lélegzetet vett, kihúzta magát, és az ajtóhoz ment. A férfi mosolyogva állt a küszöbön.
- Szervusz Mercy!
- Szervusz! Gyere be!
Miközben a látogató belépett, egy pillanatra sem vette le szemét a lányról.
- Örülök, hogy eljöttél.
- Örülök, hogy eljöhettem.
Mindketten elfogódottak voltak. Közhelyeket mondtak egymásnak, mint két idegen, aki most találkozik először.
- Foglalj helyet! - mutatott a kanapéra Mercy. - Innál valamit? Behütöttem egy üveg bort. Főztem kávét is, ha azt kérsz inkább.
- Köszönöm, egy pohár bor jólesne.
- Gondoltam - jegyezte meg a tanítónő, és a mosoly mintha az ajkára fagyott volna. Kiment a konyhába. Meglepődött, amikor Chase követte.
- Kinyissam az üveget?
- Köszönöm, nem. Magam is boldogulok vele.
A férfi bólintott, és nézte, Mercy milyen ügyesen húzza ki a dugót. A lány hagyta, hadd lélegezzen egy kicsit a bor, végül megtöltött két poharat.
- Említettél egy levelet, amit a fiúk írtak nekem - szólalt meg a vendég. Mindketten tudták, hogy a levél csak jó ürügy volt arra, hogy a lány fölhívja Chase-t.
- Ó, igen! Itt van. - Mercy átnyújtotta az asztalon heverő papírt. Chase mosolyogva silabizálta a girbegurba sorokat, aztán odaadta a cédulát Mercynek, hogy ő is elolvashassa. A levelet Eric írta, Kevin pedig különféle méretű és színű halakkal díszítette.
- Nos, mesélj! - kérte a lány, miközben visszamentek a nappaliba. - Hogy mennek a dolgok?
- Egész jól. - Chase leült Merey mellé a kanapéra. - És neked?
- Nekem is.
Chase fürkésző tekintettel nézte a nőt.
- Elmondod, mit akart tőled Tony, vagy kitaláljam?
- Nem tudom... -válaszolta a háziasszony, és ivott egy kortyot. Remélte, hogy Chase nem veszi észre, mennyire remeg a keze.
- Nem tudod, hogy megmondd-e vagy kitaláljam?
Mercy elmosolyodott.
- Nem tudom, mit akart. Nem hívtam vissza.
Chase alig jutott szóhoz a meglepetéstől.
- Miért nem?

- Mire lett volna jó?
- Féltél felhívni, ugye?
Mercyt megdöbbentette, hogy a férfi néhány nap alatt milyen jól kiismerte őt.
- Igen - vallotta be halkan. - Féltem.
- Ezért hívtál fel?
- Nem vagyok szerelmes beléd, Chase...
- Nehéz is lenne érezned valamit egy másik férfi iránt, amikor a szíved még mindig egy nős emberé.
- Amikor beleszerettem, nem volt nős - védekezett Mercy.
- De most az.
- Nem kell figyelmeztetned rá! - tiltakozott a lány, hangosabban, mint ahogy akarta.
- Akkor minden rendben - jegyezte meg a férfi egykedvűen.
- Hogy megy a meghallgatás? - Mercynek igyekeznie kellett, hogy a hangja könnyednek tűnjön. Remélte, hogy olyan választ kap, amilyet hallani szeretne.
- Jól. - Chase letette a poharát. Úgy látszott, búcsúzni készül.
- Hajlandó vagy még egy pályázót felvenni a listádra?
- Nem hiszem. - A férfi fölállt, és zsebre vágta a kezét. - Torkig vagyok az egész üggyel. Be akarod ajánlani valamelyik barátnődet?
- Nem. - Mercy behunyta a szemét, erőt vett magán, és folytatta: - Azt reméltem, hogy feleségül veszel.

6. FEJEZET

- Hogy feleségül veszlek? - kérdezte Chase tagoltan, mint aki nem hisz a fülének. Nem értette Mercy viselkedését.
- Jól hallottad. - A tanítónő nyíltan a férfi szemébe nézett. - Szívesen hozzád mennék feleségül.
- Miért? - Bolond vagyok, hogy megkérdeztem, - gondolta Chase, végtére is a válasz kézenfekvő. Aztán azt mérlegelte magában, vajon a lány őszintén felel majd, vagy csak ámítja őt.
- Nagyon kedvellek - folytatta Mercy, gondosan megválogatva a szavait. - Tagadhatatlan, hogy erős testi vonzalom alakult ki közöttünk. Ilyet nemigen éreztem eddig.
- Ez az egyetlen ok? - makacskodott a férfi.
- Nem. Nem akarok tovább Seattle-ben élni.
Mercy válasza csalódást okozott a férfinak.
- Nem gondolod, hogy enyhe túlzás emiatt feleségül menni egy férfihoz, akibe nem vagy szerelmes? Ha ez a gondod, miért nem helyezteted át magad? Nem lenne egyszerűbb? Próbáld meg Montanában. Hiszen ott él az édesanyád, nem?
- Nem akarok Montanában lakni. Akkor már inkább veled mennék Alaszkába.
- Még mindig nem válaszoltál a kérdésemre.
- A fenébe is, Chase Goodman! Vessem magam térdre előtted, és úgy könyörögjek? Válaszolj! Feleségül veszel vagy sem?
Chase-nek a legcsekélyebb kétsége sem volt afelől, mit akar. Mindig is tudta. Kezdettől fogva Mercy kellett neki. És ezen semmi nem fog változtatni.
- Tony miatt, ugye? - kérdezte olyan szenvtelenül, ahogy csak tudta. - Félsz, hogy rávenne valamire, amit nem tudsz összeegyeztetni az elveiddel, igaz? Utóvégre nős, és csak a szeretője lehetnél. Határtalanul félsz, hogy beleegyeznél, mert még mindig szereted.
- Igen. Igazad van. - Mercy dühösen ökölbe szorította a kezét, a szemében könny csillogott.
- És úgy gondolod, ha hozzám jössz, és elkísérsz Alaszkába, megoldódik minden gondod.
- Igen! - kiáltotta szinte hisztérikusan a lány. - Soha nem hazudtam neked, Chase. Jól tudod, mire számíthatsz tőlem.
- Igen, tudom. - A férfi hangja megenyhült.
- Tehát feleségül veszel, vagy sem?
- Azonnal válaszolnom kell?
- Igen.
- Jó - felelte Chase, és hátrált néhány lépést. - Szerdán összeházasodunk.

- A következő héten?! Hogy rendezzem el ilyen rövid idő alatt az esküvőt? Anyám és Ken egész nyáron a déli államokban utazgat lakókocsival. Aligha tudom nyár vége előtt értesíteni őket.
- Szeretnéd, ha részt vennének az esküvőn?
- Nem akarom ezzel megzavarni a nyaralásukat.
- Akkor nem értesítjük őket, amíg vissza nem térnek.
- Szívesen meghívnám néhány barátomat, és egy kis fogadást adnék.
- Semmi kifogásom ellene. A szálloda huszonnégy órán belül mindent elintéz. - Chase félt, ha több időt hagy Mercynek, az esetleg meggondolja magát.
- És mi lesz a meghívókkal?
- Megrendeljük egy szolgáltató cégnél.
- De hát ki kell nyomtatni, szét kell küldeni, és... Ó, Chase, még olyan sok dolog van, amit el kell intéznünk. Van ugyan esküvői ruhám, de azt egy másik férfi miatt vettem. Biztosan nem szeretnéd, hogy azt hordjam. Nem, nem venném föl semmi pénzért. Másikat kell rendelnem.
- Úgy látom, kifogásokat keresel.
- Nem, dehogy! Esküszöm! Csak...
- Biztosnak kell lenned magadban, Mercy, mert nincs visszaút, ha egyszer kimondtuk az igent az oltár előtt.
Mercy lassan bólintott.
- Mi legyen a holmimmal? Nem tudok mindent bepakolni néhány bőröndbe.
- Csomagold be, amire a leginkább szükséged van, a többit hajón utánunk küldetem. Bútorok nem kellenek, eladhatod, vagy elajándékozhatod őket.
- Rendben.
- Holnap reggel azonnal meg kell rendelnünk a kihirdetést.
- Igen. - Mercy szemlátomást nem repesett az örömtől, de a férfi nem hagyta, hogy ez eltérítse a szándékától.
- Holnap tíz előtt érted jövök.
A tanítónő bólintott, Chase pedig az ajtóhoz ment.
- Chase...
A férfi ingerülten megfordult.
- Igen?
- Nehezedre esne, hogy megcsókolj?
Chase tudatosan mulasztotta el a csókot. Nem akarta Mercyt ezzel is befolyásolni, hogy ossza meg vele az életét. Ez túl egyszerű lett volna.
Odament a nőhöz, kezébe fogta az arcát, és megcsókolta. Mercy készségesenszétnyitotta az ajkát, és a csók sokkal szenvedélyesebbre sikeredett, mint azt Chase szerette volna.
Mercy halkan felsóhajtott, a férfi pedig ajkaival babusgatta a nyakát, miközben azon iparkodott, hogy az önuralmát visszanyerje.
- Köszönöm - suttogta a tanítónő.
- Ez a házasság nem csak papíron létezik majd! - figyelmeztette Chase. - Ez igazi házasság lesz.
- Tisztában vagyok vele. - Mercy hangjában sértődöttség bujkált, Chase azonban minden kétséget el akart oszlatni a jövőt illetően.
- Jól van. Holnap reggel érted jövök.
Mercy bólintott, és a férfi azzal az érzéssel távozott, hogy meglehetősen szerény kis győzelmet aratott.

- Férjhez mész? - visszhangozta Jo Ann és Lori hitetlenkedve.
- Különben nem hívtalak volna meg benneteket egy ilyen előkelő étterembe - jegyezte meg Mercy, és a villáját jókedvűen beledöfte a csirkesalátába. - Mit csináltok szerdán?
- Hát... semmit - felelte Lori.
- Én sem - fűzte hozzá Jo Ann.
- Nagyszerű! Akkor meghívlak benneteket az esküvőmre, Chase és én...
- Chase? - vágott közbe Jo Ann, - Ki az ördög az a Chase?
- Nem is tudtam, hogy van valakid - hüledezett Lori.

Még egyikük sem kezdett hozzá a ráksalátájához. Dermedten ültek a székükön, mint két kirakati bábu, és Mercyre meresztették a szemüket. Akkor sem döbbentek volna meg jobban, ha a barátnőjük azzal áll elő, hogy éppen most szökött meg a börtönből.

A fekete hajú, nádszáltermetű Lori az ajkát harapdálta.

- Honnan olyan ismerős a neve? Találkoztam már vele?

- Kétlem. Chase Alaszkából jött.

- Alaszka... - ismételte Jo Ann halkan, merengve, mintha ez emlékeztetné valamire. - Látta valamelyikőtök a múlt héten a hírekben azt a jóképű férfit, aki Alaszkából jött, és óriásplakátot bérelt, hogy...? - Jo Ann elhallgatott, a szeme kikerekedett. Nagyot nyelt, és meg sem tudott szólalni.

- Csak nem ahhoz az emberhez mész férjhez, aki az óriásplakáton hirdeti magát? - Lori zavarodottan nézett hol Mercyre, hol Jo Annre. - Mercy, drágám, megőrültél?

- Azt hiszem, csakugyan ez a helyzet - hangzott az őszinte válasz.

A lány nem akart erről vitatkozni a barátnőivel. Egy héttel ezelőtt még ő is úgy gondolta, őrültség egy vadidegenhez feleségül menni. Elítélő megjegyzéseket tett arra a férfira, aki ilyen szokatlan módon toboroz asszonyjelölteket magának, és azokra a nőkre is, akik jelentkeznek a hirdetésre.

Néhány nap múlva azonban kijelenti, hogy a „vadidegen” felesége akar lenni.

- Azért lesztek a koszorúslányaim, ugye?

- Természetesen, de...

- Semmi de! Az esküvő szerdán lesz. Nincs időm vitatkozni, és kérlek, ne is próbáljatok lebeszélni erről a házasságról! Az esküvő után nászútra megyünk, aztán irány Twin Creeks, ahol Chase lakik. Nyolc nap múlva fel kell vennie a munkát, így aztán nem maradt sok időnk.

- Csípj meg! - kérte Lori Jo Annt. - Egyszerűen nem akarom elhinni. Ez nem lehet a mi Mercynk!

- Tony miatt teszed, ugye? - érdeklődött Jo Ann. - Különben soha nem csinálnál ilyen bolondságot.

- Nem akartam ugyan közölni veled - kezdte Lori miközben ide-oda kilógatta a sótartót -, de Tony fölhívott. Azt mondta, aggódik érted. Panaszkodott, hogy többször is keresett, de soha nem válaszoltál a hívásaira.

- Tony felhívott téged? -kérdezte Jo Ann dühöngve. - Ennek az embernek aztán van bőr a képén! April tud erről?

- Nincs idehaza.

- A gazember!

- Kezdettől tudtam, hogy ez a kapcsolat nem lesz hosszú életű - jelentette ki Lori.

Mercy fölnevetett.

- Mindezt azért mondjátok csak, mert Tony nem az én férjem lett. Ha én élnék vele, most az egekig magasztalnátok.

- Lassan kezdem azt hinni, hogy Lorinak igaza van - mormolta Jo Ann elgondolkodva, és a villájára tűzött egy rákot. - Nem értem, hogy tudta Tonyt ilyen gyorsan kiismerni. Már évek óta együtt dolgozunk vele, és csak most derül ki, milyen hitvány alak. De hagyjuk Tonyt! Igazán nem érdemel ennyi figyelmet. Beszéljünk rólad! Szerelmes vagy Chase-be?

- Nem. - Mercy nem akarta megjátszani magát a barátnői előtt.

Lori szája tátva maradt a csodálkozástól.

- Még csak nem is szereted?

- Hiszen csupán egy hete ismerem, ilyen rövid idő alatt nem alakulhat ki igazán mély érzés az emberben.

- Mégis hajlandó vagy hozzámenni - vetette a szemére Jo Ann. - Na jó. Ez csak mellette szól. Biztosan van néhány értékes tulajdonsága.

- Melegszívű és jól tud bánni a gyerekekkel. - Ez a két jellemvonás feltétlenül a javára írható. Meg a becsületessége...

Egy darabig még beszélgettek, s miután Mercy csaknem mindent elmesélt a Chase-hez fűződő kapcsolatáról és magáról a férfiról, Jo Ann töprengve nézett rá.

- Majdhogynem irigyellek - vallotta be. - Hihetetlen kaland előtt állsz. Remélem, írsz majd, és elmesélled, hogy megy sorod.

Mercy nevetett, és maga is meglepődött, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Mélységes hálát érzett a barátnői iránt, akik mindvégig mellette álltak az utóbbi fájdalmas időszakban.

- Szervusz! - üdvözölte a tanítónő Chase-t, amikor belépett a házba. A férfi az egész délutánt Mercynél töltötte, hogy eligazítsa a szállítási vállalat embereit.

Chase letette az újságot, amit éppen olvasott, és menyasszonyára mosolygott. Barna szeméből annyi melegség és vágy sugárzott, hogy a lány szíve rögtön gyorsabban kezdett dobogni.

- Hogy sikerült a találkozó a barátnőiddel?

- Nagyszerűen.

- Meg sem kíséreltek lebeszélni az esküvőről?

Mercy elmosolyodott, és leült a kanapéra, amely nemsokára Daisyé és a fiaié lesz.

- Bevallom, először komolyan megrázta őket a hír, de amikor megmondtam nekik, milyen jól csókolsz, belesárgultak az irigységbe.

- Ugye nem változtatod meg az elhatározásodat?

Lori és Jo Ann is ezt kérdezte, Mercy pedig Chase-nek is ugyanazt a választ adta, mint a barátnőinek,

- Nem. Félsz tőle?

- Igen - felelte kissé komoran a férfi, majd magához, húzta, és türelmetlenül megcsókolta a lányt.

Mercy semmi okát nem látta, miért kellene ellenkeznie. Amióta kijelentette, hogy szívesen hozzámenne feleségül, Chase csak egyszer csókolta meg, s ő már vágyott egy kis gyöngédségre. Tenyerét jegyese széles mellkasára tette, és érezte a férfi vadul dobogó szívét. Chase magához szorította őt, Mercynek pedig azonnal megkeménedett a mellbimbója. Bár a csók szenvedélyesebb volt, mint korábban bármikor, a lány nem elégedett meg ennyivel. Többet akart...

Chase megpróbált elhúzódni tőle, ám Mercy nem engedte.

- Ne!

A férfi engedelmeskedett, és újra megcsókolta, azzal az éhséggel és szenvedéllyel, amelyet napok óta magába kellett fojtania. Amikor az ajkuk ismét szétvált, Mercy szaporán vette a levegőt, szíve hevesen kalapált.

- Mercy, figyelj rám! - suttogta a férfi, és homlokát a nő homlokához nyomta.

- Nem. Most ne beszélj! Csak tarts egyszerűen a karodban néhány percig, kérlek...

A tanítónő nem akart gondolkodni vagy beszélni. Csak Chase ölelését kívánta, ki akarta élvezni, hogy végre újra, igazán él. Hónapokon keresztül szinte élő halott volt, nem tudott sem nevetni, sem sírni. Hatalmas űr tátongott benne, amelyet semmi és senki nem tölthetett be.

Aztán találkozott Chase-szel, és egyik napról a másikra megint képes volt nevetni, álmodozni. Ha a férfi megcsókolta, számtalan érzés támadt föl a szívében. Mindeddig nem tudta megfogalmazni, mi is játszódik le benne, és még csak meg sem kísérelte, hogy mindezt tisztázza.

Chase teljesítette a kérését, s mialatt a karjában ringatta, gyöngéd csókokkal borította el a nyakát. Ajkuk hamarosan ismét egymásra talált, s a végtelen csók közben Mercyben olyan szenvedély gyúlt, hogy maga is megijedt tőle. Kellett neki a férfi, borzasztóan kívánta őt.

Türelmetlenül gombolgatni kezdte Chase ingét, s amikor a férfi szintén ügyetlenkedni kezdett a blúzával, félretolta a kezét, és maga gombolta ki. Amikor a melltarlóját is levetette, a férfi kezébe fogta a mellét, és áhítattal megcsodálta, majd nagyokat sóhajtva jegyese nyakába fúrta az arcát. Aztán hirtelen elhúzódott a megzavarodott lánytól. Felállt, begombolta az ingét, és az ajtóhoz ment, mielőtt Mercy fölfogta volna, mi történik.

- Mennem kell.

- Menned? Hova?

Chase megtorpant, de nem fordult hátra.

- Ha tovább maradok, pillanatokon belül az ágyban kötünk ki.

- Tudom.

- Meglehet... Bár kétlem, hogy alaposabban belegondoltál volna.

- Nem akarsz lefeküdni velem?

Chase nem válaszolt. Tudta, miért nem enged a csábításnak. Titokban attól félt, hogy a nő mégis eláll a házasságtól. Ha pedig egyszer már egymáséi lettek, miként mondhatna Istenhozzádot neki? Gyanította, hogy erre képtelen lenne.

Mercy hallgatott, mint egy megbántott kislány. Védtelenül kitárulkozott a férfi előtt, aki visszautasította őt. Ismét visszatért az a fájdalom, amelyet hatévesen egyszer már átélt. Eltaszítottnak és elhagyottnak érezte magát.

- Akkor menj! - mondta durcásan, és magára húzta a blúzát.

Chase tétovázott. Aztán mégis hátrafordult.
- Nem hagyhatlak egyedül.
- Dehogynem.
Chase a kanapéhoz lépett, átölelte és magához szorította Mercy-t. A tanítónő megpróbált szabadulni, ám a férfival szemben erőtlen volt, és egy idő múlva feladta. A sértett kislány szabadulni akart a férfitól, a felnőtt nő azonban kívánta őt.
Amikor végül felsóhajtott és hozzásimult, Chase megcsókolta a haját.
- Még soha, egyetlen nőt sem kívántam ennyire, mint téged.
- Én is nagyon kívánlak.
Mercy érezte, hogy a férfi elmosolyodik, és örült, hogy Chase visszajött hozzá.
- Becky Bright, a riporternő felhívott - jegyezte meg Chase. - Közvetlenül az esküvő után interjút akar készíteni velünk. Van valami kifogásod ellene?
- Nem, azt hiszem nincs. És neked?
- Hogy is lehetne kifogásom? Ez az egyetlen módja a telefonáradat megfékezésének.
- Még mindig tart?
- Igen. Pedig már a múlt héten levetettem a hirdetést. Ennek ellenére többen hívnak, mint azelőtt.
- Ez az óriásplakát mindenesetre érdekes kísérlet volt.
- Igen. De semmi pénzért nem ismételném meg.
Mercy játékosan a férfi orrába harapott.
- Remélem is,
Chase fölnevetett, és megcsókolta menyasszonya nyakát.
- Egyetlen nővel is lesz elég bajom.
- Mi történik a jelentkezőkkel?
- Sandra már írt egy körlevelet, amelyet mindenkinek el fog küldeni.
- Nyolcszáz nőnek?
Az alaszkai elmosolyodott.
- Nem egészen.
- Hogyhogy?
- Igaz, hogy nyolcszáz hívást kaptam, de nem mindenki akart a feleségem lenni. Férfiak is voltak közöttük, akik meg akartak szabadulni a feleségüktől.
- Szörnyű!
- Sok komolytalan jelentkező is akadt.
- Hány komoly pályázó jelentkezett?
- Egy.
- Egy? Hiszen a tévében azt mondtad, hogy...
- Mercy Campbellnek hívják. Ő az egyetlen, akit komolyan vettem.
Milyen kedves tőle, hogy ezt mondja. Most pontosan erre van szükségem, - gondolta Mercy, és hosszú, bensőséges csókkal fejezte ki a háláját.
Chase maradt még egy órát, aztán mennie kellett, hogy néhány fontos dolgot elintézzen. Mercy kikísérte a verandára, ahol még mindig alig tudtak elválni egymástól.
- Gyorsan visszajövök! - ígérte a férfi. - Hol szeretnél vacsorázni?
Mercy elmosolyodott, és megcsókolta vőlegénye állát.
- Mit szólnál egy hamburgerhez és utána némi golfozáshoz?
- Ahogy tetszik, hölgyem. Óhaja számomra parancs!
Mercy a terepjáró után nézett, míg az el nem tűnt a szeme elől. A ház egyszeriben üresnek tűnt Chase nélkül. Különös...
Lezuhanyozott, átöltözött, és éppen a bőröndjébe pakolt, amikor csöngettek. Sietve az ajtóhoz ment. Már mondani készült Chase -nek, hogy nem kell csöngetnie.
Mosolyogva, örömmel nyitott ajtót.
- Szia, Mercy!
A nő szíve hirtelen nehéz lett, akár az ólom, s úgy érezte, a gyomráig süllyed.
- Szervusz, Tony!

7. FEJEZET

- Mercy, ó, Mercy! - Tony megragadta a lány kezét. - El sem tudod képzelni, milyen jó, hogy viszontláthatlak! Annyira akartam találkozni veled. Miért nem hívtál vissza?

A korábbi delejes erő ismét ott vibrált közöttük. Ezen tulajdonképpen nem kellett volna meglepődnie Mercynek. Reménykedve és kétségbeesetten imádkozott azért, hogy ez az érzés végre elmúljon. Óriási erőfeszítéssel sikerült visszahúznia a kezét.

- Mercy! - Tony megbántva nézett rá.

- Nem volt okom, hogy felhívjalak. Nincs semmi megbeszélnivalónk.

- Ez nem igaz! Te vagy a nagy szerelmem, és örökre az is maradsz.

- Már nem vagyok a szerelmed.

- De igen! - háborodott fel a férfi, mintha Mercy szavai fájdalmat okoztak volna neki... mintha el sem akarná hinni, amit a másik mond.

- Feleségül vetted Aprilt. - Talán mintha emlékeztetnem kellene rá, dühöngött némán a lány. És saját magamat is... Mercyben hirtelen felszínre tört minden, amit annyi fáradsággal eltemetett.

- Tudom, tudom...

A férfi egyszerre látszott bizonytalannak és szomorúnak. Ezzel mindig sikerült levennie Mercyt a lábáról. A tanítónő a legszívesebben betessékelte volna hűtlen kedvesét a házba, hogy meghallgassa a panaszait, de nem merte megtenni, és jól tudta, miért.

- Új életet akarok kezdeni - válaszolta szinte bénultan, és kitért Tony tekintete elől.

- Nélkülem?

- Igen. Kérlek, Tony, most menj el! - Mercy hátralépett, hogy becsukja az ajtót, a férfi azonban az ajtórésbe dugta a lábát.

- Nem tehetem - makacskodott. - Addig nem, amíg nem beszéltünk!

- Tony... - A tanítónő hangja remegett a kétségbeeséstől. - Nincs semmi megbeszélnivalónk.

- Mercy! - Chase hangja valóságos megváltás volt a lány számára, és szemét elfutották a hála könnyei.

- Chase! - kiáltotta, és megmentője kaijába vetette magát, aki az utolsó pillanatban megakadályozta, hogy elveszítse az eszét.

- Mi folyik itt? - képedt el Tony. - Ki ez az ember?

- Én is pontosan ezt akartam kérdezni - csattant fel Chase.

- Tony Holifield vagyok.

Mercy érezte, hogy a név hallatán Chase egy másodpercre megdermed, majd a férfi magabiztos mozdulattal a vállára tette a kezét.

- Ki ez az ember? - ismételte meg a kérdését komor tekintettel a hajdani vőlegény.

Mielőtt Mercy torkán egyetlen hang kijött volna, Chase nyugodtan megszólalt:

- Mercy és én összeházasodunk.

- Összeházasodnak? - Tony fölnevetett, mintha egy jó viccet hallott volna. - Ezt nem mondhatja komolyan!

- A legkomolyabban mondom.

- Mercy? - fordult a lányhoz Tony, nyilván abban a reményben, hogy volt menyasszonya megcáfolja a kijelentést.

- Így van - bólintott Mercy, s hiába igyekezett, hogy hangja határozottan csengjen.

- Ez nevetséges! Biztos vagyok benne, hogy a szünidő előtt még nem ismerted ezt a Chase-t. Nem elhamarkodott ez egy kicsit?

- A legkevésbé sem - vágta rá Chase mélységes meggyőződéssel, mintha talán már évek óta tervezné, hogy feleségül veszi a tanítónőt.

- Mercy?

- Döbbenetes, hogy maga mennyire nem ismeri a menyasszonyomat - folytatta Chase fölényes mosolylyal.

Mercy a legszívesebben rájuk kiáltott volna, hogy fejezzék be ezt a színjátékot. Tony olyan megkínzott arccal nézett rá, mintha bizony ő csalta volna meg a férfit, s nem fordítva.

- Nem ugorhatsz fejest egy házasságba! - mondta a hívatlan látogató, és tudomást sem véve Chase jelenlétéről, állhatatosan nézte Mercyt.

- Ugyan, miért nem? - A tanítónő gyűlölte magát, amiért remeg a hangja.

- Az ég szerelmére, hiszen ez az ember nem jelent neked semmit! - Tony hitetlenkedve meredt elhagyott menyasszonyára.
- Ezt meg honnan veszi? - mordult rá Chase.
- Tudom, Mercy engem szeret. Mondd meg neki, kedves! - könyörgött Tony csaknem sírós hangon.
- Hozzámegyek Chase-hez - erősködött a lány.
- De hiszen engem szeretsz! - kiáltotta Tony. Ökölbe szorította a kezét, mint aki szükség esetén hajlandó megküzdeni Mercyért.
- Ha jól tudom, ön nős - emlékeztette a vendéget Chase.
Tony azonban rá sem hederíteti, mintha a másik férfi nem is létezne. Csak Mercyre figyelt.
- Hibát követtem el, amikor feleségül vettem Aprilt. Szeretlek Mercy! Évek óta szeretlek. Nem tudom, mi ütött belém akkor, de most már tudom, hogy Aprilt és engem nem egymásnak teremtettek. El sem tudod képzelni, milyen boldogtalan voltam nélküled az utóbbi hónapokban.
- Most már aztán elég! Hol van April ilyenkor? - kérdezte felháborodva Chase.
- Elhagyott.
- Hazudik! - Az alaszkai alig tudott uralkodni magán. - Néhány nappal ezelőtt azt mondta, hogy a felesége látogatóba ment az édesanyjához.
- April felhívott, és közölte, hogy nem jön vissza. Tudja, hogy még mindig Mercyt szeretem.
- Ha bedőlsz ennek a hazugságnak, akkor menthetetlen vagy - fordult a tanítónőhöz Chase.
- A színtiszta igazságot mondom! - fakadt ki Tony. - Soha nem lett volna szabad feleségül vennem Aprilt.
- Hozzámegyek Chase-hez. - Mercy hangja ugyan remegett, de eltökéltsége nem ingott meg. Már nem hitt Tonynak. A férfi hazudott neki, megcsalta, s minden bizonnyal ezt tenné a jövőben is.
- Ne! Kérlek, Mercy! Ne tégy olyasmit, amit mindketten bánnánk egész életünkben. Elég, hogy én elkövettem egy szörnyű hibát, ne tetézd még eggyel!
- Ne erőlködjön! Mercy éppoly kevéssé hisz magának, mint én.
- Nem tűnne el végre, hogy négyszemközt beszélhessek Mercyvel? - dühöngött Tony.
- Eszem ágában sincs.
- Fél, igaz? Mercy engem szeret, s ezt maga tudja jól. Azt hiszi, ha megakadályozza, hogy kettesben maradjunk, meg tudja őt tartani. Mercy azonban fütyül magára, ha én mellette vagyok.
- Csakhogy magának máshol van a helye. Megint elfelejtette, hogy nős?
Miközben Chase beszélt, Tony fenyegető tartással vetélytársa felé lépett, aki levette Mercy válláról a kezét, és szintén tett egy lépést előre.
- Hagyjátok abba! - kiáltott rájuk a tanítónő. - Nevetségesen viselkedtek.
- Elválok Apriltől. Esküszöm mindenre, ami szent, hogy el fog tűnni az életemből!
- Egy férfinak szeretnie és tisztelnié kell a feleségét - jegyezte meg Chase. - A maga esküje csak üres szólam volt. Mi a biztosíték arra, hogy a jövőben ez nem ugyanígy lesz?
- Ide figyeljen, én igyekszem olyan udvariasan viselkedni, amennyire csak lehet - sziszegte Tony -, de ha maga szívesebben tisztázza velem az ügyet úgy, mint férfi a férfival, állok rendelkezésére!
- Bármikor - bólintott Chase. - Bárhol - tette hozzá vigyorogva.
- Rendben.
Ismét fenyegető tartást vettek föl. Mercy közéjük állt, és szétválasztotta őket.
- Most pedig menj! - szólította föl Tonyt. Szívesen hitt volna régi szerelmének, de jól tudta, hogy Chase-nek igaza van.
- Nem hagylak itt vele - ellenkezett Tony -, hogy elkövesd életed legnagyobb baklövését.
- Úgy hallottam, a hölgy arra kérte, hogy távozzon - figyelmeztette a látogatót Chase. - Tehát tűnjön innen, mégpedig örökre!
- Nem!
- Örömmel hozzásegítem a távozáshoz.
Chase gyors mozdulattal megragadta Tony csuklóját, és a háta mögé csavarta a karját. A másik férfi fojtott hangon felkiáltott a fájdalomtól, s nem tehetett mást, tűrnie kellett, hogy az alaszkai a kocsijához taszigálja.
Mercy az ajkába harapott. Csúnya jelenet tanúja volt. Dühöngött, és nem tudta, kire is kellene haragudnia... Tonyra vagy Chase-re? Úgy viselkedtek, mint a kakaskodó gyerekek. Egyik sem mutatott kellő érettséget, és egyik sem tudott méltósággal felülemelkedni a kínos helyzeten.

A két férfi a kocsinál váltott néhány szót, és pár másodpercig úgy látszott, összeverekednek. Tony azonban meggondolta magát, beszállt az autójába, és elhajtott.

Amikor Chase bement a házba, Mercy az izgalomtól remegve járkált fel s alá a szobában.

- Hogy tehetted ezt?! - förmedt a férfira.

- Mit? Úgy érted, miért bántam úgy ezzel a fickóval, ahogy megérdemelte?

- Te sem viselkedtél jobban, mint ő. Többet vártam tőled, Chase!

- Négyszemközt akartál beszélni vele?

- Nem.

- Akkor mit vártál tőlem?

- Nem tudom. Valami mást, mint ezt a szánalmas hőzöngést.

- Ez úgy hangzik, mintha meg akartad volna hívni egy teára, hogy fehér asztal mellett, felnőtt módra tisztázzuk az ügyet.

- Úgy van! - helyeselt a nő.- Jobb lett volna, mint ez a visszataszító jelenet a verandán.

Chase hirtelen elcsöndesedett.

- Vissza akarsz menni Tonyhoz?

- Nem. Természetesen nem.

- Képtelen elviselni a gondolatot, hogy elveszít.

- Ő szakított velem, nem én. Vége, Chase! Már rég vége.

A férfi az ablakhoz ment, és kibámult a kertbe.

- Hozzád megyek feleségül, nem pedig Tonyhoz - törte meg végül Mercy a hallgatást.

- Szereted őt - mondta Chase, és a lányhoz fordult. - Szereted, pedig nem érdemli meg. Hazudhattál volna nekem, de nem tetted. Hálás vagyok ezért.

- Nem hiszek Tonynak - suttogta Mercy. - Benned azonban megbízom.

- Lehet, hogy nem hiszel neki, de szívesen hinnél, igaz?

- Nem tudom. De nem is kell tudnom, ugye? Beleegyeztem, hogy a feleséged leszek, és tartom a szavamat.

- Még visszaléphetsz.

- Miért akarnék visszalépni? - kérdezte Mercy, és mosolyt erőltetett magára, ami meglehetősen halványra sikerült.

- Mert Tonyt szereted - jelentette ki Chase tárgyilagosan. - Gondold át alaposan! - javasolta, és az ajtóhoz ballagott.

- Elmész? - Mercy félt, hogy Tony esetleg visszatér. Nem tudta, hogyan viselkedne Tonyval Chase távollétében.

- Reggel fölhívsz? - érdeklődött a férfi. - Értesíts! Hátha addig meggondolod magad...

- Nem! Egész biztos, hogy nem. - A nő hangjában feltörő kétségbeesés meggyőzte Chase-t.

Odament Mercyhez, kezét a vállára tette, és magához ölelte őt.

- Képtelen vagyok elmenni a csókod nélkül - lehelte, mielőtt szája a lány puha ajkához ért. - Viszontlátásra, Mercy! - mondta a tanítónőnek, aki a hosszú, szenvedélyes csók után feszült izgalommal nézett rá. Chase mély lélegzetet vett, és elhagyta a házat.

Mercy ebben a pillanatban úgy érezte, talán soha többé nem fogja látni a férfit, s lelkét mélységes fájdalom töltötte el. Lerogyott a kanapéra, és két kezébe temette az arcát.

Valószínűleg örökre elveszítettem Mercyt, - gondolta Chase, miközben kinyitotta szállodai lakosztályának ajtaját. Nem volt helyes, hogy magára hagytam. A lelkére kellett volna beszélnem, verje ki végre a fejéből ezt a fickót.

Chase nem kételkedett benne, hogy ha Mercy Tony mellett dönt, a gazfickó éveken át hitegetni fogja a lányt. Valószínűleg elválna Apriltől, aztán váratlan bonyodalmak támadnának. Az efféle férfiak zűrzavaros életet élnek, s Mercy végérvényesen összetörne.

Tony talán csakugyan vonzódik Mercyhez, de nem szereti igazán. Az önimádók képtelenek a szerelemre. Chase-nek el kellett ismernie, hogy a saját szándékai sem patyolattiszták. Asszonyra van szüksége, s ezt a társat Mercyben vélte megtalálni. Nem érdekelte, hogy a nő mást szeret. Csak az számított, hogy hajlandó feleségül menni hozzá, és kész Alaszkában élni vele.

Mielőtt magára hagyta Mercyt, rádöbbent, hogy alapjában véve ő is ugyanolyan önző, mint Tony. Tehát csak egyet tehet, hogy még a következő héten is tiszta lelkiismerettel nézhessen a tükörbe. Az önzetlenség keserveit azonban sokkal nehezebben viselte el, mint azt valaha gondolta volna.

Megadja Mercynek a döntés szabadságát, hogy azt tegye, amit helyesnek érez. Nem áll az útjába, nem ítélkezik fölötte, és nem marasztalja el, ha úgy határoz, hogy nem megy hozzá feleségül.

Chase tehát készakarva elengedte azt a nőt, akit meg akart tartani. Átkozottul csekély vigasznak érezte a dicsőséget, hogy nemesen cselekszik.

Nem volt más választása, várnia kellett másnap reggelig, hogy megtudja, Mercy miként döntött. Hosszú éjszaka elé nézett.

Daisy Mercy konyhájában állt.

- Nézzük csak! - mondta. - Megteheted, hogy hazaengeded Chase-t Alaszkába egyedül, és még évekig hagyod, hogy Tony hazudozzon, és félrevezessen. Vagy - tette hozzá mosolyogva - hozzámehetsz ehhez a csodálatos emberhez, aki istenít téged...

- Chase nem istenít.

- Lehet, hogy nem, de bolondul érted.

- Még ebben sem vagyok biztos.

- Hát nincs szemed, kislány? Nők százai közül választott ki.

- Nem egészen...

- Ide hallgass, ha vitatkozni akarsz, behívom a fiaimat. Imádják a vitát, és külön-külön is sokkal jobbak benne, mint mi ketten együtt. Semmi kedvem ilyen badarságra vesztegetni az időmet. Ha mindenképpen tönkre akarod tenni az életedet, csak tessék!

- Egyáltalán nem akarom - válaszolta Mercy.

- Akkor miért esik nehezedre fölhívni Chase-t? Nem azt mondtad, hogy várja a hívásodat?

- Tudom, de...

- Semmi de! Hívd fel, mielőtt elveszítem a türelmemet!

Mercy a telefonkagylóért nyúlt. Miután szinte egész éjszaka kétségbeesetten igyekezett eldönteni, miként cselekedjen, kimerülten ébredt, és Daisy segítségét kérte. A jó barátnő meghallgatta őt, majd kerek perec megmondta, mit kell tennie.

A döntés Mercy számára azonban nem volt ilyen egyszerű, különösen most, amikor fülére szorított kagylóval várta, hogy Chase fölvegye a telefont.

- Tessék...

- Chase, itt Mercy! Ne haragudj, hogy ilyen korán hívlak, de úgy gondolom, minél előbb meg akarod tudni, hogy határoztam.

A férfi habozott a válasszal.

- Ez leegyszerűsítené a dolgot - szólalt meg végül.

- Hozzád megyek.

- Biztos vagy benne?

Miért nem elégedett meg Chase a válaszommal? - tépelődött Mercy. Úgy vélte, hogy a férfi mindig mindent túlbonyolít.

- Igen, biztos vagyok benne. - A tanítónő hangja remegett, mintha mindjárt sírva fakadna.

Daisy kikapta a kezéből a kagylót.

- Mercy tudja, mit tesz, Chase. Ne aggódjon, időben ott leszünk a templomban! - Daisy a férfi szavaira fölnevetett, és letette a kagylót. - Ki tudsz tartani az esküvőig a döntésed mellett?

- Hiszen nincs más választásom.

- Tényleg nincs. Ha otthagyod ezt a férfit az oltár előtt, megöllek, és én magam megyek feleségül hozzá. A srácok el lesznek ragadtatva.

Mercy elmosolyodott.

- Jól van. Holnap négykor találkozunk. Kérlek, ne késs, Daisy! Szükségem van a gyámolításodra.

- Mi lesz, ha Tony fölhív?

- Valószínűleg megkísérli, de nem leszek idehaza. Még rengeteg dolgot el kell intéznem, és nem fogom az időmet Tony Holifieldre pazarolni.

Chase maga sem értette, miért olyan ideges. A legkisebb kétsége sem volt afelől, hogy helyesen cselekszik, de az előtte álló esemény alaposan fölzaklatta.

Amikor Mercy legszűkebb baráti körének kíséretében megérkezett a templomba, Chase alig tudta levenni róla a szemét. Még soha életében nem látott ilyen gyönyörű nőt.

A menyasszony hatvány őszibarackszínű ruhában jelent meg, melynek kivágását fehér csipke díszítette. Fátyol helyett csinos, gyöngyből és selyemvirágból készített fejdíszt viselt. Kezében teljesen kinyílt, sárga rózsákból összeállított menyasszonyi csokrot szorongatott.

Minden meglehetősen fesztelenül zajlott. Mercy bemutatta Chase-t a barátnőinek. A vőlegény kezet fogott velük, és néhány perccel később már meg is történt az esketés. A lelkész mondott néhány szót a házasság szentségéről és jelentőségéről, majd felkérte a jegyespárt, hogy fogadjanak örök hűséget egymásnak.

Chase csak ebben a pillanatban értette meg igazán, mi is történik vele, és megesküdött, hogy mindig szeretni és tisztelni fogja Mercyt.

Hirtelen rádöbbent, mekkora felelősséget vállalt magára. Időt adott Mercy-nek, hogy megfelelő döntést hozhasson, és egy másodpercig sem gondolt arra, hogy neki éppen akkora szüksége lett volna a töprengésre.

Nézte Mercyt, amint az kimondja az igent. Menyasszonya viszonozta a pillantását; hangja tisztán, határozottan csengett. Amikor Chase felhúzta az ujjára a gyűrűt, észrevette, hogy a nő szemét könny futja el. Csak remélni merte, hogy az öröm és nem a bánat könnyeit látta megcsillanni abban a gyönyörű szempárban.

Amikor a lelkész végül felszólította, hogy csókolja meg a menyasszonyt, Chase gyöngéden átölelte, és megcsókolta ifjú hitvesét. Mivel minden tekintet rajtuk függött, a csók nem tarthatott sokáig, mégis annyi szenvedélyt vitt bele, hogy Mercynek egy pillanatra elállt a lélegzete.

A vendégeket hidegtálakkal megrakott asztalok várták a szállodában. Legalább ötven személyre terítettek. Chase nem tudta pontosan, hány vendégre számíthat, ezért óvatosságból úgy intézkedett, hogy inkább nagyobb létszámra készüljenek. Mercy megadta néhány barátja nevét, és ő is meghívott egy-két embert, köztük Sandrát és a férjét.

Becky Bright is megjelent, unott operatőre kíséretében. Mercy a felvétel során csodálatosan viselkedett, az idegesség legcsekélyebb jelét sem lehetett fölfedezni rajta. Chase gyanította, hogy tanítónői munkájának köszönhetően képes elfogódottság nélkül szerepelni a nyilvánosság előtt.

Maga az esküvő csak formaságot jelentett Chase számára, a lelkész szavai mégis megindították, és tudta, hogy fogadalmuk több volt néhány elmormolt szónál.

- Még soha nem láttam szebb menyasszonyt - súgta kipirult arcú hitvesének az egyik terített asztalnál. Az este folyamán egy pillanatot sem tudtak egymásnak szentelni, pedig Chase-nek bőven akadt mondanivalója.

- Én sem láttam soha csinosabb vőlegényt - válaszolta halkan Mercy.

A férfi telerakta a tányérját.

- Amit a templomban mondtam, komolyan is gondoltam.

- Mit? - kérdezte Mercy, miközben füstölt lazacot tett a tányérjára.

- Szerelmet és hűséget fogadtam neked, és mindent megteszek majd azért, hogy olyan férj legyek, amilyenre vágysz.

Mercy nem nézett rá, nem is válaszolt, és Chase aggódott, nem ijesztett-e rá ezzel a komoly megjegyzéssel.

- Mercy?

- Ne haragudj! - suttogta a felesége. Remegett a hangja, és tekintetét a burgonyasalátára szegezte.

- Nem kellett volna ezt mondanom - sajnálkozott Chase. Mercyt biztosan bűntudat gyötri, - gondolta. Az esküvő nyílván nem érintette olyan mélyen, mint engem...

- Ez volt a legszebb, amit mondhattál, Chase. - Mercy végre a férjére nézett, aki észrevette, hogy a nő a könnyeivel küszködik. - Én is komolyan gondoltam. Alig várom, hogy bebizonyíthassam, milyen odaadó feleséged leszek.

- Hol fogjátok tölteni a mézesheteket? - szakította félbe Daisy a beszélgetést. Épp az asztal túloldalán szedegetett ínycsiklandó falatokat a tányérjára.

- Victoriában - felelte Chase. Még nem mondta meg Mercynek, mert meglepetést akart neki szerezni.

- Victoriában! - lelkendezett Mercy. - Ó, Chase, milyen csodálatos ötlet!

- Nem hiszem, hogy sok mindent fogtok látni belőle - nevetett Daisy.
- De Daisy! - dorgálta meg barátnőjét a fiatalasszony, és elpirult.
A mézeshetek... Mivel Chase nem tudta, egyáltalán lesz-e esküvő, eddig erre nem is mert gondolni. Most azonban alig várta, hogy végre egyedül maradjon a nejével.
A vendégek viszont nem siettek elhagyni az ünnepi lakomát. A pezsgő patakokban folyt, ám Chase alig ivott. Meg akarta őrizni a józanságát.
Végül mégis eljött az ideje, hogy rizszápor közepette elinduljanak a nászútra.
Chase berakta bőröndjeiket a béreli kocsi csomagtartójába, és kinyitotta Mercy előtt az ajtót.
- Indulhatunk? - tudakolta, és ifjú feleségére mosolygott. A feleségére! Különös érzés. Különös, de gyönyörű. Elérte, amiért ideutazott. Végre megtalálta, akit keresett!

8. FEJEZET

- Nászutaslakosztály! - suttogta Mercy, amikor a szállodai inas letette a bőröndjeiket. - A nászutaslakosztályt foglaltattad le!
Chase nagyvonalú borravalót nyomott a fiatalember markába, és kitessékelte az ajtón.
- Miért lepődtél meg? Nászúton vagyunk, vagy nem?
- Tudom, de... - Mercy körüljárta a szobát, és végigsimított az óriási ágy szaténtakaróján. - Ó, Chase, nézd csak! - kiáltott fel, amikor belépett a fürdőszobába. - Nézd ezt a hatalmas fürdőkádat!
- Képzeld el, micsoda vízpocsékolás! - tréfálkozott Chase, aki élvezte Mercy örömteli izgalmát.
- Még pezsgőről és édességről is gondoskodtak.
- Panaszt fogok tenni. Hogy élhet meg ezen két egészséges felnőtt? Tisztességes ételre van szükségünk - vigyorgott a férfi.
- Arra való a szobapincér.
- Igaz. Csaknem megfeledkeztem róla.
- Ó, milyen csodálatos meglepetés!
Mercy odament a férjéhez, de túl félénk volt ahhoz, hogy megérintse. Chase hasonló zavart érzett, noha sejtelme sem volt, miért. Hiszen Mercyvel most már házasok.
- Azt hiszem... azt hiszem, kicsomagolok - jelentette ki az elfogódott fiatalasszony, és kinyitotta a bőröndöt.
- Jó ötlet.
Valami nincs rendben velem, - borongott a férfi. Mercynek most a karomban kellene feküdnie, izgatottan követelve, hogy szerelmeskedjünk végre. Ehelyett módszeresen rámoljuk át a ruhákat a bőröndökből a szekrénybe, mintha tényleg mindet viselni akarnánk.
- Nem éheztél meg? - kérdezte, csak hogy mondjon valamit.
- Nem. De te nyugodtan rendelj, ha éhes vagy.
- Még várhatok. - Az ördögbe! Egy pillanatig sem tudok tovább várni, - gondolta a férfi. Percről percre jobban kívánta Mercyt, egész teste reszketett a vágytól.
- Azt hiszem, megfürdöm - mondta az ifjú hitves, és eltűnt a fürdőszobában.
A vízcsobogás hangja betöltötte a szobát. Chase észrevette, hogy felesége résnyire nyitva hagyta az ajtót, de nem volt benne biztos, hogy szándékosan tette-e. Igyekezett a rendezkedésre figyelni, ám gondolatai újra és újra Mercynél kötöttek ki.
Mercy, amint vetkőzik.
Mercy, amint meztelenül belép a kádba.
Mercy, amint domború idomait jóleső sóhajjal belemeríti a gőzölgő vízbe.
Ettől a gondolattól Chase teljesen elerőtlenedett, és le kellett ülnie az ágy szélére. Mi a fene van velem? - csodálkozott. Férj és feleség vagyunk, én meg úgy viselkedem, mint egy gátlásos kamasz.
- Megmossam a hátadat? - kérdezte végül.
- Kérlek!
Chase azonnal felderült. Ez sokat ígérően hangzott. Gondosan megigazította a haját, mielőtt a fürdőszobába lépett.
Mercy nyakig merült a habos, illatozó vízbe. A szemében felcsillanó öröm hevesen megdobogtatta Chase szívét.
- Milyen a víz? - érdeklődött sután az alaszkai, és zsebre dugta a kezét.

- Csodálatos.
- Minek van ilyen jó illata?
- A habfürdőnek. - Mercy fölemelte az egyik térdét, és a hab lassan lesiklott a combján.
Chase nem tudta levenni a szemét kedvese térdéről. Maga elé képzelte, ahogy ez a karcsú láb a csípője köré kulcsolódik, ő pedig mélyen, egészen mélyen Mercybe hatol...
- Nagyon... csábító. - Annyira felizgult, hogy alig tudta kimondani a szavakat.
- Nem akarsz beülni mellém?
A férfi nagyot nyelt.
- Megengeded? Úgy értem... - Megköszörülte a torkát. - Behozzam a pezsgőt és a pralinét?
- Csak a pezsgőt.
Chase olyan gyorsan igyekezett kifelé, hogy majdnem elbotlott. Hangos durranással kinyitotta a pezsgősüveget, remegő kézzel megtöltötte a két odakészített poharat, és bevitte őket a fürdőszobába. Az egyiket odanyújtotta Mercynek, a másikból pedig gyorsan ivott egy kortyot. Szüksége volt valami szíverősítőre. Eltartott egy darabig, amíg észrevette, hogy Mercy bele sem kóstolt az italba.
- Megvárom, amíg itt leszel mellettem - jelentette ki a nő.
Chase csak most döbbent rá, hogy le kell vetkőznie. Miközben kibújt a ruhájából, megpróbált fesztelennek mutatkozni, de attól tartott, hogy ez nem sikerül. Nem mintha szégyenlős lett volna, de évek óta egyedül élt, és nem szokott hozzá, hogy nézzék vetkőzés közben.
Mercy egy kicsit előre csúszott, hogy helyet csináljon neki. A férfi beszállt mögé a kádba, elmerült a meleg vízben, és átkarolta őt, majd szorosan magához ölelte úgy, hogy kedvese háta a mellkasához simult. Megcsókolta a haját, behunyta a szemét, és ellazult.
- Finom vagy - suttogta, és ezzel megközelítően sem fejezte ki azt a mennyei érzést, amely eltöltötte, amikor hitvese testéhez bújt.
Mercy ivott a pezsgőből, aztán letette a poharat, és elernyedve hátradőlt. Keble férje karjához ért. Chase megemelte egy kicsit a kezét, hogy a csodaszép, telt mellek kikandikáljanak a vízből.
Mindketten elcsöndesedtek, szinte a lélegzetüket is visszafojtották. A férfi megfogta Mercy mellét, mire a nő felsóhajtott, mintha csak erre várt volna.
Chase elégedetten elmosolyodott. Mercy is kívánja őt!
- Olyan a bőröd, mint a bársony - lehelte, és kezét lecsúsztatta felesége hasán, a víz alá, Mercy türelmetlen mozdulatot tett a csípőjével, és hátrafordította a fejét, hogy meg tudja csókolni a férfit.
Chase már azt sem tudta, ki kit csábít el, s amikor az ajkuk végül elvált egymástól, mindketten kapkodva vették a levegőt. A férfi lejjebb csúsztatta a kezét, Mercy pedig készségesen széttárta a lábait, és felsóhajtott. Érezte Chase gerjedelmét, és vágyakozón hozzásimult.
A férfi izgalma a fájdalomig fokozódott. Összeszorította a fogát, és hirtelen fölállt. Kilépett a kádból, a karjába emelte Mercyt, s víztócsákat hagyva maga után bevitte a hálószobába. Lefektette a hűvös szaténtakaróra, és a lábai közé feküdt. Tenyerébe fogta az arcát, s a szemébe nézett, miközben mélyen belehatolt. Ekkor olyan kéjhullám áradt szét a testén, hogy alig tudta magát visszatartani. Kétségbeesetten fölemelte a fejét, hogy visszanyelje érzékei fölött az uralmat. Mercy átvette a mozgása ritmusát, s apró, kéjes sikolyai olyan izgalomba hozták Chase-t, hogy nem bírta tovább; elragadta az ellenállhatatlan gyönyör.
A kéj csúcsát elérve Chase várt egy darabig, hogy lélegzethez jusson. Aztán ismét két kezébe fogta felesége arcát. Újra és újra megcsókolta, s maga sem akarta elhinni, hogy máris megint ágaskodni kezd benne a vágy. Egyszerűen nem tudott betelni Mercyvel.
- Chase? - suttogta a nő.
- Ezúttal egészen lassan foglak szeretni, és időt hagyok neked, hogy együtt érkezzünk el a beteljesüléshez - ígérte a férfi.
Még soha, egyetlen nő sem elégítette ki ilyen maradéktalanul, ugyanakkor soha nem volt ennyire telhetetlen. Hosszú, gyönyörteljes éjszaka állt előttük.

A Bucharts Garden meseszép hely volt Az újdonsült házaspár azzal töltötte első, közös délelőttjét, hogy kéz a kézben keresztül-kasul bejárták a csodálatos vidéket. Mercy még soha nem látott ilyen sokféle virágot, a legtöbbjét nem is ismerte. Alig tudott betelni a park szépségével, és szívesen barangolt volna még egy darabig, ha a gyomra méltatlankodni nem kezd.

Beültek egy étterembe, és abból ítélve, amilyen hatalmas adagokat rendelt, Chase is alaposan megéhezhetett.

- Erőt kell gyűjtenem - mentegetőzött a férfi.

Mercy nem gondolta, hogy még el tud pirulni, különösen ez után a szerelmes éjszaka után. Nem is sejtette, hogy két ember ilyen szenvedélyesen és ilyen gyakran szeretkezhet.

- Elpirultál - jegyezte meg Chase csodálkozva.

- Köszönöm, hogy észrevetted - felelte a nő. - De ha valakinek el kellett volna vörösödnie kettőnk közül, akkor te vagy az.

- Én?

Mercy előrehajolt.

- Igen. A múlt éjszaka miatt...

- Mi van a múlt éjszakával? - kérdezte a férfi, korántsem olyan halkan, mint a felesége, és úgy tett, mintha sejtelme sem lenne, Mercy mire céloz.

- Nagyon jól tudod - válaszolta az asszony, és már meg is bánta, hogy nyilvános helyen hozakodott elő a dologgal.

- Nem tudom. Légy szíves, magyarázd meg!

- Csodálatos voltál az éjjel. Utolérhetetlen...

Chase elvigyorodott.

- Bújjunk ágyba ebéd után!

- Még csak a park felét láttuk - tiltakozott Mercy, nyilvánvalóan kevés meggyőződéssel.

- Holnap is lesz nap.

- Korán van még.

Mercy nem ámította magát, és Chase-t sem tudta megtéveszteni. Ugyanúgy kívánta a meghitt együttlétet, mint a férfi.

- Ne nézz így rám! - figyelmeztette Chase fátyolos hangon.

- Miért, hogy nézek?

- Mintha egy percig sem tudnál tovább várni.

- És ha tényleg nem tudok?

A férfi ismét elvigyorodott, és néhány bankjegyet dobott az asztalra.

- Gyere - mondta menjünk most már!

- Meg kell várnunk a buszt.

- Taxival megyünk.

- Chase! - nevetett a nő. - Egy vagyonba kerül majd.

- Nem érdekel. Ha nem indulunk el rögtön, le fognak csukni. Nyilvános helyen tilos olyasmit művelni, amit most veled akarok.

Mercy élvezte a helyzetet. Mennyei ajándék egy házaspárnak, ha ennyire kívánják egymást, - gondolta. Chase odaintett egy taxit, s a szállodáig tartó út mindkettőjük számára végtelenül hosszúnak tűnt.

Chase keze reszketett az izgatottságtól, amikor kinyitotta a lakosztály ajtaját, és valósággal betuszkolta rajta Mercyt, aki ugyanolyan türelmetlen volt, mint ő.

- Majdnem megőrültem, hogy nem simogathattalak meg ott, ahol szerettelek volna - zihálta a férfi, és olyan hevesen csókolta meg a feleségét, hogy belefájdult az ajkuk.

- Teljesen elment az eszünk! - mondta a nő.

Chase nem válaszolt, ehelyett gyorsan vetkőztetni kezdte hitvesét, és felsóhajtott, amikor Mercy ott állt előtte meztelenül. Olyan szép, olyan nőies, olyan kívánatos volt, hogy nem tudta levenni róla a szemét. Hihetetlennek találta, hogy ez a csodálatos asszony az ő felesége.

Mercy még soha nem hallott kéjesebb hangot, mint Chase rekedt nyögését, amikor a férfi a szájába vette a mellbimbóját, és a nyelvével ingerelni kezdte azt.

- Chase! - súgta behunyt szemmel, s attól félt, elájul a testén végighullámzó gyönyörtől.

A férfi érezte, Mercy mennyire kívánja a beteljesülést, s gyorsan ledobálta magáról a ruhadarabjait. Az ágyra fektette kedvesét, és ráfeküdt. A vágytól reszkető nő odaadón széttárta combjait, és eggyé váltak...

Nem sokkal később szorosan összesimulva feküdtek, és élvezték egymás közelségét.

- Köszönöm! - suttogta az asszony.

Chase gyöngéden megcsókolta.

- Mi történik velünk? - kérdezte Mercy.
- Hogy érted ezt?
- Ez csak testi gyönyör, vagy több annál?
- Sokkal több - vágta rá habozás nélkül a férfi.
- Gondolod, hogy szeretlek?
Chase-t váratlanul érte a kérdés.
- Nem tudom.
- És te? Szeretsz engem?
A férfi olyan arcot vágott, mintha fontolóra kellene vennie, mit is válaszoljon.
- Csak azt tudom, hogy még soha, egyetlen nő iránt sem éreztem ilyen mély vonzalmat, és senkit nem kívántam ennyire, mint téged. Ami közöttünk történik, számomra ugyanolyan meglepetés, mint neked.
Gyöngéden megcsókolta Mercy orrát.
- Boldog vagyok, hogy hozzám jöttél feleségül – folytatta -, bár ha ez így megy tovább, a házasság egy éven belül fölemészti minden erőmet.
Mercy vidáman kacagott, átölelte férje nyakát, és megcsókolta őt.
- Te vagy a legártatlanabb baszorkány - mosolygott Chase.
- Én? - Az asszony a férfi orrához dörzsölte az orrát. - Nem tudom, te hogy vagy vele, de én mindjárt éhen hatok.
Chase bólintott.
- Ezúttal azonban nem vállalok semmi kockázatot. A szobába hozatjuk az ételt!

A kiadós uzsonna után ugyanazt tették, mint a többi turista. Megnézték a panoptikumot, teáztak az Empress Szállodában, és megcsodálták a tengeri akvárium víz alatti világát. Mercy megborzongott az üvegalagútban, amikor a feje fölött elsuhant egy cápa.
- Hol szeretnél vacsorázni? - tudakolta Chase, miután visszatértek a lakosztályba.
- Vacsorázni? - Az asszony szeme elkerekedett. - Még mindig tele van a gyomrom az uzsonnával. Lehetetlen, hogy már megéheztél!
A férfi becsúsztatta a kezét Mercy blúza alá, és megsimogatta a mellbimbóját.
- Meglepődnél, ugye?
Mercy elképedve nézett a férjére.
- Viccelsz?
- Van valami ellenjavaslatod?
- Meleg fürdőre vágyom, aztán egy kiadós szundikálásra. Egész éjjel ébren tartottál. Már nem emlékszel?
- Fürdőre? - csillant föl a férfi szeme.
Mercy elnevette magát. Az ő telhetetlen férje!
- Majd később - mondta, és gyöngéden megcsókolta Chase-t. - Adj egy-két órát, hogy kipihenjem magam!
A férfi megbántott arcot vágott.
- Na jól van, gyere! - suttogta Mercy, és megfogta férje kezét. - Lefektethetsz az ágyba, de csak akkor, ha megígéred, hogy te is aludni fogsz.
Elnyomott egy ásítást, és felhajtotta a takarót. Később is megfürödhetek, - gondolta.
- Arról álmodoztam, hogy mindig korán térek majd nyugovóra veled, de nem azért, hogy aludjunk - méltatlankodott a férfi. - Szép kis nászút, mondhatom!
- Igenis, szép! - dünnyögte Mercy, miközben a párnára hajtotta a fejét, és a szemét behunyta. Másodperceken belül elaludt.

Az éjjeliszekrényen álló telefon olyan hangosan csörömpölt, hogy Mercy ijedtében majdnem kiugrott az ágyból. Mielőtt fölfogta volna, mi történik, Chase már fel is vette a kagylót.
- Tessék! - dörmögte, majd fölnevetett. - Daisy az - közölte, és átadta feleségének a hallgatót.
- Daisy? - kérdezte Mercy meglepődve.
- Ne haragudj, de elhiheted, hogy nem zavarnálak, ha nem lenne fontos...
- Ne aggódj, nem zavarsz!

- Egyetlen szavát sem lehet elhinni ennek a nőszemélynek - mormolta Chase, elég hangosan ahhoz, hogy Daisy is meghallja.
- Ide figyelj, Mercy, azért hívlak, mert aggódom! Tony többször is kérdezősködött utánatok.
- Csak nem adtál ki bennünket?
- Ugyan, dehogy! Tony azonban megkereste a bútorszállítókat. Lehet, hogy tőlük megtudott valamit.
- Nem hiszem - mondta Mercy, és az ajkába harapott. - Ezek az emberek óvatosak, nem szolgáltatnak ki adatokat az ügyleteikről.
- A tévében leadták a veletek készült riportot. Két másodperccel az adás után csöngött a telefon. Nem fogod eltalálni, ki hívott.
Mercy felsóhajtott.
- Mi történt? - kíváncsiskodott Chase.
- Semmi - legyintett a felesége.
- Daisy nem hívott volna a semmiért. Tonyról van szó, ugye?
- Igen, Tonyról. Mindjárt megbeszéljük, Chase. Bocsáss meg, Daisy, hallgatlak! Mit gondolsz, mit forgat a fejében?
Az asszony habozott.
- Nem tudom. Csak úgy éreztem, jobb, ha figyelmeztetlek.
- Köszönöm! - Mercynek úgy tűnt, millió fényévre került Tonytól, és nem csak térben. Tényleg csupán néhány nap múlt el azóta, hogy azt hitte, még mindig szereti? Nem mintha közömbössé vált volna számára. De amit most érzett iránta, azt már nem lehetett szerelemnek nevezni.
- Nincs mit. Hogy telik a nászutatok?
Mercy becsukta a szemét, és a selyemmel bevont ágytámlának dőlt.
- Csodálatosan. Fölhívlak, amint visszaértünk, és mindenről beszámolok.
- Az mikor lesz?
- Holnapután. Aztán rögtön Alaszkába repülünk. Majd jelentkezem. Addig is minden jót. Add át üdvözletünket a srácoknak!
- Átadom - ígérte Daisy.
Mercy letette a kagylót, és azon töprengett, mit mondjon Chase-nek, aki közben fölkelt az ágyból, és kibámult az ablakon.
- Szóval megint Tonyról van szó - jegyezte meg a férfi ridegen, és megfordult.
- Igen. Megpróbál bosszantani.
Chase szemmel láthatóan elbizonytalanodott, és kétségek gyötörték.
- A feleséged vagyok - mondta a nő egyszerűen.
- De ez a gazember meg akar téged kaparintani!
- Hiába, ha egyszer hozzád mentem feleségül. - Mercy szavai nem győzték meg a férfit. - Szörnyen megéheztem. - A fiatalasszony lecsúszott az ágyról. - Te nem?
Chase annyira elmerült a gondolataiban, hogy csak egy idő múlva jutott el a tudatáig a kérdés. Végül megrázta a fejét.
- Akkor eszem egy kis pralinét, és megfürdöm - jelentette ki Mercy. Jót nevetett, amikor észrevette, hogy Chase szemében azonnal felcsillan az érdeklődés.
- Gyere! - nyújtotta a kezét. - Itt az ideje, hogy megértsd, egyikünknek sem kell már félnie Tonytól. Melletted döntöttem, és hozzád mentem feleségül. Ugyan mi közöm volna többé a volt vőlegényemhez?
Chase nem mozdult. Még most sem tudta eldönteni, hihet-e a feleségének. Mercy odalépett hozzá. Megállt előtte, és finom csókot lehelt a szájára.
- Mercy...
- Pszt!
Chase csöndben állt, és hagyta, hogy az asszony apró csókokkal borítsa el az arcát. Egy kis idő után, amit Mercy egy örökkévalóságnak érzett, végre megmozdult. Beletúrt felesége hajába, és az arcát maga felé fordította.
- Szeretném, ha biztos lennél magadban.
- Az vagyok - mondta Mercy teljes meggyőződéssel. Chase egy darabig tűnődve nézte.
- A meleg fürdő és a praliné igazán csábítóan hangzik - közölte végül. A nő elégedetten elmosolyodott. Néhány nappal ezelőtt még el sem tudta képzelni, hogy ez a házasság ennyire tetszeni fog neki.

- Most hová megyünk? - Mercy ma nem először tette fel ezt a kérdést. Délután elutaztak Victoriából, leereszkedtek a Kitsap-félszigeten, majd Bremerton-ból komppal átkeltek Seattle-be. Az asszony azt hitte, egyenesen a házához hajlanak, de Chase más útirányt választott.

- Szeretnék megmutatni valamit.

Mercy türelmetlen pillantást vetett az órájára. Eleve késéssel indultak el Victoriából, ezért csak egy későbbi komppal tudtak áthajózni Seattle-be.

Mar másnap reggel Alaszkába akartak repülni, és neki addig rengeteg elintéznivalója volt,

- Ott van! - mondta Chase, és bekanyarodott a bevásárlóközpont előtti parkolóba.

- Micsoda?

- Az óriásplakát.

Mercy meglátta a hatalmas feliratot, és elakadt a lélegzete.

KÖSZÖNÖM, MERCY, HOGY MEGOSZTOD VELEM AZ ÉLETEDET! - olvasta kikerekedett szemmel.

- Nos? - kérdezte a férfi.

- Chase... Ó, Chase! Milyen nagyvonalú és romantikus vagy! Sikítani tudnék örömömben - szólalt meg az asszony fátyolos hangon, a könnyeivel küszködve.

- Azt akarom, hogy életed végéig boldog legyél mellettem. - Chase átölelte, és gyöngéden megcsókolta őt.

Mercyt megijesztette, hogy ennyi boldogság jutott neki osztályrészül. Eddig folyton megrontotta valami az örömét, amikor egy kicsit is elégedett volt. Az élet mindig benyújtotta a számlát. Ezt már kisgyermekként is átélte.

Ebben a pillanatban maradéktalanul boldog volt, és azon töprengett, vajon most milyen szörnyű árat kell majd fizetnie ezért.

9. FEJEZET

Mercy még a lélegzetét is visszafojtotta, amikor a repülőgép Fairbanks felé közeledett. A Mount McKinley látványa teljesen lenyűgözte. Az Alaszkai-hegység legmagasabb csúcsa mint óriási drágakő magasodott a felhők fölé, hófödte szirtjei gyémántként szikráztak a napsütésben.

- Alaszka mindenütt ilyen szép?

- Alaszka csupa csoda, de ezek a csodák nem mindenhol ilyen feltűnőek -felelte Chase.

- Akkor jól fogom érezni magam Twin Creeksben - jelentette ki Mercy.

Férje barátságosan megszorította a kezét.

- Remélem.

Miután földetértek, egy magas, széles vállú férfi üdvözölte őket, szakálla szinte teljesen eltakarta az arcát. Kötött sapkája alatt élénk, kék szempár csillogott.

- Pete Stone - mutatta be Chase, és átölelte neje vállát. - Ő Mercy, a feleségem.

- Ezek szerint sikerült! - kiáltotta Pete. Lekapta gyapjúsapkáját, és megvakarta a feje búbját. Dús haja a válláig ért. - Tényleg találtál feleséget! - lelkendezett.

- Örvendek, Mr. Stone - mondta Mercy, és kezet nyújtott a nagydarab alaszkainak, aki a parolázás helyett olyan lendülettel kapta a karjába, hogy a tanítónő lába néhány centiméterre fölemelkedett a földről.

- Isten hozta Alaszkában! - vigyorgott Pete.

Mercy inkább meglepődött, mint mérgelődött a viharos fogadtatáson, és segélykérően pillantott a férjére.

- Pete - kezdte Chase ridegen -, légy szíves, tedd le! Mercy nem szokott hozzá az efféle üdvözléshez.

- Szóval féltékeny vagy - dörmögte Pete, és elengedte a nőt. - Ez azt jelenti, hogy valóban szereted ezt a kicsi asszonyt.

Mercy nehezen tudta kicsi asszonynak tekinteni magát, de e mellett az óriás mellett tényleg eltörpült.

- Persze hogy szeretem. Különben nem vettem volna feleségül. Most pedig menjünk a repülőgépedhez! Itt az ideje, hogy végre hazaérjünk.

Mire ismét földet értek, Mercy elfáradt, és aggodalom fogta el. Pete a repülőút alatt farkas- és medvetörténetekkel szórakoztatta. Eddig eszébe sem jutott, hogy Twin Creekset vadállatokkal hozza összefüggésbe. Most azonban a világtól távol él majd, és mindent át kell értékelnie.

A kis repülőgépet beállították egy hangárba. Miután kiszedték a csomagokat, Pete egy nagy, boronafalas házhoz hajtott velük, amely egy völgyben állt nyír- és fűzfáktól körülvéve. Úgy látszott, nincsenek szomszédok a környéken, legalábbis közel s távol egyetlen házat sem lehetett fölfedezni.

- Reggel látjuk egymást! - búcsúzott Pete, és rácsapott barátja vállára.

- Holnap reggel találkoztok? - kérdezte megütközve az asszony. Chase ugyan megmondta, hogy munkába kell állnia, de Mercy nem gondolta, hogy a hosszú, fárasztó út után már másnap reggel dolgozni kezd.

- Be kell jelentkeznem, de ígérem, nem maradok sokáig. - A verandán álltak, és Mercy alig várta, hogy belülről ís szemügyre vehesse új otthonát.

A férfi kinyitotta az ajtót, ölbe kapta a feleségét, és átlépte vele a küszöböt. Mercy örült, hogy férje követi a régi szokást. Megcsókolták egymást, és Chase bevitte őt a hálószobába, ahol mindketten leültek az ágy szélére.

- Ez volt életem leghosszabb napja - szólalt meg Mercy fáradtan.

- Seattle-ben arról álmodoztam, hogy egyszer az enyém leszel ebben az ágyban.

- Gyere, segítek behordani a csomagokat! - Mercy gyöngéden szájon csókolta a férfit.

- Szó sem lehet róla! Majd én elintézem.

Az asszony nem ellenkezett. Amíg Chase becipeli a bőröndöket, körülnézek a házban, - gondolta. A hálószoba barátságos volt, de látszott rajta, hogy mindeddig hiányzott innen a gondoskodó asszonyi kéz munkája. A falakat világos színű fenyőfa borította, s a szoba egyik oldalát teljesen elfoglalta egy hatalmas beépített szekrény. Vele szemben komód állt, rajta bekeretezett fénykép. Amikor Mercy közelebbről is megnézte, rögtön tudta, hogy csakis Chase szüleit ábrázolhatja. A fapadlót tarka, kézi szövésű szőnyegek borították.

A nappalit hatalmas kandalló uralta. Mercynek rögtön a barátságos téli esték jutottak az eszébe, a lobogó tűz előtt. A kandallóval szemben kanapé, fejtámlás fotel és kicsit távolabb hintaszék kínált kényelmes pihenést. A falaknál sorakozó zsúfolt könyvespolcok Chase tudásszomjáról és műveltségéről árulkodtak.

Amikor Mercy megállt a nyitott konyhaajtóban, először a mikrohullámú sütő ötlött a szemébe. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy a házban van áram. A hatalmas hűtőgép és a mélyhűtő láda újnak látszott, a mosogatógép és a tűzhely azonban régebbi típus lehetett, Mercy úgy határozott, az első adandó alkalommal felhívja Chase figyelmét, hogy már vannak modernebb gyártmányok is. A konyha a ház szíve, s ő szerette volna a lehető legkorszerűbben berendezni.

- Nos? - kérdezte a férfi, és megállt mögötte. - Hogy tetszik?

- Azt hiszem - fordult szembe vele ifjú felesége könnyen beleszokom majd az itteni életbe melletted.

Chase megkönnyebbülten felsóhajtott, mintha nehéz tehertől szabadult volna meg.

- Örülök neki. Amikor Pete a farkasokról és medvékről szóló történeteivel traktált, rájöttem, hogy nem készítettelek föl eléggé az alaszkai hétköznapokra.

- Nem bizony! Vannak szomszédaid?

- Néhány - hangzott a szűkszavú válasz. Chase olyan szorosan ölelte magához Mercyt, hogy az nem láthatta az arckifejezését.

- Közel laknak?

- Nem éppen. Szeretnél megfürödni? - terelte gyorsan másra a szót a férfi.

- De még mennyire!

- Csakhogy... van egy kis gond. Nincs fürdőkádam.

Mercy megdermedt.

- Tényleg?

- Csak zuhanyfülkét szereltettem be a fürdőszobába, de ha akarod, sürgősen beépíttetek egy kádat is.

- Semmi baj. - A zuhanyozás is megfelel a kádban való lubickolás helyett, - gondolta a nő. Majd ehhez is hozzászokom... idővel.

Miközben Chase elintézett néhány halaszthatatlan telefonhívást, Mercy lezuhanyozott, és a lefekvéshez készülődött. Aztán a férfi is levetkőzött, megmosakodott, és bebújt mellé az ágyba.

- Jó éjszakát! - mondta Mercy, és eloltotta az éjjeli lámpát.

- Jó éjszakát!

A lámpa ugyan elaludt, ám a szoba továbbra is világos maradt. Valahogy majdcsak hozzászokom ehhez is, - gondolta az asszony. Vajon mi jöhet még? - tűnődött, és az oldalára fordult. Nem kívánt semmi mást, csupán aludni. Még ahhoz is fáradt volt, hogy a jövőjén töprengjen.

Chase-nek azonban esze ágában sem volt aludni. Magához ölelte kedvesét, aki háttal feküdt neki, és a hálóruha vékony selymén keresztül simogatni kezdte a mellét. Aztán felhúzta derékig a hálóingét, és a combjai közé csúsztatta a kezét. Mercy kéjesen felsóhajtott, amikor a kutató ujjak elérték legérzékenyebb pontját. Érezte férje izgalmát, és szorosan hozzápréselte a csípőjét. A vágy tűzbe hozta, és hamarosan már mindketten az érzékek birodalmában jártak…

Chase fülsértő zajra ébredt. Alig tudta kinyitni a szemét, és eltartott egy ideig, míg rájött, hogy az ébresztőóra csörömpöl.

Gyorsan lenyomta a gombot, és elégedetten állapította meg, hogy hitvese meg sem mozdult; bár semmit sem kívánt jobban, mint hogy felébressze, és még néhány percet vele töltsön az ágyban. Jobb azonban, ha Mercy kialussza magát, neki pedig - ha tetszik, ha nem - mennie kell.

Fölkelt, hideg vízzel megmosakodott, belebújt a farmernadrágjába, és fölvett egy inget.

Gyorsan bemegyek a munkahelyemre, - gondolta, bejelentem, hogy megérkeztem, elvégzem, amit sürgősen kell, aztán sietek vissza. Ez nem tarthat tovább egy óránál. Lehet, hogy még Mercy fölébredése előtt visszaérek, bebújok mellé az ágyba, és egy kis kéjes ébresztőt rendezek neki...

Éppen a csizmáját húzta fel, amikor idáig ért a töprengésében, és elmosolyodott. Aztán magára kapta a kabátját, és kilépett a házból.

Lefelé igyekezett a terasz lépcsőjén, amikor Pete a ház elé kanyarodott.

- Baj van... - üdvözölte a barátja.

- Mi a gond?

- Az ördögbe is, ha tudnánk!

- Remélem, nem tart sokáig, vagy igen? - érdeklődött Chase, noha előre tudta a választ. A szivattyútelepen mindig történt valami.

- Soha rosszabbkor nem jöhettél volna vissza, pajtás!

Chase elkáromkodta magát. Egy-két óra múlva föl kell hívnia Mercyt, hogy megmagyarázza a helyzetet. Nem így képzelte közös életük első napját. Elkeserítő, hogy Mercynek ilyen hamar szembe kell néznie a kiábrándító valósággal.

Mercy ragyogó napsütésben ébredt. Átgurult Chase oldalára, és csalódottan vette tudomásul, hogy férjének hűlt helye. Lerúgta magáról a takarót, és az ágy szélére ült.

A bőröndök a hálószobában álltak, és a fiatalasszony úgy döntött, hogy kipakolja őket. Talán Chase is visszaér, mire végez ezzel.

Megmosakodott, felöltözött, és utánanézett, talál-e valami ehetőt a konyhában. Megállapította, hogy amint Chase hazatér, föl kell tölteniük a készleteket. Első útja a bevásárlóközpontba fog vezetni.

Éppen egy csésze tej nélküli kukoricapehellyel birkózott, amikor megcsörrent a telefon.

- Tessék! - szólt a kagylóba vidáman, feltételezve, hogy Chase hívja. Valóban ő volt, a hangja azonban olyan tompán csengett, mintha ezer kilométer távolságból érkezett volna,

- Mercy, van egy kis gond itt a telepen.

- Sokáig kell maradnod?

- Nem tudom. Egyedül is boldogulsz egy darabig?

- Persze.

- Odaküldtetem Pete-et, ha nem akarsz egyedül maradni.

- Ugyan már! Jól vagyok. Nincs szükségem dajkára.

Chase habozott.

- Ne menj egyedül sétálni, rendben?

- Isten ments! Nem akarok medvével találkozni. - Mercy nem fűzte hozzá, hogy csak egy esetleges földrengés kergethetné ki a házból.

- Szörnyen sajnálom, hogy éppen most kell magadra hagyjalak. - A férfi szavai őszintének tűntek. Mercy a sajnálkozáson kívül mást nem is várhatott el tőle.

- Ne aggódj, elboldogulok valahogy.

- Biztos?

- Chase, ne izgulj már! Nem vagyok gyerek.
- Be kell fejeznem, Mercy.
- Jól van. De előbb válaszolj gyorsan egy kérdésre! Élelmiszerekre van szükségünk, elsősorban tejre, tojásra és kenyérre. Bemehetek a kocsiddal Twin Creeksbe?
Chase halkan elkáromkodta magát.
- Az áldóját! Teljesen megfeledkeztem az ennivalóról. Kérlek, várj még egy kicsit! Jövök, amilyen gyorsan csak tudok.
Miután Mercy letette a kagylót, bement a hálószobába, hogy kirakja a ruhákat a bőröndökből, és helyet csináljon a szekrényben a holmijának.
Egy idő múlva hallotta, hogy egy autó áll meg a ház előtt. Boldogan kiszaladt a verandára, abban a reményben, hogy Chase érkezett meg. A kocsiból azonban Pete szállt ki, két óriási élelmiszeres zacskóval.
- Jó reggelt! Hogy aludt? - üdvözölte a férfi, és bevitte a házba a csomagokat.
- Köszönöm, jól - válaszolta Mercy, és odabent a konyhában megvizsgálta a zacskók tartalmát. Megállapította, hogy Pete ügyesen vásárolt. - Mennyivel tartozom? - kérdezte.
- Semmivel - felelte Pete, és a kávéfőzőhöz ment, hogy öntsön magának egy csésze feketét. Szemmel láthatóan otthonosan mozgott a házban. - Mindent felírnak Chase számlájára, ő pedig havonta fizet. - Az óriás levette a polcról a cukortartót. - Hogy tetszik itt? - érdeklődött, miközben egy kanál cukrot tett a kávéjába.
Mercy nem tudta, mit is válaszoljon. Egy minden kényelemmel ellátott faházban akkor is el lehet élni, ha nem kimondottan olyan, mint amilyenre számított. Persze, majd megszokja.
- Jól. Utóvégre ez az új otthonom.
- Chase külön magának vásárolta.
Mercy kerülte a férfi tekintetét. Tudta, hogy ez nem így van. Hiszen Chase csak rövid ideje ismeri őt.
- Miért nem helybéli nőt vett feleségül? - kockáztatta meg a kérdést.
- Ezen a vidéken nehezen találni eladósorban lévő lányt, ezért döntött Chase úgy, hogy Seattle-ben keres magának feleséget.
- Boldog vagyok, hogy Seattle-ben próbálkozott - mosolygott Mercy.
- Ő is elégedettnek látszik. Az apja halála óta ez az első alkalom, hogy nevetni láttam. Tudja, annak idején nagyon megviselte a dolog.
Mercy úgy tett, mintha ismerné a történetet. Csak most ébredt rá, hogy Chase soha nem beszélt a szüleiről.
- Először az anyját temette el, aztán fél évvel később az apját. Ez szörnyű csapást jelentett számára. Teljesen egyedül maradt, és szüksége volt valakire, aki hozzá tartozik. Nem tudom, megmondta-e magának, de ez volt az oka, hogy mindenképpen meg akart házasodni.
Mercy hallgatott egy darabig.
- Meséljen valamit Twin Creeksről! - kérte végül, hogy másra terelje a szót.
- Hát... itt nem sok mesélni való akad.
- Hány üzletük van?
Pete megvonta a vállát.
- Többnyire jegyzék alapján rendelünk.
- De azért csak van egy bevásárlóközpont.
- Hát persze. Egy egészen kicsi.
- Hányan élnek Twin Creeksben?
Pete kényelmetlenül feszengett. Látszott, hogy nem szívesen válaszol a kérdésre.
- Az utolsó népszámlálás óta emelkedett a lélekszám...
- Hányan élnek itt?
- Talán inkább kérdezze meg Chase-től.
- Magát kérdezem - makacskodott a nő. - Ezren?
- Valamivel kevesebben - dörmögte Pete, és kiitta a kávéját.
- Mennyivel kevesebben?
- Néhány százzal.
- Aha. Ötszázan?
- Nem olyan sokan.

Az asszony összeszorította a száját.
- Mondja már meg végre! Nem szeretem a találós kérdéseket.
- Negyvenen - dünnyögte az üres kávéscsészébe a vendég. Mercy szívverése egy pillanatra kihagyott.
- Ennyi a felnőtt?
- Nem. Ebben benne van Mrs. Davis macskája is.
- És hány nő lakik Twin Creeksben?
- Magával együtt öt.
- Az egész helységben összesen öt nő él? - hüledezett Mercy.
- Ötszáz kilométeres körzetben - javította ki Pete zavartan. - A legjobb, ha legelőször elmegy Margrethez, övé az élelmiszerbolt. A férjét Bill Miltonnak hívják, mindketten ötven év körüliek. Margret nagyon rendes asszony, és biztosan bemutatja a többi nőnek is.
Mercy idegesen járkálni kezdett a konyhában. Chase ezt szándékosan nem közölte vele! Ő pedig, amilyen együgyű, azt hitte, Twin Creeks legalábbis kisváros.
- Ha már nincs rám szüksége, akkor megyek - szólalt meg Pete, aki még mindig kínosan érezte magát, és szinte futólépésben távozott.

10. FEJEZET

Amikor Mercy meghallotta Chase autójának a hangját, a bejárathoz sietett. Nem tudta, miként viselkedjen, mert képtelen volt eltitkolni a csalódottságát.
Chase egyetlen üdvözlő szó nélkül átölelte és megcsókolta őt. Amikor egymáshoz simultak, a férfi testének érintése, bőrének melege Mercyt olyan csodálatos érzéssel töltötte el, hogy egy pillanatra megfeledkezett azokról a gondokról, amelyek foglalkoztatták.
- Hiányoztál... - suttogta Chase.
- Te is.
- Pete hozott ennivalót?
Mercy bólintott, és kibontakozott az ölelésből.
- Nem tudtam, hogy a szüleid meghaltak - próbálta bevezetni a mondanivalóját. Átkarolta férje derekát, és bement vele a konyhába.
- Annyiszor el akartam mesélni, de valahogy mindig közbejött valami,
- Csak a haláluk után határoztad el, hogy megházasodsz?
- Igen - vallotta be a férfi, és fürkésző tekintettel nézte a feleségét. - Bánt a dolog?
- Nem. - Mercynek is megvolt a maga oka a házasságra. Tony iránti szerelme elől menekült, még ha erről egyre inkább meg is feledkezett. Abban a váratlan szerencsében részesült, hogy rátalált Chase-re. Már most, ilyen rövid idő után is sokkal jobban kötődött hozzá, mint azt valaha képzelte.
Egymáshoz tartoznak, és teljesen mindegy, mi hajtotta egymás karjába őket!
- Mi van a szivattyútelepen? - kérdezte, miközben egy tál gőzölgő, chilivel fűszerezett bablevest tett az asztalra.
- Semmi jó. Be kell szereznünk egy új motort. - Chase fáradtan végigsimította az arcát, és ügyet sem vetett felesége főztjére. - Szörnyen sajnálom, hogy ekképp alakult, de úgy néz ki, itt kell hagyjalak. Rám bízták, hogy hozzam el a motort.
- Elutazol? - Mercyt olyan váratlanul érte a hír, hogy megsértődni is elfelejtett, amiért nem kapott elismerést első háziasszonyi ténykedéséért. - Meddig leszel távol?
- Nem tudom. Egy vagy két napig.
Két nap nem a világ, Mercy hirtelen mégis olyan magányosnak érezte magát, mintha egy lakatlan szigetre került volna. Mihez kezdjen most Chase nélkül?
- Mikor indulsz? - tudakolta halkan.
- Attól tartok, azonnal, kedves.
Chaseről lerítt a mélységes aggodalom, és erre minden oka meg is volt. Idecipelte a vadonba Mercyt anélkül, hogy az igazságnak akár csak a felét is bevallotta volna.
- Összekészítem az úti holmidat - mondta a nő, és abban reménykedett, hogy Chase önként elmesél egyet s mást Twin Creeksről.
- Mercy...

A tanítónő elmosolyodott, amikor kiérezte férje hangjából a bizonytalanságot. Végre mindent meggyón, gondolta.

Chase mögéje állt, átölelte, kezét a pulóvere alá csúsztatta, és megfogta a mellét.

- Ma éjjel nem lehetünk együtt...

- Tudom - válaszolta az asszony elakadó lélegzettel.

Chase gyöngéden harapdálni kezdte a fülét.

- Egy magányos éjszaka nagyon-nagyon hosszú tud lenni - suttogta csábítóan mély hangon.

- Csak nem lesz olyan szörnyű.

- De bizony! Reméltem, hogy kapok még tőled útravalóul valamit, amire visszaemlékezhetek az előttem álló, magányos éjjelen - mormolta a férfi.

- És mi lenne az? - Mercy tulajdonképpen beszélgetni akart vele, és most megrémítette, hogy milyen gyorsan enged a másik akaratának.

Chase magához szorította, hogy éreztesse vele az izgalmát.

- El sem tudod képzelni?

Mercy dühös volt a férfira, de magára is. Őrá azért, mert olyan fontos dolgokat hallgatott el, amelyek az egész életét befolyásolják, magára pedig azért, mert ennyire könnyen felizgult.

Chase lehúzta róla a pulóvert, megsimogatta máris megkeményedő mellbimbóját, aztán oly szenvedélyesen csókolta őt, hogy Mercy minden ellenállása megtört.

A férfi a karjába emelte, bevitte a hálószobába, és gyorsan levetkőztette.

- Pete öt perc múlva itt lesz - sóhajtotta, miközben ledobálta magáról a ruhát.

- Siess! - kérte Mercy. - Kérlek, siess!

A felesége hangjában vibráló szenvedély még jobban feltüzelte Chase-t. Mercy lábai közé térdelt, megemelte a csípőjét, majd egyetlen lendülettel belehatolt. A kéj birodalmában csakhamar mindketten megfeledkeztek a körülöttük lévő zord világról.

Gyorsan elérték a gyönyör csúcsát, s lassan visszasodródtak a józan valóságba. Chase gyöngéden megcsókolta kedvesét, és csodálkozva látta, hogy sír.

- Mi baj van? - kérdezte, és szeretettel félresimította arcából a haját.

Mercy ránézett a könny fátyolon keresztül, aztán becsukta a szemét, és az oldalára fordult.

- Menj, különben elkésel!

- Nem megyek, amíg meg nem mondod, mi bánt!

- Pete mindjárt itt lesz. - Az asszony eltolta magától a férfit, és sietve felöltözött.

- Pete várhat. Az ördögbe is, mondd meg már végre, mi bajod! - Chase egy pillanat alatt felkapta magára a farmernadrágját meg az ingét, bedobált néhány holmit egy táskába, s közben Mercy válaszát várta.

Az asszony dühösen ökölbe szorította a kezét.

- Miért nem mondtad meg, hogy Twin Creeks nem város, hanem egy nyomorúságos fészek, ahol velem együtt öt nő él?

A ház előtt autóduda harsant.

- Menj! - kiáltotta, és kihúzta magát. - Pete vár.

Chase tétovázott, egy lépést tett az ajtó felé, majd megtorpant, és visszafordult.

- Itt leszel még, amikor visszajövök?

Mercy rövid habozás után bólintott. A férfi egy másodpercre behunyta a szemét.

- Köszönöm! - Azzal kisietett, egyetlen csók, egyetlen érintés, egyetlen búcsúszó nélkül.

Mercy, miután egy darabig átadta magát az önsajnálatnak, kiment a konyhába, és főzött egy kávét. Míg a gőzölgő, fekete italt kevergette, azon töprengett, mihez is kezdjen. Chase lényeges dolgokat hallgatott el előle. Ő pedig az imént, ahelyett hogy kérdőre vonta volna, hagyta magát lerohanni, és a drága időt szeretkezésre vesztegette az életbe vágóan fontos beszélgetés helyett.

Két lehetőségem van, - gondolta. Vagy továbbra is elmerülök az önsajnálatban, vagy bemegyek Twin Creeksbe, és megismerkedem azzal a néhány nővel, akivel be kell érnem az elkövetkező időkben.

A második lehetőség mellett döntött. Chase terepjárójának a kulcsa a konyhaszekrényen hevert. Magához vette, és elindult.

Útközben találkozott egy jávorszarvassal, amely kecses tartással keresztüllépdelt az úton. Mercy megállt, hogy átengedje maga előtt, és néhány percig elgyönyörködött a körülötte elterülő tájban. Az út sebes folyású, kristálytiszta patak mellett kanyargott az erdős vidéken át. A patak partján haragoszöld égerfák

áztatták lábukat a hangosan csobogó vízben, távolabb nyír- és fűzfaligetek világoszöld csoportjai váltak ki élesen a hófödte hegyek lábánál sötétlő fenyőerdők szurokfekete hátteréből. A facsoportok között elterülő réteken bíborszínű virágtenger hullámzott. Merev félelemmel vegyes tisztelettel adózott a táj vad szépségének.

Twin Creeks már kevésbé nyűgözte le. Összesen három házból és egy vegyeskereskedésből állt, amely egyszerre volt kocsma, üzemanyagtöltő állomás és posta is. Távolabb még egy maréknyi épületet fedezett föl, de templomot sehol sem látott. Íme, a „bevásárlóközpont”! - gondolta, miközben bement a boltba.

- Jó napot! - köszönt a pult mögött álló hölgynek. - Mercy Goodman vagyok, Chase felesége.

- Üdvözlöm! Margret Milton. Már hallottam, hogy Chase megházasodott - mondta az asszonyság, és megkerülte a pultot. - Isten hozta Twin Creeksben! Mindenki örül, hogy Chase végre feleséget talált magának, és reméljük, maga is boldog lesz itt nálunk.

- Köszönöm!

- Szeretnénk egy kis összejövetelt rendezni a tiszteletére. Remélem, nincs ellene kifogása.

- Ó, dehogy! Szeretem a társaságot.

- Ha van egy perce, megkérdezem a barátnőimet, ráérnek-e egy teára vagy kávéra. Így mindet megismerheti egyszerre. Van kedve hozzá?

A tanítónő bólintott. Még hogy van-e kedve?! Ott maradt, és amikor a hölgykoszorú két óra múlva szétoszlott, el kellett ismernie, hogy még soha egyetlen társaság sem tett rá ilyen mély benyomást. Ezek a nők régi vágású, rendkívüli akaraterővel rendelkező, bátor, edzett amazonok voltak. Nagyra becsülték az összefogást, és a vég nélküli, magányosan eltöltött órák megtanították őket arra, hogy a társasági élet minden formáját értékeljék.

Amikor Mercy végül hazaindult, mint jó barátaitól búcsúzott tőlük, és boldog volt, hogy tagja lehet ennek a kicsiny, de eleven és életrevaló közösségnek.

Még öt perce sem volt otthon, amikor megszólalt a telefon. Odaszaladt a készülékhez, abban a reményben, hogy Chase az.

- Szervusz, Mercy! Itt anyukád.

- Anya? - Mercynek leesett az álla a meglepetéstől.

- Igaz, hogy férjhez mentél, és egy őrült alaszkaival élsz?

A fiatalasszony elnevette magát.

- Anya, nem ilyen aggasztó a helyzet.

- Amikor Tony felhívott...

- Tony? - szakította félbe Mercy dühösen. Daisy ugyan figyelmeztette őt, de azt álmában sem gondolta, hogy a férfi ilyen szemérmetlenségre vetemedik, és zaklatni kezdi a családját.

- Tony azt mondja, nem szereted azt az embert. Nagyon aggódik miattad, és úgy gondolja, hogy ennek az eszementnek a befolyása alá kerültél.

- Egyáltalán nem így van! Nagyon boldog vagyok Chase-szel.

- Nem hiszem, amíg a saját szememmel nem látom. Ken már megvette a repülőjegyet. A gép holnap érkezik Fatrbanksbe. Igaz, sejtelmem sincs, hogy jutok onnan Twin Creeksbe, de valahogy majdcsak sikerülni fog.

- Érted megyek - mondta gyorsan Mercy. Gondolatai egymást kergették. Örült, hogy bemutathatja az anyjának Chase-t, de jobban szerette volna, ha a találkozás később történik... amikor már berendezkedett itt.

- Rendben. - Mercy édesanyjának a hangja mintha megenyhült volna.

- Anya, ha valakivel beszélni akarsz rólam, és Chase-ról, akkor Tony helyett inkább Daisyt hívd fel, kérlek!

- Majdnem megszakadt a szívem, amikor megtudtam, hogy fölbontottad a jegyességet Tonyval.

- De hiszen ő bontotta föl! Tony feleségül vett egy másik nőt - háborgott Mercy.

Mintha ezt az anyja nem akarta volna meghallani.

- Nézd meg, mit csináltál magadból! Nézd meg...

- Egy csodálatos emberhez mentem feleségül!

- Azt majd én eldöntöm. Akkor holnap találkozunk.

Mercynek már csak egy dolga maradt. Valahogyan el kellett jutnia Fairbanksbe.

- Hogy érted azt, hogy nincs otthon? - kérdezte Chase a barátjától, Pete-től.

Chase még soha nem élt át ilyen sikertelen napol, mint a mai. Először a motorgyártó cégnél támadtak nehézségei, aztán minden kísérlete meghiúsult, hogy telefonon elérje Mercyt. Végül fölhívta a barátját, hogy nézzen körül a portáján.

- A ház zárva volt, nem tudtam bemenni - szabadkozott Pete. - Miért záta be a feleséged az ajtókat?

- Mercy nagyvárosban élt, ott mindent zárni kell - magyarázta Chase, és megpróbálta kitalálni, hová mehetett a felesége.

- Nagyon megdöbbent, amikor megtudta, hogy Twin Creeks ilyen kis hely... - mesélte Pete. A hangjában bűntudat bujkált.

- Erről már beszéltem vele - felelte Chase türelmetlenül. - Hova a csudába mehetett?

- A kocsid eltűnt a ház elől, és nem áll az üzletnél sem...

Chase gyanúsnak találta Pete szavait.

- Elhallgatsz valamit előlem?

- A mindenségit! Te vagy a legjobb barátom. Nem akartam, hogy én legyek az, aki közli, hogy elhagyott a feleséged.

- Mercy elhagyott? - Chase szívébe fajdalom hasított. - Elutazott?

- Nem tudom. Kiment a hangárhoz, és ott hagyta a kocsit. Kifizetett Jim Perkinsnek egy utat Fairbanksbe.

- Értem... - Chase nem értett semmit. - Egyszerűen elrepült anélkül, hogy bárkinek szólt volna?

- Igazán sajnálom, cimbora!

- Mikor érkeznek Fairbanksbe?

- Nem tudom pontosan. Most mit fogsz tenni?

- Fogalmam sincs. - Chase-t megbénította a megrázkódtatás. Az a nő, aki alig egy hete esküdött neki örök hűséget, máris elhagyta.

- Elengeded?

- Nem! Megfogom találni Mercyt, - töprengett a férfi. Bárhol, bárhogyan... És meggyőzöm arról, hogy esélyt kell adnia ennek a házasságnak.

- Jól van - szólt Pete megkönnyebbülten. - Akkor legalább volt értelme nyomoznom egy kicsit. Mercy a Gold Creek Szállodában foglalt szobát. Bob véletlenül hallotta, hogy Jimnek beszélt erről.

- Köszönöm, Pete! - mormolta Chase, és letette a kagylót. Tudta, hogy mindig számíthat a barátjára.

- Anyukám!

Mercy átölelte June-t, és váratlanul könny szökött a szemébe, amin maga is meglepődött.

A könnyek talán a szállodában eltöltött nyugtalan éjszaka következményei voltak. Folyton Chase járt az eszében, aki nyilván nem tért még vissza Twin Creeksbe, különben felhívta volna, miután elolvasta a hátrahagyott üzenetet. Feltehetően még mindig itt van Fairbanksben... Mercy azonban nem tudta, miként tudná őt elérni.

- Hadd nézzelek! - mondta az anyja, és hátrált egy lépést. Az ő szemében is könny csillogott. - Ó, kicsim, hogy vagy?

- Csodálatosan. A házasság nagyon jót tett nekem. - Az asszonyka átkarolta anyja derekát, és együtt mentek a futószalaghoz a bőröndért.

- Be kell vallanom, borzasztó kíváncsi vagyok a férjedre. Alig várom, hogy megismerkedjem vele. Nagyon aggódtunk érted Kennel. Egyáltalán nem rád vall, hogy férjhez menj egy vadidegen emberhez, és kövesd a világvégére.

Mercy elmosolyodott.

- Fáradt lehetsz. Gyere, menjünk a szállodába, ott egy kicsit ki tudod pihenni magad, mielőtt továbbrepülünk Twin Creeksbe!

- A férjed miért nem jött ki a repülőtérre? Ennyire nem érdekli a felesége családja?

- Chase-nek el kell végeznie egy munkát, anya. Éppen úton volt, amikor hívtál.

- De azért később láthatom, ugye?

- Persze. - Mercy csak azt nem tudta pontosan, hogy mikor.

Mire megérkeztek a szállodába, June teljesen kimerült, és egy falatot sem akart enni. Csak azt kérte a lányától, hogy kis időre ledőlhessen.

Hamarosan el is aludt. Mercy betakarta egy gyapjútakaróval, és elővett egy könyvet, hogy olvasson.

Őt is elnyomta azonban az álom, és később arra ébredt, hogy a fürdőszobában csobog a víz. Látta, hogy mellette az ágy üres. Fölvette a telefont, és tárcsázta a Twin Creeks-i számot, de most sem jelentkezett senki. Csalódottan letette a kagylót. Vajon hol lehet Chase?

11. FEJEZET

A taxi megállt a Gold Creek Hotel előtt, és Chase szívdobogva szállt ki belőle. Még most sem tudta, mit mondjon Mercynek. Csak egyet tudott... szereti őt, és nem akarja elveszíteni.

Miután megérdeklődte Mercy szobaszámát, kopogtatott az ajtón. Amikor senki nem válaszolt, még egyszer kopogott, ezúttal sokkal hangosabban.

Végre kinyílt az ajtó, és előtte állt a felesége. A háttérben bőröndök hevertek a padlón. Chase-t elöntötte a harag. Eddig azt hitte, hogy neje hűséges, megbízható asszony, nem olyan, aki se szó, se beszéd otthagyja a férjét.

- A pokolba, hogy tehetted ezt? - kérdezte, és olyan erővel tolta be a szobába a nőt, hogy az elveszítette az egyensúlyát.

Mercy annyira meglepődött, hogy egy darabig nem jött szó az ajkára.

- Chase? - Becsukta az ajtót, és nekitámaszkodott, mert hírtelen megszédült. Csodálkozó szemmel meredt az urára.

A férfi közben megérezte rajta az ismerős illatszert, és össze kellett szednie magát, nehogy átölelje, és könyörögjön neki, maradjon vele. A büszkesége azonban megóvta ettől.

- Mi történt? Nem értem... - Mercy hirtelen elhallgatott, és ártatlan arckifejezése láttán Chase alig tudta megállni, hogy meg ne csókolja.

- Bevallom, elkövettem egy-két hibát, de feltételeztem, vagy annyira tisztességes, hogy megbeszéld velem a dolgot, és nem hagysz el mindjárt.

- Elhagylak? Hiszen csak Fairbanksbe repültem!

- Anélkül hogy szóltál volna - vetette a szemére a férfi.

- Üzenetet hagytam neked. - Most már Mercy hangja is reszketett az indulattól.

- Üzenetet! - gúnyolódott Chase. - Minek, amikor itt vagyok Fairbanksben?

Az asszony keze ökölbe szorult.

- Emlékeztetlek rá, hogy nem adtad meg a szállodád címét. Hogy tudtalak volna elérni?

- Szóval én vagyok a hibás. - Chase-nek mindenképpen vitába kellett szállnia a feleségével, mert tudta, ha nem ezt teszi, pillanatokon belül a karjába kapja, és addig csókolja, míg végül az ágyban kötnek ki. Egyelőre igyekezett tartani amúgy is ingatag helyzetét.

- Mercy, ki ez az ember?

Chase megpördült, és egy idősebb hölggyel találta magát szemközt, aki piros fürdőköpenyt és törülközőből csavart turbánt viselt.

- Anya... - Mercy hangja megremegett, mintha mindjárt könnyekben törne ki. Gyámoltalan mozdulattal Chase felé intett, majd erőtlenül leejtette a karját. - Ő Chase Goodman, a férjem.

June úgy meredt a férfira, mintha magát az ördögöt látná.

- Mi van magával, fiatalember? Hogy merészel ilyen hangon beszélni a lányommal? Nem tanult jó modort?

Chase egy szót sem tudott kinyögni meglepetésében. Egy pillantást vetett Mercyre, és szeretett volna neki mindent megmagyarázni. Ő azonban hátat fordított, hogy eltitkolja a könnyeit.

- Sajnálom - suttogta a férfi letörten.

- Remélem is, fiatalember! Kétségek fogtak el, amikor értesültem erről az elhamarkodott házasságról Most már látom, hogy minden okom megvolt az aggodalomra...

- Zokon venné, ha megkérném, hogy egy percre hadd maradjak egyedül a feleségemmel? - vágott a szavába Chase.

Mercy karba tette a kezét, és a legkisebb jelét sem mutatta, hogy hallotta volna a férjét.

- Nem... nem is tudom, mit mondjak. - June kissé elpirult. Felöltözöm - jelentette ki zavartan.

- Köszönöm - mormolta a férfi. Megvárta, amíg anyósa eltűnik a fürdőszobában, majd odament Mercyhez.

Megállt mögötte, és egy másodpercre behunyta a szemét.

- Gyerekesen viselkedtem - vallotta be végül.

Mercy bólintott.
- Üzenetet hagytál odahaza, hogy miért jöttél el?
A fiatalasszony megint bólintott.
- Mit írtál?
- Hogy felhívott az anyám, mert nagyon aggódott a hirtelen kötött házasságunk miatt. Halálosan megsértődött, mert nem lehetett jelen az esküvőn. Ragaszkodott hozzá, hogy idejöjjön, mert látni akart.
Chase már nem is tudta, miért gondolta, hogy Mercy megszökött tőle. Rengeteg bosszúságot elkerülhetett volna, ha egy kicsit gondolkodik.
- Anyám és Ken elhalasztották a nyaralásukat, ezért Tony még el tudta érni őket otthon. Bemesélte nekik, hogy meggondolatlanul férjhez mentem, amivel szörnyű hibát követtem el. Nem tudom, mit remélt. Úgy látszik, teljesen megzavarodott attól, hogy April elhagyta.
Mercy tehát az anyja elé jött ide... Chase a legszívesebben a falba verte volna a fejét ostobasága miatt. Nem csoda, ha anyósa most azt hiszi, Mercy nem volt észnél, amikor férjhez ment egy ilyen alakhoz. Az előbbi jelenet nyilván csak megerősítette ebben a hitében.
- Miért törtél be ide úgy, mint egy felhergelt bika? - kérdezte a hitvese felháborodva.
Chase nagyokat nyelt.
- Várom a válaszodat!
- Azt hittem, el akarsz hagyni...
- Ezt nem mondhatod komolyan!
Ez lett volna a legmegfelelőbb alkalom arra, hogy Chase bevallja, mennyire szereti Mercyt, s hogy nem tud nélküle élni.
- Hogy viselkedhettem volna másképp, amikor hirtelen eltűntél? - fakadt ki a vallomás helyett.
- Visszajöhetek? - kérdezte June a fürdőszoba ajtóból.
Most kockás nadrágot és könnyű pulóvert viselt. Majdnem olyan magas volt, mint Mercy, és a szeme ugyanolyan értelmesen csillogott.
Chase-nek nem kellett sokáig töprengenie, hogy kitalálja, mit gondol róla Mercy anyja. Nyílván nem tett mély benyomást az anyósára, s még kevésbé tudta meggyőzni őt arról, hogy a lánya helyesen döntött, amikor hozzáment feleségül.
Az volt az egészben a legrosszabb, hogy Chase nem is neheztelhetett rá lesújtó véleményéért.
- Minden rendben van, anya. Bejöhetsz.
- Biztos? - June úgy pillantott a vejére, mintha legszívesebben a rendőrséggel vitetné el.
- Bocsánatot kell kérnem. Helytelenül viselkedtem - mondta Chase. Úgy döntött, a magyarázatot későbbre halasztja.
- Ez kétségtelen - jegyezte meg June csípősen.
- Meddig szándékozik Alaszkában maradni? - érdeklődött a férfi. Tudta, hogy a kérdés kissé túl egyenes, de már alig várta, hogy kettesben maradjon Mercy-vel.
- Öt napig - válaszolta June ridegen.
- Ma reggel sikerült megkapnom a motort - közölte Chase a feleségével. -Csak tőletek függ, mikor repülünk Twin Creeksbe.
- Nos, anya?
- Ha megebédeltünk, indulhatunk. Alig várom, hogy láthassam a házatokat!
- Rendben van. Egy óra múlva értetek jövök - mormolta Chase, és távozott.

Mercy végtelen hosszúnak érezte a repülőutat. Különös feszültség vibrált közöttük. Tett néhány kísérletet a beszélgetésre, de Chase, aki maga vezette a gépet, csak a műszerekkel törődött, s June szintén nem mutatott hajlandóságot a társalgásra.
A zsebkendőnyi repülőtéren Pete és Jim várt rájuk, és szívélyesen üdvözölték őket.
- Te itt élsz? - nézett végig June a hegyek közt elterülő, lakatlan vidéken. - Az embernek az az érzése támad, mintha itt évszázadokkal visszaforgatták volna az idő kerekét.
Mercy észrevette, hogy Chase állán megrándul egy izom. Megkönnyebbülésére azonban a férfi nem tett megjegyzést.
Amikor a boronafalas házhoz értek, Mercy feszülten várta, mit fog szólni az anyja.
- A vendégszoba a folyosó végén van - közölte Chase, amint beléptek.

June egy pillanatra megállt a nappaliban, hogy körülnézzen. Ugyanolyan kíváncsian vette szemügyre a kandallót és a könyvekkel telezsúfolt polcokat, mint a lánya, amikor megérkezett. Mercy közben véghezvitt egy-két változtatást. A televízióra kirakta anyja és Ken fényképét, a hintaszékre ráterítette a nagyanyjától örökölt csodálatos steppelt takarót, és a könyvespolcon elhelyezett egy riadtan ágaskodó lovat ábrázoló szobrot.

- Egészen barátságos - dünnyögte June, mielőtt követte a vejét, aki előrement a folyosón.

Chase-nek csak a vacsora után nyílt alkalma négyszemközt beszélni az anyósával. Miközben Mercy rendet rakott a konyhában, azt javasolta Julienak, tegyenek a környéken autóval egy rövid kirándulást.

Az asszony habozott egy darabig, de végül beleegyezett, mert el akarta mondani a vejének, ami a szívét nyomta. A kölcsönös udvariaskodás ellenére Chase érezte, hogy kemény ellenféllel áll szemben.

Belépett a konyhába, és közölte Mercyvel, hogy rövid utat tesz az édesanyjával.

- Veletek megyek - jelentette ki a nő azonnal, és már vette is le a kötényét.

- Nem, drágám, ne haragudj, de ki akarom használni az alkalmat, hogy négyszemközt beszéljek Junenal. - Máskor Chase átölelte volna a feleségét, de az anyósa közelében elment ettől a kedve.

- De Chase...

- Figyelj ide, Mercy... - A férfi egy pillantást vetett a háta mögé. June még gyorsan bement a szobába egy pulóverért. - Anyádnak és nekem feltétlenül beszélnünk kell egymással. Sajnálom, hogy ilyen rosszul indult az ismeretségünk. Ígérem, mindent megteszek, hogy rendbe hozzam a dolgot. Tudom, hogy hibás vagyok, de anyád is az.

Mercy lesütötte a szemét, és bólintott.

- Végtelenül bánt, ami Fairbanksben történt - szólt halkan a férfi, és mégiscsak magához húzta Mercyt. Amikor az ajkuk összeért, csodálatos melegség áradt szét a lelkében.

- Hm... - köszörülte meg a torkát June.

Chase kelletlenül elengedte hitvesét.

- Nem fog sokáig tartani - súgta oda neki.

Mercy kikísérte őket a verandáig. A korlátnak támaszkodva nézte, Chase hogyan nyitja ki vendégének a terepjáró ajtaját, s nyújtja felé a kezét, hogy segítsen a beszállásnál. June azonban tudomást sem vett róla, és egyedül kapaszkodott fel az ülésbe.

Chase már sejtette, mire számíthat. Odapillantott Mercyre, és megvonta a vállát. Mindent megteszek, - gondolta, de csodákra nem vagyok képes. Nem kényszeríthetem June-t, hogy a vejének fogadjon, és arra sem, hogy áldását adja erre a házasságra...

Beült a kocsiba, és beindította a motort.

- Nem tudom, Mercy-nek volt-e már alkalma elmondani, Twin Creeks milyen kicsi is valójában. - kezdte, miközben a poros úton haladtak. - A helységet mindössze negyvenen lakják.

- Negyvenen... - ismételte meg June lassan. - Említette Mercy, hogy Seattle-ben született, és ott is nőtt fel?

- Igen.

- Az általános iskolában éppen annyi osztálytársa volt, ahányan itt laknak. Miből gondolja, hogy egy olyan nő, aki az egész életét egy minden kényelmet biztosító nagyvárosban élte le, meg tud szokni egy efféle zárt, rideg világot?

Chase számított erre a megjegyzésre.

- Mercy tudta, hogy Twin Creeks nem világváros, ennek ellenére kijelentette, hogy hozzám jön feleségül. - Igaz, hogy elhallgattam egy-két dolgot, - töprengett, de Mercynek végül is nem volt kifogása az Alaszkába költözés ellen.

- Nem válaszolt a kérdésemre! - figyelmeztette June szigorúan.

- Remélem, hogy az iránta érzett szeretetem segít majd neki az alkalmazkodásban.

- Nem vár el túl sokat egy olyan nőtől, akit csak néhány hete ismer?

- De igen, csakhogy...

- Nekem úgy tűnik, mintha egyikük sem gondolta volna végig alaposan ezt az egészet. Mercy legfeljebb egy hónapig fogja bírni ebben a primitív környezetben.

A férfi kezdte elveszíteni a türelmét.

- Nekem pedig úgy tűnik, hogy nem ismeri elég jól a lányát.

- Tessék? - kérdezte June felháborodva. - Bizonyára azt hiszi, nem vagyok tisztában vele, hogy mit művelt. Elcsábította a lányomat, aztán rábeszélte, hogy menjen magához feleségül. Gyakorlatilag elrabolta, hogy idehozhassa a messzi északra.

Chase az út szélére kormányozta a kocsit, és leállította a motort. Ha dühbe gurult, nem tudott a vezetésre összpontosítani.

- Mercy említette, hogy Tony felhívta önt. Valószínűleg most csak az ő szavait visszhangozza. Sajnos nem ismerjük egymást eléggé ahhoz, hogy kölcsönösen meg tudnánk ítélni a másik jellemét. Nekem azonban úgy tűnik, hogy maga valami hibbant alaknak néz engem, aki a lányát különféle trükkökkel vette rá erre a házasságra.

- Annak alapján, ahogyan a szállodában viselkedett, aligha veheti ezt tőlem rossz néven!

Chase egy másodpercre lehunyta a szemét, hogy visszanyerje az önuralmát.

- Semmit sem javít a helyzeten, ha vitatkozunk. Higgyen azt, ami magának a leginkább tetszik, én pedig mindent megteszek, hogy kitérjek az útjából. - Beindította a motort, megfordult, és elindult vissza a házhoz.

- Figyeljen ide, fiatalember...

- Az utolsó személy, aki fiatalembernek szólított, a tanárom volt a középiskolában - vágott az asszony szavába Chase. - Ennek már jó ideje, és megkérném, hogy vagy szólítson a nevemen, vagy ne szóljon hozzám!

June felháborodásában levegő után kapkodott. A férfi azon csodálkozott, miként lehet, hogy bár annyira szereti Mercyt, az anyja iránt ellenérzéseket táplál.

- Úgy látszik, nem érti meg, hogy van magában és bennem valami közös - jegyezte meg Chase.

- Ezt komolyan kétlem.

- Mégpedig az, hogy mindketten szeretjük Mercyt.

- Igen, de...

- Ő a maga lánya, maga nevelte föl és gondoskodott róta. Én nem dicsekedhetem mindezzel, de én is szeretem őt. Lehet, hogy csak üres szólamnak tartja, ám higgye el, inkább meghalnék, semhogy fájdalmat okozzak Mercy-nek. Ha valóban nem tud beilleszkedni az alaszkai életbe, akkor máshova költözünk.

- Ha kíváncsi a véleményemre - vágott vissza June -, szerintem csak a kedvemet keresi. Meg akar nyugtatni, ennyi az egész.

- Igazat mondtam, Mercyvel elkövettük azt a hibát, hogy nem értesítettük az esküvőnkről. Egyszerűen nem volt rá időnk. Úgy tudtuk, hogy a férjével úton vannak valahol. De ha azt gondolja, hogy ezért én vagyok a hibás...

- Belekényszerítette Mercyt ebbe a házasságba!

Chase-nek már a nyelvén volt a válasz, mégis inkább megtartotta magának. Belátta, hogy bármit mond, nem tudja jobb belátásra bírni az anyósát.

- Nem hiszem, hogy érdemes lenne tovább beszélnünk erről - jelentette ki higgadtan, és meg sem próbálta leplezni a csalódottságát. - Mercyt soha nem fogom az akarata ellenére itt tartani, ezt megígérhetem. Ön egy csodálatos embert nevelt föl, és én az életemnél is jobban szeretem őt. Ennél többet nem tudok mondani.

June hallgatásba burkolózott.

- Ön és a férje mindig szívesen látott vendég lesz a házban, különösen, ha gyerekünk születik.

Az asszony most sem szólt semmit. Mindenesetre kihívó pillantást vetett a vejére.

- Ha pedig Mercy akarija meglátogatni magukat, bármikor megteheti - fűzte hozzá a férfi. June válasza nélkül is jól tudta, hogy őt nem látnák szívesen. Bocsánatot kérek, amiért Fairbanksben lehetetlenül viselkedtem, és remélem, megadja nekem a lehetőséget, hogy más oldalamról is bemutatkozzam. Talán még mielőtt hazautazik.

Mercy a hintaszékben kötögetett, amikor June és Chase belépett az ajtón.

- Mit kötsz? - kérdezte az anyja, és először mutatott őszinte érdeklődést az utóbbi néhány órában.

- Pulóvert Chase-nek - válaszolta Mercy.

June-nak azonnal lehervadt a mosoly az ajkáról.

- Fojtó a levegő idebent - jegyezte meg.

- Odakint a verandán van egy szék, ott tud egy kis friss levegőt szívni - javasolta Chase, aki alig bírta kivárni, hogy végre kettesben maradjon a feleségével.

- Igen, azt hiszem, kiülök pár percre.
Chase kinyitotta anyósának az ajtót.
- Mi történt? - kíváncsiskodott Mercy, mihelyt az anyja kiment.
- Azt hiszi, elcsábítottalak, aztán rávettelek, hogy ide gyere velem.
- De hiszen ezt tetted, nem?
- Bármikor újra elcsábítanálak - dörmögte a férfi, és vágyakozva nézte hitvesét. - Nem tudom, kibírom-e, hogy a következő öt napban ne szeresselek. Úgy érzem, a következő öt percet sem bírom ki.
- Chase! - suttogta Mercy, amikor a férje odament hozzá. - Anyám kint ül az ajtó előtt...
A férfi fölnevetett, és éppen válaszolni akart valamit, amikor a verandán velőtrázó sikoly hangzott fel. Chase még soha nem rohant ki gyorsabban az ajtón. Mercy szorosan a nyomában.
- Mi történt? - kérdezte a férfi.
June becsukott szemmel megrázta a fejét. Mercy átölelte a vállát, és bekísérte a házba.
- Medvét láttál? - tudakolta együttérzéssel.
- Talán egy rénszarvas volt. - Chase emlékezett rá, amikor első alkalommal találta szemközt magát egy ilyen szörnyeteggel. Nem kívánta újra átélni azt az élményt.
- Nem. - June ismét megrázta a fejét.
- Farkas? - találgatta Mercy.
- Egy... egy pók volt - nyögte ki az asszony remegő hangon. - Egy kövér, fekete pók, hosszú, szőrös lábakkal. Mindig... mindig irtóztam a pókoktól.
June rémülete enyhén szólva eltúlzott volt.
- Pók? - kérdezte Chase.
Mercy megvonta a vállát, és szemét a mennyezet felé fordította.
- Anya, az lenne a legjobb, ha most bevennél két aszpirint, és aludni mennél. Holnap másképp fog festeni a világ. Elfáradtál a hosszú úton.
Mercy bekísérte anyját a vendégszobába, Chase pedig türelmetlenül várta, hogy visszajöjjön.
- Anya már az ágyban van. Adtam neki aszpirint. Ha jól kialussza magát, biztosan rendbe jönnek az idegei.
- Nekem is szükségem van valamire, ami megnyugtatja az idegeimet - vigyorgott a férfi, miközben magához húzta a feleségét, és az ölébe ültette egy fotelban.
- Chase! - Mercy védekezett, de csak a látszat kedvéért.
- Csókolj meg!
- Ugyan, ne csacsiskodj...
- Ahhoz képest, amit valójában akarok tőled, egy csók igazán semmiség. Kellesz nekem, édes!
A férfi gyöngéden harapdálni kezdte Mercy fülcimpáját, míg az asszony végül feléje fordította az arcát, és megcsókolta őt, hosszan és élvezetesen. Meg kellett fékezniük a szenvedélyüket, s végül abbahagyták a csókolózást. Chase még soha életében egyetlen nőt sem kívánt ennyire. Egész teste égett a gyötrő vágytól
- Amikor az előbb anyáddal beszéltem... - A férfi még mindig nem tudta rászánni magát a vallomásra. Talán szeretkezés után könnyebb lesz, - gondolta.
- Igen? - Mercy várakozva nézett rá.
- Olyasmit mondtam neki, amit neked még soha.
Tekintetük találkozott, s mélyen egymás szemébe néztek. Mercy nedves ajka önkéntelenül megnyílt. Chase hogyan is állhatott volna ellen a csábításnak?
- Szeretlek, Mercy! - Végre kiböktem, - gondolta. Most vagy elfogadja a szerelmemet, vagy visszautasítja, minden álmommal együtt, amit közös jövőnkről szövögettem.
A fiatalasszony megdermedt.
- Mit mondtál? - suttogta alig hallhatóan.
- Szeretlek. Lehet, hogy zavarba hozlak ezzel, de azt hiszem, nem lenne tisztességes, hogy csak anyádnak valljam be, előled pedig elhallgassam.
Mercy fölállt. Szemében könnyek ültek, amikor néhány lépésnyire eltávolodott a férjétől.
- Akkor döbbentem rá, mennyire szeretlek, amikor azt hittem, elhagytál.
A nő elsápadt, s arcán legördült egy könnycsepp.
- Mondj már valamit! - rimánkodott a férfi. Nem tudta tovább elviselni ezt a feszültséget. Legalább annyit mondana, hogy közöttük mindennek vége!

- Tudtam, hogy nem szeretsz, amikor feleségül vettél - kezdte az asszony anélkül, hogy a férjére nézett volna. - Beletörődtem. Még Victoriában sem szerettél...

- Ne legyél ebben olyan biztos! - vetette közbe Chase, és összeráncolta a homlokát.

Jól tudta, Mercyt mi bántja. Még mindig szereti a volt vőlegényét, és ez valószínűleg hosszú ideig így is lesz.

- Még mindig szereted Tonyt, ugye? - kérdezte hűvösen.

- Hogy tehetném, amikor fülig szerelmes vagyok beléd? - Mercy elmosolyodott azzal a gyöngéd, nőies mosollyal, amelynek a férfi soha nem tudott ellenállni.

Chase megszédült a boldogságtól. Egy pillanatra becsukott szemmel élvezte azt a csodálatos érzést, amely Mercy szavai nyomán támadt föl benne. Aztán fölállt, a karjába vette az asszonyt, és egyetlen szó nélkül a hálószobába vitte.

Kívánta Mercyt. Szüksége volt rá, mégpedig azonnal. Különben tényleg megbolondult volna a túláradó érzelmektől és az ellenállhatatlan szenvedélytől. Mercy is hasonlóan érezhetett, mert halkan felnyögött, amikor Chase sietve levetkőztette, és ő is segített a férfinak megszabadulni a farmernadrágjától meg az ingétől.

Most nem volt idejük hosszú, gyöngéd előjátékra. Egyikük sem tudott egy percig sem várni. Amikor testük végre egyesült, a nő arcán a boldogság könnycseppjei gördültek végig.

Ráleltek egymásra, és örökre együtt maradnak. A gyönyör soha nem volt mámorítóbb, a szenvedély soha izzóbb, mint ebben a pillanatban.

Miután ismét lélegzethez jutottak, a férfi karjában tartotta kedvesét, aki a mellkasához simult.

- Szeretlek - mondta Chase. Ezúttal valóban sokkal könnyebb volt kimondani ezt a rövid, de súlyos szót.

- Tudom. - Mercy gyöngéden megcsókolta a férti állát.

- Az édesanyád...

- Ne aggódj az anyám miatt! Hamarosan lecsillapodik. Nem is hiszed, mennyire megkedvel majd, ha unokákkal ajándékozzuk meg, akiket a szíve szerint kényeztethet.

- Unokákkal? - kérdezte Chase szelíden.

- Ennyire hihetetlen ez számodra?

- Nem egészen, édes, hiszen szeretnélek anyává tenni - csillant föl a férfi szeme.

- Igazán? - incselkedett férjével Mercy, és ujjbegyével végigsimította Chase ajkát. - Remélem, hamarosan megteszed.

- Mikor?

Mercy fölemelte a fejét, és a férfira nézett.

- Amilyen hamar csak lehet - súgta, és csípőjét a férfiéhoz nyomta.

- Be tudok-e valaha is telni veled? - morfondírozott hangosan Chase, és tekintete elmerült a boldogságtól ragyogó kék szempárban.

- Ha rajtam múlik, soha - ígérte Mercy.

A férfi elmosolyodott. Gyöngéden magához húzta asszonyát, és hozzálátott, hogy tervét valóra váltsa.